

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ
ἀφορισμοί και καταδίκες

Όταν ο κόσμος θρικόταν
στο σκοτάδι της άμσεϊας

Σε παλαιότερα χρόνια, οι άνθρωποι ήταν πολύ απλοϊκότεροι, χωρίς γι' αυτό να είναι και δυστυχέστεροι από μας. Και χωρίς να σπάζουν το μυαλό τους για να εξηγήσουν τις δυσάρεστες εκπλήξεις, που τους παρουσίαζε κάθε τόσο η ζωή, τις φόρτωναν όλες στη ράχη του Σατανά και... ηούχαζαν, γιατί ήταν βέβαιοι πως το πνεύμα του κακού θα υποχωρούσε στο τέλος εμπρός στους εξορκισμούς και τα άλλα μέσα που έβριζαν ο' ενέργεια.

Ετσι, διαβάσαμε στα απομνημονεύματα του Του-σάρ - Λαφόρ πως στα 1665, ο βικάριος του Πόν-ντ-Σατώ, στην Ήδερν, άφωρισε σύμφωνα με όλους τους θρησκευτικούς τύπους... τις κάμψεις, που φαίνονταν ότι έκαναν θραύση στη γύρω περιοχή.

Επειδή όμως ο αφορισμός δεν έπιασε, οι άνοδοι χωρικοί σκέφθηκαν ότι, για να είναι αποτελεσματικός, έπρεπε να περιβληθεί το κύρος... μιας δικαστικής αποφάσεως και να κοινοποιηθεί με όλα τα νόμιμα μέσα στις καταδικασμένες κάμψεις.

Εγινε τότε μια κανονική δίκα, με κατηγορούμενες μερικές κάμψεις, που οι χωρικοί είχαν φέρει πάνω σε μεγάλα φύλλα από κουνουπίδι. Αυτές οι κάμψεις υπέβητο ότι αντιπροσώπευαν και τις άλλες που ελυμαίνοντο τους λαχανοκήπους.

Ος μάρτυρες εκλήθησαν οι ιδιοκτήτες των λαχανοκήπων, που εξιστορήσαν όλα τα εγκλήματα που είχαν διαπράξει τα μικρά αυτά ζωύφια. Όσο για την υπεράσπιση, είχε ανατεθεί ο' ένα μοναχό από ένα γειτονικό μοναστήρι.

Στην ανόρευσή του, που είχε θαύμα στοχαστικής ρητορικής, ο μοναχός αυτός ανεγνώρισε πρόθυμα όλες τις ζημίες και τις καταστροφές που είχαν κάμει οι πελατισίες του. Συνέπεσαν, όμως, ότι δεν μπορούσαν να κάμουν διαφορικά, γιατί έπρεπε κι αυτές να ζήσουν, χωρίς να μπορεί να τους αρνηθεί κανείς το δικαίωμά τους αυτό, αφού για να υπάρξουν στη ζωή, έπρεπε να είχαν βγεί από τα χέρια του Δημιουργού, που μόνον αυτός είχε το δικαίωμα να τους την αφαιρέσει.

Στο σημείο αυτό της αγορεύσεώς του, οι χωρικοί που παρακολουθούσαν τη δίκα άρχισαν να διαμαρτυρούνται και μερικοί προχωρούσαν μάλιστα με απειλητικές διαθέσεις έναντι του ρασοφόρου συνήγορου. Άλλοι, ο' μοναχός τους καθυστάσαν. Εάν δεν μπορούμε να αφαιρέσουμε τη ζωή από τα ζώα αυτά του Θεού, είπε, είναι στο χέρι μας, όμως, να τους όριζουμε ένα άλλο τόπο διαμονής και να τους το κάμουμε γνωστό. Αν παρακούσουν, θα έχουμε τότε το δικαίωμα να τα σκοτώσουμε.

Ετσι και έγινε. Έπειτα από πολλές συζητήσεις, όρισθηκε ένα χωράφι στην πλαγιά του βουνού, όπου οι κάμψεις... διατάχθηκαν να μετακινηθούν. Δυστυχώς, όμως, δεν είχε γνωστό αν συμμορφώθηκαν μ' αυτή την απόφαση.

Σε μια άλλη περίπτωση, ο έφημέριος του Ποντ-Α-Φώρις και καταδικάσε στα βασανιστήρια της κολάσεως όλους τους ποντικούς της περιοχής, αν δεν έσπευσαν να εξαφανισθούν σε διάστημα μιας έβδομάδας. Και, επειδή η πρώτη καταδίκη δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, εξήγησε τη συνδρομή και άλλων δυο κληρικών, μαζί με τους οποίους ενύρισε την επομένη Κυριακή από σπίτι σε σπίτι, απαγγέλλοντας την απόφαση του άφορισμού.

Τόσο συνθησίουμενες ήταν οι καταδίκες αυτές, που το 1666 συγκροτήθηκε στο Παρίσι ειδική συνοδός ανωτέρων κληρικών, για να μελετήσει το ζήτημα και να θέσει τέρμα ο' αυτή την κατάσταση, που γελοιοποιούσε την Έκκλησία και ενόχουσε τη λαϊκή δεισιδαιμονία.

Από τα πρακτικά αυτής της συνοδού, μαθαίνουμε ότι στο Βελαι είχαν καταδικασθεί κάποτε τα γουρούνια και είχαν απαγορευθεί η προσέγγισή τους στο χωριό αυτό, γιατί οι χωρικοί έπιστευαν πως μετέδιδαν... τον πανόμοιο! Το πιο περίεργο είναι ότι ο έπισκοπος της περιοχής, για να απαλλαγεί από τις ενοχλήσεις των χωρικών, είχαν αναγνωρίσει το βάσιμο αυτής της καταγγελίας και είχαν έκσπευδονίσει έναντι των αγίων αυτών ζώων και την απογοήτων των, μέχρι τεταρτής γενεάς, φοβερότατες απειλές.

Η πιο κωμική περίπτωση είναι ενόος αββά από το Σαλαί, που οι χωρικοί του ζητούσαν να διατάξει τον ουρανό να βρέξει, γιατί η έρησσία απειλούσε να καταστρέψει τα σπαρτά τους.

Στο τέλος, ο άγιος αββάς, μη βρίσκοντας τίποτα καλύτερο να κάνει, άφωρισε τον... ήλιο, κατηγορώντας τον ότι είχε γίνει όργανο του Σατανά και ότι υπηρετούσε τις δυνάμεις της κολάσεως. Και, της εποχής, έγινε το θαύμα. Ο ουρανός έσπεκασθηκε άμεσως από σύννεφα και μια καταρρακτώδης βροχή έξερπασε σε λίγο.

Οι χωρικοί ένθουσιασθήκαν από αυτό το αποτέλεσμα κι' όταν, σε λίγο, έξερπασε μια επιδημία εύλογιας στο Άνεσο, ζητήσαν από τον αββά να την άφορισί, πράγμα που έκείνος έκοιμε με μεγάλη προθυμία. Ο αφορισμός, όμως, δεν έκοιμε καμμία εντύπωση στην τρομερή αρρώστεια κι' ένα από τα θύματα της ήταν σε λίγο κι' ο ίδιος ο αββάς.

Την πρώτη φορά συναντήθηκαν στο υπάρι. Κάθε βράδυ, από τα διάφορα ξενοδοχεία, της μικρής αυτής λουτροπόλεως, οι ώραιες βιεννέζες και οι σύγγαρες με μαλλιά χρώματος Τζην Χάρλου, συντροφισμένες από τους συζύγους τους κατέβαιναν από τα φανταχτερές τουαλέτες. Καθόντουσαν στη τραπέζια της μεγάλης βεράντας για ν' ακούει το θρούθο της θάλασσας και τα μοντέρνα τραγουδάκια της ορχήστρας. Οι σύζυγοι τους ήταν, οι περισσότεροι, ηλικιωμένοι, αλλά σφιχτοδεμένοι άντρες. Από το χωριό κατέβαιναν και διάφοροι ναυτικοί, νέοι μελαχροίνοι γεμάτοι σφίγγος. Έρχόντουσαν όλοι μαζί και καθόντουσαν ο' ένα ξεχωριστό τραπέζι.

Οι έζενες κυρίες γύριζαν τα φασαμέν έπάνω τους με περιέργεια. Πότε-πότε κανένας από τους νέους τοίμοιζε να σηκωθεί και να καλέσει μια από τις κυρίες για να χορεύουν. Χέρευαν τότε όλα το βράδυ μαζί και την επομένη θα τους έβλεπε κανείς να πηγαίνουν περιπατώντας τα μοναχικά κωνοστάτια της ακτής. Ένας απ' τους νέους της λουτροπόλεως, ο Μάριος, ήταν τρελλά έρωτευμένος με μια απ' τις ώραιες κυρίες, τη Μπέτου, μια γοητευτική σύγγαρε, που σπάνια χόρευε και καθόταν πάντα κοντά στο σύζυγό της.

— Εί! αυτή τη γυναίκα πρέπει να έχω μια περιπέτεια, σκέφτοταν ο Μάριος.

Είχε τόσα πολλά ακούσει από τους φίλους του για τρελλές περιπέτειες με τις ώμορφες έζενες, και περίμενε, περίμενε μοιρολατρικά νόρη και η δική του σειρά.

— Μήπως θέλεις να σου στελέη σπίτι σου το κλειδί της κάμαρας της; τοδ-λεγαν για να τον πειράξουν οι φίλοι του.

Ο Μάριος ήταν συμπαθητικό παλ-ληκράκι, με γεροδεμένο κορμί και μεγάλη μαύρα, έκφραση μάτια.

Όταν αντίκρισε την ώραία σύγγαρε, αυτήν θέλω να έχω μια περιπέτεια.

Μα και η γοητευτική σύγγαρε, ο-ταν αντίκρισε τα όμορφα μάτια του Μάριου, που την κυτάζονταν φλογερά, έννοιω-σε ο' όλο της το κορμί ένα ήδονικό ρίγος. Λίγες μέρες κατόπιν ο Μάριος έξερπασε, πλησίασε και τη ζήτησε να χορεύουν.

— Είναι αλήθεια ότι δεν χορεύω πο-τέ, απάντησε η Μπέτου κυτάζοντας τον σύζυγό της, οάν να του ζητούσε την άδεια.

— Είναι άραγ και πρέπει να πηγαίνω-με Μπέτεν, της είπε ο σύζυγός της και σηκώθηκε.

Ο Μάριος κατάλαβε ότι η επερίπ-τεια που ζητούσε δεν ήταν και τόσο εύκολη.

Ο σύζυγος της σύγγαρες ήταν νέος και ζηλιάρης. Άλλα και η Μπέ-του ήταν ντροπαλή και περιορισμένη.

Από τη βραδιά εκείνη ο Μάριος δεν την συνάντησε πιά στο υπάρι. Την είδε όμως αρκετές φορές να κάνει τον πε-ρίπατό της με το σύζυγό της κάτω από τα πεύκα της ακρογιαλίας. Στις συ-τά πεύκα της έζενε μια φλο-νανθήσει αυτής της έρωτην μια φλο-νανθήσει, μα κι' εκείνη τον κύτταζε γερή ματιά, μα κι' εκείνη δεν έβρισκε ποτέ με πόθο. Δυστυχώς δεν έβρισκε ποτέ με πόθο να της μιλήσει, να της πη-του τρόπο να της μιλήσει, να της πη-του τρόπο να της μιλήσει.

Κι' έτσι περνούσαν οι λίγες λέξεις. Κι' έτσι περνούσαν οι λίγες λέξεις. Κι' έτσι περνούσαν οι λίγες λέξεις.

Αυτή ήταν! Η ώραία Σύγγαρε, τον άποκαιρετόσε προκειμένου να φύ-γι. Έπρεπε να την έβ, με κάθε θυσία.

Το βατόρι είχε φτάσει κιόλας στο λιμάνι για να πάρη όσους θα έφευγαν. Πλησίαζε το φθινόπωρο! Το λιμάνι άπαιχε μισή ώρα από το ξενοδοχείο. Ο Μάριος άπομονοιούσε να έβ, για τα τελευταία φορά την ώραία σύγγαρε. Φώναζε ένα αυτοκίνητο που περνούσε.

— Άδονατον, — του είπε ο σωφέρ, — πάω να πάρω ταξιδιόταξ.

— Σοφ πληρώνω τα διπλά, τράβα για το λιμάνι.

Έφτασε έγκαιρος. Συνάντησε εκεί την ώραία Σύγγαρε και μάλιστα μό-νη. Πλησίασε και της ψιθύρισε:

— Μπέτου!

Έκλεινε γύρισε συγκινημένη προς το μέρος του. Ο Μάριος της έπιασε το χέρι.

— Είμαι εσύχως, που μπορώ να σε χαιρετήσω, της είπε. Φεύγεις σ' άλλη-θεια;

— Ναί, φεύγω, του ψιθύρισε και κο-κίνισε. Πηγαίνω στο ταχυδρομείο να δώ-αν έχουμε κανένα γράμμα. Ο άντρας μου έχει άνεβή στο βατόρι.

Πήγαν μαζί ως το ταχυδρομείο. Ψι-θυριστά κοντά σ' αυτή της είπε:

— Μπέτου... σ' αγαπώ!

Έκλεινε σφίχθηκε έπάνω του, για να μην πέσει. Ήταν έρωτικώς συγκινη-μένη.

— Το έρω τοψ ψιθύρισε. Τοψ χρόνου θα ξαναβρω... χαίρετε...

— Άλλα, Μπέτου... Έχεις ακόμη μισή ώρα καιρό, κάθισε πέντε λεπτά μαζί μου.

Ο σωφέρ με τ' αυτοκίνητό του τους παρακολουθούσε. Είχαν σταθεί. Νόμιζε ότι το ζευγάρι έπρόκειτο γ' άνεβή και τους άνοιξε το πορτάκι. Ο Μάριος τη ρώτησε:

— Μήπως έχασες, Μπέτου, τίποτα στο ξενοδοχείο;

Και την κύτταζε βαθειά μέσα στα μάτια.

— Υάραχει καιρός... μπορείς... Έ-λάτε...

Η Μπέτου δεν μπορούσε ακόμη να καταλάβει. Τόν κύτταζε τρομαγμένη.

— Όχι... όχι, φώναζε, δεν πιστεύω, πρέπει...

Ο Μάριος όμως δεν της άφησε και-ρό να συνεχίσει. Την πήρε από το μπρά-τσο και την τράβηξε απαλά προς τα-αυτό.

— Ναί, Μπέτου, σε βεβαιώ πως κά-τι θα έχης ξηχάσει... Πάμε, σε κα-τεύω...

Μα δεν πήγαν στο ξενοδοχείο. Το αυτοκίνητο τους ώδηγησε στο μι-κρό έρωτικό σπιτάκι του Μάριου, που ήταν κρυμμένο μέσα στο δάσος.

Τι όπέρωρες, τι ήδονικές ώρες που πέρασαν εκεί μέσα!

Η ώραία Σύγγαρε έχασε και το σύζυγό της και το βατόρι.

Βατόρι έρχονταν μόνο κάθε έβδομά-δα. Κι' έτσι αφού δεν πρόλαβε το βα-τόρι που έφυγε ο άντρας της, η Μπέ-του άναγκάστηκε να φύγει με το έπα-μένο, έπειτα από έρτα μέρες.

Όταν έφτασε στην Ούγγαρια η Μπέ-του έζηγησε ο' όλες τις φιλενάδες της και στον άντρα της, ότι λημονήσε το δοχείο του καλού που το θυμήθηκε έγ-καιρος και γύρισε να το πάρει. Δυστυ-χώς, όταν γύρισε στο λιμάνι, Δυστυ-χώς είχε φύγει κι' έτσι άναγκάστηκε να-πάρη το βατόρι της άλλης έβδομάδας.

Φαντάσθαι πόσο πληκτικά θα πέ-ειπε ο σύζυγος.

Η Μπέτου άναστενάζε βαθειά κι' ά-ποκρίθηκε.

— Ναί, πολύ πληκτικά.

Και ξαναανστενάξε.

ΑΝΣΕΛΜΟ ΜΠΟΥΝΙΤΟΝΙ

Βουλκανιζατέρ με ηλεκτρόνια

Με μια εφαρμογή της «ηλεκτρο-νικής θερμότητας», τα ελαστικά των αυτοκινήτων θα μπορούν στο έζης να συγκολλώνονται εύκολα, γρή-γορα και τέλεια, χωρίς τα γνωστά συμπίεζατά άνόμοια σε δύο μετάλ-λινους δίσκους, στους οποίους θα διοχετεύεται ηλεκτρικό ρεύμα («ψύκον»). Το ελαστικό θα θερμαίνε-ται έτσι ο' έρωτερικό τ' ές της μάζας του, από τα ηλεκτρόνια που θα εισχωρούν μέσα σ' αυτό. Η θερμότητα θα μπορεί να κανονίζεται με ακρίβεια, ώστε ούτε να καίη το κοουτσούκ ούτε να γίνει άτελες το κόλλημα. Για τον νέο αυτό τρόπο συγκολλήσεως θα χρησιμοποιηθεί ένα μικρό φορητό μηχάνημα. Ο σω-φέρ θα το εφαρμόζει στο λάστιχο, θα το συνδέει με μια οποιαδήποτε ηλεκτρική πρίζα και θα περιμένει ήσυχα γά τελείωση η συγκόλλησις. Το μηχάνημα αυτό εκπροσωπούνται κε ήδη στον έρωτικώς στρατό.

Οπικυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΟΡΗΣΙΣ

ΔΙΟΙΚΗΣΙΑ — Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — ΔΙΕΥΘΥΝΟΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ
της έπαρχίας

Η έπαρχία στέλνει το παράπονό της. Την παραμελούμε, λέει. Την αφήνουμε στην πηλή και στην μονοτονία. Κρα-τούμε για μας τα πάντα και την ένω-καταλείπουμε σε μια ζωή χωρίς καμ-μία ψυχαγωγία. Δικά μας όλα. Τιποτα-γι' αυτήν. Άχόρταγη η πρωτεύουσα συγκεντρώνει το σύνολο των αγαθών, που φέρουν κάποια χαρά. Για την έπαρ-χία δε μένει παρά ο κινηματογράφος, μοναδικό θέαμα και ακρόαση, που φθά-νει κι' αυτό, αφού το χορτάσει η 'Αθή-να, οι συνοικίες της και τα προάστια της. Τρομάζουν να δούμε μια θεατρική παράσταση της προκοπής. Πρώτα περ-νούςε κάπου-κάπου και κανένας θια-σος. Τίποτε τώρα. Όποτε κούβεται για μουσική. Κι' αυτός ο σταθμός του ρα-διοφώνου μας ακόμα δεν ακούεται έξω από την πρωτεύουσα.

Άδεια από ευχαριστήσεις περνά η ζωή της. Όλα για το κέντρο. Σάν η 'Ελλάδα να περιοριζόταν στα όρια της Διοικήσεως Πρωτεύουσας και να μην έ-χουν δικαίωμα να έπαρχίες να πάρουν μέρος στην πνευματική και την καλλι-τεχνική της κίνηση.

Από πολλές πλευρές διαδιβάζεται το παράπονό. Και θα συμφωνήσετε πως δεν είναι καθόλου άδικο. Προσπάθεια γίνε-ται κάθε τόσο για την άποσυμφορήση της πόλεως. Βρίσκουμε πως δεν μπο-ρεί να σηκώσει το έναμυιο έκτατομύριο του πληθυσμού της και τα βάζουμε με τις έπαρχιακές πόλεις και με τα χωριά, που με την πρώτη ευκαιρία έρχονται να έγκατασταθούν στην πρωτεύουσα. Τ' ό-νειρο του επαρχιώτη και του ανθρώπου της υπαίθρου είναι να έξασφαλιστεί τις ο-ικονομικές δυνατότητες που θα του έπι-τρέψουν να ροδολήση στην 'Αθήνα. Κα-κό και ολέθριο για τον τόπο, βέβαια. Παθαίνει άσφρα και μαραινεται όλη η όλην 'Ελλάδα για να συγκεντρωθούν όλοι οι χυμοί και όλα τα αίμα της στην 'Αθήνα, που διατρέχει τον κίνδυνο να πάθει συμφόρηση. Άλλα πως ν' αδική-σετε και τους ανθρώπους που έχουν γυ-ρισμένο το βλέμμα τους προς τα έδω; Φυσική είναι η στροφή αυτή, αφού τους έγυρνασε τις πλατές και τους άριστες στην τύχη τους.

Αν πραγματικά θέλουμε να μη φεύ-γι ο κόσμος από την έπαρχία, όφειλο-με να ενδιαφερόμαστε γι' αυτήν. Να της κάνουμε το βιο βιώσιμο. Να της δώ-σουμε τα στοιχειώδη αγαθά που της

Ο ΕΡΩΣ

Ο έρως είναι μια θεία σταγό-να την οποίαν εστάλαξαν οι ύ-φανοι μέσα στο κύπελλο της ζωής για να γλυκάνουν την πι-κρά της.

Ο τελευταίος άποκαιρετόσε είναι αυτός τον οποίον δεν προ-φέρουν τα χείλη.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Στόν έρωτα είναι προτιμώτερο να λάβη κανείς ένα φίλ παρά εκατό γράμματα.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Η άπουσία του αγαπημένου εί-νε για τον έρωτα ό,τι και ο ά-νεμος για την φωτιά τον φουν-τώνει.

ΓΕΝΕΛΟΝ

Η φίλια άρκείται στο ελαδύ-μα, ο έρως τρώγει και το κερά-λαιο.

ΖΕΡΕΝ ΡΙΚΑΡ

Ο έρως άνταλλάσσεται μόνον με έρωτα.

ΜΠΑΛΖΑΚ

λείπουν. Και δεν πρόκειται μόνο για τα θέαματα και τ' ακρόαση. Λείπουν πολύ σπουδαιότερα. Λείπουν ίδιος από το χωριό που βρίσκεται σε κατάσταση πρωτόγονη.

Το παράπονο όμως της έπαρχίας έκ-τείνεται και σε άλλους τομείς. Σ' αυ-τούς δε τους τομείς όσο καλή κι' αν ύποθεθι ότι είναι η θέλησις του κρά-τους, δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Πα-ραπονιέται η έπαρχία, γιατί οι συνθή-κες της ζωής της είναι τέτοιες, ώστε να μην μπορεί να χαρή όσα έμεις χαίρο-μαστε με έξογιοια και άπλοτητά. «Δεν μπορείτε να φαντασθήτε — γράφει μια κοπέλλα από το Άγρίνιο — πόσο θλιβέρες περνούν οι μέρες μας. Όλα τα μάτια πεσιμένα άπάνω μας. Πρέπει να προσέχουμε την κάθε κίνηση μας, σά να είναι ο δρόμος μας στρώμένος μ' αυ-γά και να κινδυνεύουμε να τα πατή-σουμε...». Και συνεχίζει η κοπέλλα, για να μας μιλήσει για την έρωτική ζωή της έπαρχίας. Μαρτύριο.

Και το πιο άδωο φλέτ δά παρεξηγη-θή. Και η πιο άπλη γνωριμία δά δόση άφορη σέ σχόλια. Πηγαίνουν στους έ-παρχιακούς χορούς και πρέπει νάχουν τα μάτια τους τέσσερα. Πώς δά μιλήσουν, τί δά πούν, πούν δά κυττάζουν, σέ πούν δά χαμογέλουν, με πούν δά χορεύουν. Άναρθητα βλέμματα τους παρακολουθούν. Δεν είναι διασέδασι αυ-τό. Είναι έξετάσεις στη διαλωματία. Τα μάτια τους τέσσερα. Κι' αν έξαστούν αυτές, είτε η μαυιά ή κάποιος άλλος έπόπτης και προστάτης της όλης της τους θά τους θυμίση ότι έχόμεν ηδη δυό φορές μ' ένα νέο κι' ότι δ' άρχίσουν να κινούν την προσοχή αν δεχθούν την πρόσκληση του και σέ τρίτο χορό.

Είπε ποτέ δυνατόν μ' αυτούς τους ό-ρους να γινώσκουν άπλες και έξογιοια-στες; Ζούμε με την έντύπωσι πως πέ-φουν άπάνω τους προβολείς. Έτσι γά-νουν τη φυσικότητά τους, όπως τη χά-νουν κάθε άνθρωπος που κάθεται άντίκρη στο φακό του φωτογράφου και σφίγγε-ται, για να μη κινήθι.

Δεν άνίκη στα ύπερμοντέρνα κορί-τσια — συνεχίζει η άναγνώστριά από το Άγρίνιο — και δε ζητώ τίποτα το ύπερ-βολικό και έξω από τις έλληνικές πα-ραδόσεις. Αυτό όμως που ζητούμε έ-μεις τα κορίτσια της έπαρχίας είναι να χαρώμαστε με κάποια μεγαύτωση άνε-στις τις λίγες ευχαριστήσεις, που δίνει η ζωή μιας επαρχιακής πόλης. Θέλουμε να μη γινώθουμε ότι μας κατασκοπεύ-ουν. Να μη βγαίνουν στον περίπατό μας ασπίτρες και έπίσκοποι, σάν μηπο-λίτες σε μνημόσυνο. Να μπορούμε κι' έμεις να γελάσουμε, να κούβεντιάσουμε μ' ένα γινώμιό μας, να πάρουμε το γλυκό μας στο ζαχαροπλαστικό με τη συνοφία των άνοιρών που γινώριζο-με, όπως, καθώς μαθαίνουμε, γίνεται στην 'Αθήνα... Έδώ και ο χαιρετι-σμός μας θα σχολιασθή. Ζούμε, πως να σάς πώ; σφιγμένες, κομπαιμένες, προ-σεκτικές μη μας φύγη καμμία λέξις πα-σαπάνω, κανένα γέλιο πιά ζωρό από το κανονικό. Είναι ζωή αυτή, σάς πα-ρακαλώ; Δεν είναι μια άδικία εις βάρος των κοριτσιών της έπαρχίας που παρα-πονιούνται, γιατί τόσο πιο περιορισμέ-να ζούμε από τα κορίτσια της 'Α-θήνας;...

Θά είμαστε άνευέλικρινοι, αν δεν συμ-φωνήσουμε. Σε πολλά σημεία έχει δι-κιο η έπιστολογράφος μας. Όχι μόνο οι νέοι, άλλα και οι ώριμοι και οι νέ-ροι στην έπαρχία αλεθάνονται να τους βαράνιη το τεράστιο μύτι που κατο-πεύει την κάθε πράξι τους. Το μύτι αυτό δεν λείπει ούτε από την πρωτεύ-ουσα. Η πολωκατοικία όμως, ο άπο-στάσεις και οι θρόνοι της μεγαλοσύ-λεως άπνοουν την έπίβρασή του. Πολύ περισσότερα ένοχλητικό το βλέπει η έ-παρχία. Και θά ένοχλήται απ' αυτό δς που να φθάση η μέρα που δ' άντι-κρύσουμε ο ένας τον άλλον με λιγώτερη κακία και περιέργεια, με περισσότερη συμπάθεια και κατανόηση. Στο χέρι της νέας γενεάς είναι να έπιταχύνι τον έρωτικό της ώρας αυτής ήμέρας.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Και σιγά-σιγά το δάκρυ του περίλυπου Πιερρότου θα μεταβληθί σε θρήνο. Κι' ούτε αυτό θα το προσέξουν μά στις σάλλας κά- (ποιαν άκρη με λακτάρα θα φιλήσης φλογερά τον Άρλεκίνο.

Όλοι θα την κατακρίνουν τη φρικτή σου άπιστία, μα εσύ με κάποια ζάλη και κοιμένη άνοστη, θα χαρής το Καρναβάλι και θα ζήσης μ' άπλοτητά έστω για μια νύχτα μόνο τη Μεγάλη τη Ζωή.

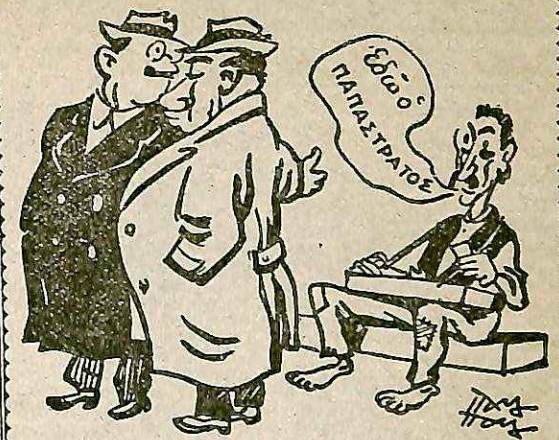
Μόλις όμως έφημέρωσι, Κολομπίνα μου μικρή, τ' όνειρό σου θά τελειώση και για πάντα θα σ' άφήση μίαν άνάμνησι πικρά.

Θά τελειώση τ' όνειρό σου, φουκαριάρα Κολομπίνα, το φανταχτερό άμέσως το φουστάνι σου θα βγάλεις στη Μικρή Ζωή σου πάλι θα γυρίσης, κι' απ' την έρωτική σου άγνωση: — Τι μοιράζει ο μπακάλης;...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

Στην κολομπίνα...

— Αυτά έχει ο πόλεμος φίλε μου. Ένας κοτζάμ Πασαστράτος και να γυρίζη στον δρόμο.

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

Στην κολομπίνα...

Κολομπίνα μου, κι' άπόψε — όπως κανείς κάθε (χρόνο — το φουστάνι σου με γούστο και με χάρη θα φορέσης και σκοπό θα έχης μόνο ο' όλους γενικά ν' άρέσης.

Θαυμασμό θα προκαλέσης και θ' άκούσης λόγια χίλια και, καθώς αυτής της νύχτας θα ρουφάς τη γοητεία με μισόκλειστα τα μάτια και μισάνοικτα τα χείλια, θάσαι όμορφη σάν ψέμμα και γλυκεία σάν άμαρτία.

Κάθε τόσο της σαμπάνιας ο χαρούμενος ο κρότος το μεγάλο το σουξέ σου ο' όλους θα διαλαλή. Κι' όπως πάντα, θά σου κάνει ο περίλυπος πιερρότος μια ντεκαρσιόν δειλή.

Ο βιολίτσας θά σου παίξη μια σονάτα με σουρντίνα, ο' ένα ολόου θα έξερπας της ζωής την τόσο πληξί, κι' άπαλά μια σεραπνία, τον βελούδινο λαϊμό σου άπαλά θα τον τυλίξη.

Άρλεκίνοι και παλινάστοι και μαρκήσιοι και δούκες με κοστούμια μεταξένια και με πάλλευκες περρού- (κες) σάν θα θά σε κυττάζουν την τρελλή αυτή βραδυά, άλλα κάποιος Άρλεκίνος θά σου κλέψη την καρδιά.

Θάνε τόσο γαλαντόμος, θάκη θάλγυτρο δικό του, θ' άφεθής στην άγκαλιά του φοβιμένα και δειλά κι' έτσι ούτε θά προσέξης πως τα μάτια του Πιερ- (ρότου) μόνο σένα θα κυττάζουν λυπημένα και θολά.

Και σιγά-σιγά το δάκρυ του περίλυπου Πιερρότου θα μεταβληθί σε θρήνο. Κι' ούτε αυτό θα το προσέξουν μά στις σάλλας κά- (ποιαν άκρη με λακτάρα θα φιλήσης φλογερά τον Άρλεκίνο.

Όλοι θα την κατακρίνουν τη φρικτή σου άπιστία, μα εσύ με κάποια ζάλη και κοιμένη άνοστη, θα χαρής το Καρναβάλι και θα ζήσης μ' άπλοτητά έστω για μια νύχτα μόνο τη Μεγάλη τη Ζωή.

Μόλις όμως έφημέρωσι, Κολομπίνα μου μικρή, τ' όνειρό σου θά τελειώση και για πάντα θα σ' άφήση μίαν άνάμνησι πικρά.

Θά τελειώση τ' όνειρό σου, φουκαριάρα Κολομπίνα, το φανταχτερό άμέσως το φουστάνι σου θα βγάλεις στη Μικρή Ζωή σου πάλι θα γυρίσης, κι' απ' την έρωτική σου άγνωση: — Τι μοιράζει ο μπακάλης;...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

Στην κολομπίνα...

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

«Η Σάλλυ άνοιξε τὸ τηλεγράφημα καὶ διάβασε τὴν λίγες λέξεις τοῦ: «Εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη. Ἐπιστολὴν ἀεροπορικῶς. Τό μ. μ.». «Ὁ Τόμμι ξαναγύρισε! Εἶχαν περάσει τόσοι μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε εἰδοποιήσῃ μ' ἕνα ἐπιστομὴν τηλεγραφικῆς ὅτι ὁ ἀντρας τῆς εἶχε πληρωθῇ. Κατόπιν ἕνα γράμμα τοῦ Τόμμι ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο εἶχε καθυστάσει κάπως τὴν ἀγωνία τῆς. Τῆς ἔγραψε ὅτι δὲν θ' ἀρροῦσε νὰ γύνη καλὰ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ μονάδα τοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμοῦς εἶχε τελειώσει ὁ πόλεμος. Κι' ὁ Τόμμι εἶχε τηλεγραφῆσῃ ἀπ' τὴν Ἀγγλία ὅτι θὰ γύριζε ἐκ λίγῃ στὴν Ἀμερική. Οἱ 28 μῆνες τῆς ἀπουσίας τοῦ εἶχαν φανῇ στὴ Σάλλυ αἰῶνες.

Μὰ γιατί τῆς ἔλεγε στὸ τηλεγράφημα «Εὐχαριστῶ»; Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τίποτε. Ἡ βροδὺ ἦταν ζεστή. Ἡ Σάλλυ γδύθηκε καὶ πῆγε νὰ κάμῃ ἕνα κρῦο ντους. Ἐπειτα γύρισε στὴν κάμαρά τῆς, σιγοτραγουδώντας... Ἐσφινκὰ ἡ φωνὴ πνίγηκε στὸ λαϊὸμ τῆς. Ὁ Τόμμι εἶχε φτάσει, ἦταν ἐκεῖ ἐμπρός τῆς.

— Σάλλυ... τῆς φώναξε ἐκείνος μὲ λαχτάρα. Πετάχτηκε ὁρθίως, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος τοῦ. Ἐκείνη τοῦ ψιθύρισε πνιχτά: — Ἀγαπημένε μου!... Τὴν τράβηξε σὲ μιὰ πολυθρόνα, σφίγγοντάς τὴν πάντα στὴν ἀγκαλιά τοῦ.

Εἶσαι ἐδῶ ἐπὶ τέλους! τοῦ μουρμούρισε. Ξαναγύρισες κοντὰ μου, ἀγαπημένη μου... Πότε ἔφτασες; — Τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε κατὰ τὴς 6. Ἐτρέξα νὰ

σοὺ τηλεφωνήσω, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀπάντησε κανεὶς. Δὲν εἶχες γυρίσει, φαίνεται, ἀκόμη, στὸ σπίτι... Ἦρθε ἐδῶ, καὶ μπιγκά μετ' τὸ κλειδί μου, — Ἀγαπημένη μου! «Ἐνοίσατε πὺς τὴν ἔσφιγγε δυνατώτερα στὴν ἀγκαλιά τοῦ, σὰν νὰ φοδῶταν μῆψος τοῦ φύγι. Γελῶσε κι' ἔκλαιγε μαζί. «Ἦταν ὑπερκοχὸ ἐκ μέρους σου νὰ πάρῃς ἐπὶ τὸ πρῶμα! τῆς εἶπε ἔξωθεν ὁ Τόμμι. «Ἐπειτα ἀκούμῃσες τὰ χέρια τοῦ σουτὸς ὁμοῦς τῆς καὶ πρόσθεσε: — Δὲν εἶναι ἀρκετὸ τὸ ξερὸ «Εὐχαριστῶ», ποὺ σοὺ τηλεγράφησα, τὸ καταλαβαίνω. — Μὰ γιατί μ' εὐχαρίστησες; Δὲν σὲ καταλαβαίνω. — Σάλλυ, τῆς εἶπε μὲ βραχνή φωνή. Δὲν ἔλαβες τὸ γράμμα μου; — Ποιὸ γράμμα; — Ἐκείνο ποὺ σοῦστεῖλα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, γιὰ τὸ παιδί... Δὲν θέλησα νὰ τὸ παχυδρομήσω. Τόδωσα στὸν Κίπ Χούμφρυ. — Δὲν ἔλαβα κανένα γράμμα, οὔτε καὶ εἶδα αὐτὸν τὸν Χούμφρυ. Μία ρυτίδα αὐλάκωσε ξαφνικὰ τὸ μέτωπο τοῦ Τόμμι. — Θεέ μου!... μουρμούρισε. — Μὰ τί ἔχεις, Τόμμι; φώναξε ἡ Σάλλυ. Γιατὶ βασανίζεσαι ἐπὶ;... Μίλησε! — Ὁ Κίπ ἦταν στὸ ἴδιο νοσοκομεῖο μαζί μου, πληγωμένος. Ὅταν ἔφυγε, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἐδῶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὼν, τοῦδωσα... — Ναι, ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο μελοῦσε γιὰ ἕνα παιδί. Κι' αὐτὸς ἔχασε νὰ μοὺ τὸ φέρῃ. — Σουγραφα... νὰ μὴ μοὶ ἀπαντήσῃς τίποτε, στὴν περίπτωση ποὺ θὰ με συγχωρούσε. Καταλάβαινα πόσο δυνωρὸ θὰ

σοὺ ἦταν νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς... Ἄν ὁμοῦς δὲν με συγχωρούσε, σὲ παρακαλοῦσα νὰ μοὶ τηλεγραφῆσῃς... Καθὼς δὲν ἔλαβα ἀπάντησι, πίστεψα πὺς εἶχα τὴ συγγνώμην σου... Κι' ἔφερα μαζί μου τὸ παιδί. Ἡ μητέρα τοῦ σκοτώθηκε σ' ἕνα βομβαρδισμό. — Δὲν καταλαβαίνω... Υποθέτῃσες κανένα ὄρανο; — Ὁ Τόμμι σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ παγναιοῖρεται μέσα στὸ δωμάτιο. Σιγὰ-σιγὰ ἡ Σάλλυ κατάλαβε, πρὶν ἀκόμη μιλῆσθαι ἐκείνου. — Εἶνε δικό μου, τὸ παιδί αὐτό, μουρμούρισε ὁ Τόμμι. — ἕνα κοριτσάκι... Δὲν εἶχε ἄλλον ἀπὸ μὲνα στὸν κόσμῳ! — Ποιὰ ἦταν ἡ μητέρα; — Μία Ἀγγλίδα νοσοκόμος. Τὴ γνώρισα στὸ Κάπρι, ὅπου με ἔχουν στείλει γι' ἀνάπαυσι. Δὲν ἦταν ἔρω... Δὲν ἀγάπησα ἄλλην ἀπὸ σένα, Σάλλυ. Ἀλλὰ ὁ πόλεμος ἐπηρεάζει τόσο τὸν ἄνθρωπον!... — Καὶ τώρα μοὶ ζητᾷς νὰ πάρω αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ ἐνθὺμιο τοῦ πολέμου; Ποῦ εἶνε; — Τὸ ἔφαινε στὴν μητέρα μου, πρὶν ἔλθω ἐδῶ. — Νὰ πᾶς λοιπὸν καὶ σὺ στὴν μητέρα σου. Δὲν μπορῶ νὰ συγχωρήσω!... «Ὁχι, ποτέ! Ὅταν ἔμεινε μόνῃ ἡ Σάλλυ ἔσκυψε τὸ κεφάλι τῆς δακρυρῶν καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται. Θυμόταν ὅτι ὁ Τόμμι ἐπιθυμοῦσε πάντα ν' ἀποκτήσῃ παιδιὰ ὅσο ἦσαν ἀκόμη νέοι, κι' αὐτὴ τοῦ ἀπαντοῖσε: «Ἀργότερα! Ἐχομε καιρό...»

Σὲ λίγο, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ χώλλ, ἔβριξε ἕνα παλὸ πορτοφολάκι. Ὁμοῦς πέσει ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ Τόμμι, καθὼς ἔβγαζε τὸ κλειδί τοῦ. Εἶχε μέσα δὺς φωτογραφίες: τῆς Σάλλυ καὶ μιὰς μεμπερῆς μὲ φοβισμένα μάτια, μελαγχολικῆς σὰν τὸν Τόμμι. Ἡ Σάλλυ κύτταξε πολλὰ ὥρα τὴ δεύτερη φωτογραφία. Ἐπειτα κύλησαν στὰ μάγουλά τῆς χοντρά δάκρυα... Τὴς ἐπόμενες μέρες, προσπαθῆσε μάταια νὰ ξεχάσῃ. Σκεπτόταν νὰ φύγῃ, ν' ἀλλάξῃ περιβάλλον, ὅταν ἕνα βράδυ τὴν ἐπισκέφθηκε ὁ Κίπ Χούμφρυ καὶ τῆς ἔφερε τὸ γράμμα τοῦ Τόμμι. Τῆς ζήτησε χιλίες φορές συγγνώμην γιὰ τὴν καθυστέρησι.

— Ὅταν ξαναεἶδα τὴ γυναίκα μου, ἔχασα ὅλα τ' ἄλλα... τῆς εἰσήγησε. Καταλαβαίνετε, εἶχαμε νὰ ἰδωθῶμε 28 μῆνες... Ὅταν ἔμεινε μόνῃ, ἡ Σάλλυ ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ διάβασε μερικὲς φράσεις τοῦ, ἐδῶ κι' ἐκεῖ: «Σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ, ποὺ δὲν θάχω τὴ δύναμιν νὰ ζητήσω τὴ συγγνώμην σου, ὅταν σὲ ἰδῶ καὶ σὲ ξαναεἶδῃ στὴν ἀγκαλιά μου...»

«... Σοφίσαμε λίγο ἡ ἄλλη, καὶ μοὺ φαίνονταν πὺς ἀγκάλιαζε ἐσένα. Ἦμουν τρελὰς...»

«... Δὲν τὴν ξαναεἶδα πιά. Πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Ἀγγλία, με παρακάλεσε νὰ φροντίσω γιὰ τὸ παιδί, ἀν τῆς συνέβαινε ἀτύχημα. Ὅταν ἦμουν στὸ νοσοκομεῖο, μιὰ φιλὴ τῆς, μὲ εἰδοποίησε πὺς εἶχε σκοτώθῃ σ' ἕνα βομβαρδισμό κι' ὅτι εἶχε περιμαζέμει αὐτὴ τὸ κοριτσάκι... Τώρα ἡ μικρὴ εἶναι ὁκτώ μηνῶν. Δὲν μοὺ κάνει καρδιά νὰ τὴν ἐγκαταλείνω...»

Τὰ γράμματα χόρευαν ἐμπρὸς αὐτῇ μάλιστα τῆς Σάλλυ. Δὲν μπορούσε πιά νὰ διαβάσῃ. Σκέφθηκε πὺς ἡ ζωὴ τῆς εἶχε κυλήσει ἥσυχά, ἐνῶ ὁ Τόμμι πολεμοῦσε... Τώρα ὁ πόλεμος τῆς εἶχε ξαναδώσει πίσω τὸν ἀντρα τῆς. Τὴ σήμαινε τὸ δικὴ τῆς δρόμα, ἐμπρὸς στὴν τραγωδία ποὺ εἶχε συγκλονίσει ὁλόκληρο τὸν κόσμῳ. Ξαναπῆρε τὸ γράμμα καὶ διάβασε: «Θὰ μὲς δεχθῇς κοντὰ σου, καὶ τοὺς δύο...»

— Ναι Τόμμι! εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή. Ναι, ἀγαπημένη μου, καὶ τοὺς δύο!

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ γιὰ τὴ διατροφή

Τὸ μπιφτέκι, τὸ ψάρι, ἡ ζάχαρη, τὰ φρούτα

Οἱ πρόσδοι τῆς ἐπιστήμης τῆς διατροφῆς κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔφεραν μιὰ ριζικὴ ἀναθεώρησιν πολλῶν ἀντιλήψεων γενικὰ διαδεδομένων γιὰ τὴν τροφήν τῆς τροφῆς. Μερικὰ ἀπ' τὰ νέα συμπεράσματα, ποὺ σὰς προσφέρουμε πρὸ κάτω, θὰ σὰς φανούν ἴσως γινωστὰ ἥδη. Πάντως, δὲν βλάπτει νὰ τὰ ξαναδιαβάσῃς ἀκόμη μιὰ φορὰ. Εἶνε λοιπὸν ἀπὸ μὲνα στὸν κόσμῳ!

1) Τὰ μπιφτέκια πρέπει νὰ τρώγυνται μισοψημένα, γιατί ἐπὶ μόνο γινωστὸν αἷμα. — Οἱ κόκκινοι χυμοὶ τοῦ μισοψημένου κρέατος δὲν ἔχουν ἰδιότητα ἐξί.

2) Ἡ ζάχαρη ἔχει μεγάλη ἀπόδοσις ἐνέργειας. — Κάθε τροφή, ἐκτός ἀπ' τὸ ἀλάτι καὶ τὸ νερὸ, παρέχει στὸν ὀργανισμό ἐνέργειαν, ποὺ μετράται σὲ θερμίδες καὶ ποὺ εἶνε ἀσχετὴ πρὸς τὴν ἐνέργειαν ποὺ τὴν κοινὴ τῆς ἐννοίας τῆς δυναμικῆς καὶ τῆς ἀντοχῆς. Ἡ ζάχαρη κωνεύεται πολὺ εὐκόλῃ, κι' ἐπὶ ἡ χημικὴ τῆς ἐνέργειας κρησιμοποιεῖται γρηγορώτερα ἀπ' τὸ αἷμα.

3) Τὸ ψάρι εἶνε τροφή ἐιδικὴ γιὰ τὸ μυαλό. — Τὸ ψάρι περιέχει φωσφόρο, ὅπως κι' οἱ ἰστοὶ τοῦ ἐγκεφάλου. Καμμιὰ ὁμοῦς τροφή δὲν «διατρέπει» ἕνα ὀργανισμό ὀργανο. Ὁ φωσφόρος τοῦ ψαριοῦ μπορεῖ νὰ καταλῇ στὸ μυαλό, στὰ νεύρα ἢ στὰ δόντια, μαζί μὲ τὸ φωσφόρο ἀπ' τὸ γάλα, ἀπ' τὸ κρέας, κλπ.

4) Τὰ πτηνὰ εἶνε γενικῶς δυσκολοχώνευτα. — Τὸ λίπος καὶ τὸ λάδι μένουν στὸ στομάχι περισσότερο ὥρα ἀπὸ τὰ ἄλλα τρόφιμα, αὐτὸ ὁμοῦς δὲν σημαίνει πὺς εἶνε δύσπεπτα. Τὰ πτηνὰ αὐτὰ κωνεύονται ἐξ ἴσου εὐκόλῃ μὲ τὰ βραστά, καὶ τὸ λίπος τῶν πτηνῶν ψαριῶν χρειάζεται γιὰ νὰ κωνεύῃ τὴν ἴδια ὥρα μ' ἐκεῖνο ποὺ βάζετε μέσα στὴ σούπα σὰς.

5) Εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ τρῶγῃ κανεὶς ξυνὰ φρούτα μαζί μὲ τὸ γάλα, γιατί τὸ γάλα κόβει μὲ τὸ οἶν. — Ἄν μπορῇτε νὰ φάτε δὺς πράγματα χωριστὰ, ζι. Κι' ἂν τὰ ξυνὰ φρούτα κόβουν τὸ τοῦ στομάχου.

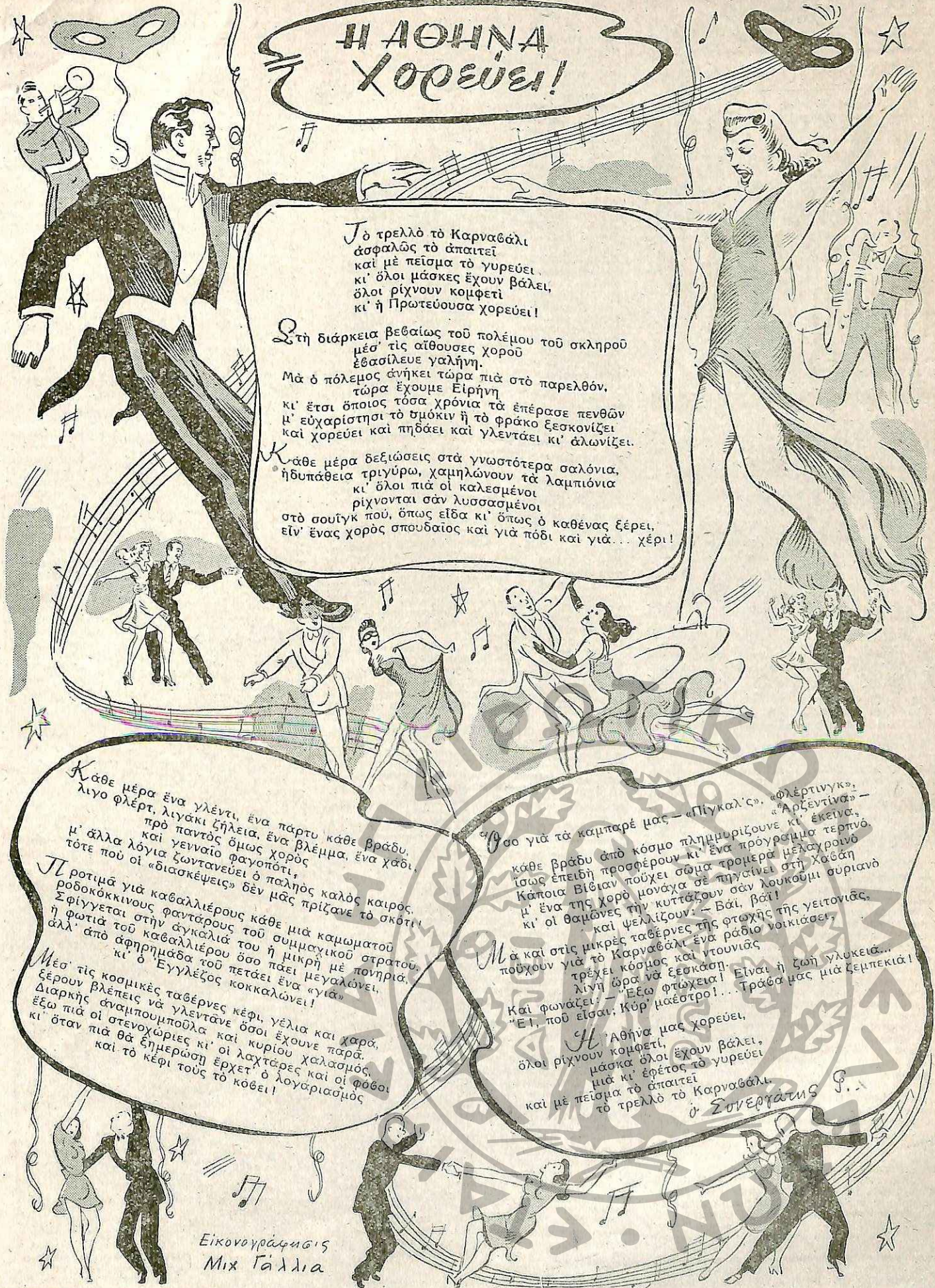
6) Θὰ ἤμαστε ὅλοι ὑγιέστεροι, ἂν τρώγαμε μόνο ὥρες τροφῆς. — Ἀπεναντι, μερικὸι ὁ ὀρρωστῶνται περισσότερο, γιατί οἱ ἐνδοκρινεῖς ὀργανισμοὶ μὲ σκληρὲς ἔργα. Ἡ κανονικὴ τροφή πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ ὥρα φρούτα καὶ τὰ εἶνε γενικῶς πρὸ εὐκολοχώνευτα. Τὸ μαγεῖρεμα μαλακώνει τοὺς σκελετοὺς ἰστούς τοῦ κρέατος καὶ σὺνεται κούτταρα τῶν λαχανικῶν, κι' ἐπὶ οἱ γαστρικοὶ χυμοὶ.

7) Οἱ φυσικὲς βιταμίνες τῶν τροφῶν εἶνε ἀνώτερες ἀπ' αὐτὰς ποὺ παρῶνται σὲ χάπια. — Ὅλες οἱ βιταμίνες εἶναι σὰς. Ἐν τούτοις πολλὰ τρόφιμα περιέχουν πιθανώτατα βιταμίνες ποὺ δὲν σκευασθῇ τεχνικὰ.

8) Τὸ πολὺ γάλα προλαμβάνει τὸ κάλασμα τῶν δοντιῶν. — Ἐκεῖ βέβαια καμμιὰ μικρὴ ἐπίδρασις. Πολλοὶ ὁμοῦς σπηματικοὶ γαλοκατοπὸτα ἔχουν ἕνα σωρὸ κούφια δόντια. Τὸ γάλα περιέχει κύρια συστατικὰ τῶν τροφῶν, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀφομοιωθῶν οἱ οὐσίες αὐτὰς καὶ τὰ κούτταρα τῶν δοντιῶν χρειάζονται καὶ ἄλλα στοιχεῖα, ποὺ ἐνδέχεται νὰ λείπουν ἀπ' τὴ διαίτα.

9) Τὸ βούτυρο περιέχει ὀρεπτικὲς οὐσίες ἀπαραίτητες, ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὴ μαργαρίνη. — Ἐκεῖ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ νῆα μαργαρίνη, ἐμπλουτισμένη τεχνικὰ μὲ βιταμίνες Α, εἶνε ἐξ ἴσου εὐκολοχώνευτη καὶ ἀποδοτικὴ σὲ ἐνέργειαν μὲ κάθε ἄλλῃ λιπαρὴ τροφή, ὅτι μπορεῖ μιὰ καρὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ βούτυρο στὴ διαίτα μας.

10) Τὸ σπανάκι εἶνε ἀνώτερον ἀπ' τὰ ἄλλα πράσινα χορταρικά. — Περιέχει ὑπὸ μορφῆς μὴ κρησιμοποιοῦμενες ἀπ' τὸν ὀργανισμό. Παρέχει ἀφθονὲς βιταμίνες Α καὶ Γ, τὴν ἴδια ὁμοῦς ἡ μεγαλύτερη ἀξία ἔχουν καὶ τ' ἄλλα πράσινα χορταρικά.

Τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι ἀσφαλῶς τὸ ἀπαιτεῖ καὶ μὲ πείσμα τὸ γυρεύει. ὅλοι μᾶσκες ἔχουν βάλει, ὅλοι ρίχνουν κομφετὶ κι' ἡ Πρωτεύουσα χορεύει!

Στὴ διάρκεια βεβαίως τοῦ πολέμου τοῦ σκληροῦ μέσ' τὴς αἰθουσῆς χοροῦ ἔβασίλευε γαλήνη. Μὰ ὁ πόλεμος ἀνέκει τώρα πιά στὸ παρελθόν, τώρα ἔχομε Εἰρήνη κι' ἐπὶ ὅποιος τόσα χρόνια τὰ ἐπέραςε πενθῶν μ' εὐχαρίστησι τὸ θμόκιν ἢ τὸ φράκο ἐσκονίζει καὶ χορεύει καὶ πηδαίει καὶ γλεντάει κι' ἄλυνίζει.

Κάθε μέρα δεξιῶσεις στὰ γνωστότερα σαλόνια, ἡδυπάθεια τριγύρω, χαμηλώνουν τὰ λαμπιόνια κι' ὅλοι πιά οἱ καλεσμένοι ρίχνονται σάν λυσσασμένοι στὸ σουῖγκ πού, ὅπως εἶδα κι' ὅπως ὁ καθένας ξέρει, εἶν' ἕνας χορὸς σπουδαῖος καὶ γιὰ πόδι καὶ γιὰ... χέρι!

Κάθε μέρα ἕνα γλέντι, ἕνα πάρτυ, κάθε βράδυ, λίγο φλέρτ, λιγάκι ζήλεια, ἕνα βλέμμα, ἕνα χαδὶ, πρὸ παντὸς ὁμοῦς χορὸς καὶ γενναῖο φαγοπότι, μ' ἄλλα λόγια ζωντανεύει ὁ παλιὸς καλὸς καιρὸς, τότε ποὺ οἱ «διασκέψεις» δὲν μᾶς πρίζανε τὸ σκότι.

Προτιμᾷ γιὰ καθαλιέρους κάθε μιὰ καμωματοῦ ροδοκόκκινους φαντάρους τοῦ συμμηχικοῦ στρατοῦ. Σφίγγεται στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἡ μικρὴ μὲ πονηριά, ἡ φωτιά τοῦ καθαλιέρου ὅσο πακεῖ μεγαλώνει, ἀλλ' ἀπὸ ἀπρηρημάδα τοῦ πετάει ἕνα «γιά» κι' ὁ Ἑγγλέζος κοκκαλώνει!

Μέσ' τὴς κοσμικῆς ταβέρνας κέφι, γέλια καὶ χαρὰ, ξέρον βλέπει νὰ γλεντᾷ ὅσο ἔχουνε παρὰ. Διάρκῃς ἀναμνημοσύνης καὶ κυρίου χαλασμοῦ, ἔξω πιά οἱ στενοχώριες κι' οἱ λαχτάρεις καὶ οἱ φόβοι, εἶν' ὅταν πιά θὰ ἀνημέρωσιν ἔρχεται ὁ λογαριασμός καὶ τὸ κέφι τοῦς τὸ κόβει!

Ὅσο γιὰ τὰ καμπαρέ μας — «Πίγκας», «Φλέρινγκ», «Αρσεντίν» — κάθε βράδυ ἀπὸ κόσμῳ πλημμυρίζουν κι' ἐκεῖνα, ἴσως ἐπειδὴ προσφέρουν κι' ἕνα πρόγραμμα τερπνὸ. Κάποια βίβαν ποῦχε σῶμα τρομερὰ μελαγχροῖ μ' ἕνα τῆς χορὸ μονάχα σὲ πηγαίνει στὴ Χαδὴ κι' οἱ θαμνὲς τὴν κυττάζουν σάν λουκουμί συριανὸ καὶ ψελλίζουν: — Βαί, βαί!

Μὰ καὶ οἱ μικρὲς ταβέρνες τῆς φτωχῆς τῆς γειτονίας, ποῦχουν γιὰ τὸ Καρναβάλι ἕνα ράδιο νοικιάσει, καὶ ψελλίζουν: — Βαί, βαί!

Καὶ φωνάζει: — Ἐξω φτώχεια! Εἶναι ἡ ζωὴ γλυκειά... πούχουν γιὰ τὸ Καρναβάλι ἕνα ράδιο νοικιάσει, καὶ ψελλίζουν: — Βαί, βαί!

Ἡ Ἀθῆνα μας χορεύει, ὅλοι ρίχνουν κομφετὶ, μᾶσκες ὅλοι ἔχουν βάλει, καὶ μὲ πείσμα τὸ γυρεύει, τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι. Ὁ Σουεργάτις Ρ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

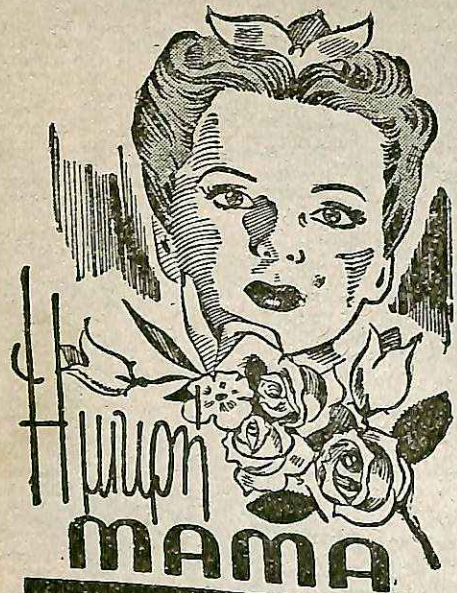
Σουῖγκόπληκτος

Μ' ἐκάλεσαν εἰς πάρτιον τρελλὸν καὶ ὄνειρῶδες ἐπεὶ δὲ προμηνύσθαι ἐκτάκτως ὀργνωδῶς ἀνευ τινὸς ἐνδοιασμοῦ τὸ ἀπεφασισάμην κι' εἰς τὸ ἐν λόγῳ πάρτιον εὐθὺς μεταβησάμην. Κάκει πληθώρα θηλυκῶν μ' ἕνα μειδίαμα γλυκὺν θερμῶς μὲ ὑπεδέχτο, ἡδύως μοὶ ὡμίλουν, ἐγὼ δ' εὐρύν τὴν ἀφορμὴν ἐπιτεσάμην μὲ ὀρμὴν καὶ ἄλλας τὰς ἐθῶν καὶ ἄλλας τὰς ἐφίλουν. Ταχέως τὰς ἐτρέλλανον, τοὺς ἐστρίψαν αἱ βίδες, ἀφθόνως ἐγλυκαίνοντο κι' ἐφώνοντο: — «Ἀμάν!», μὲ περιεκυκλώσαντο ὥσπερ αἱ παλακίδες, κάγῳ πολὺ ὡμοιάζον μὲ τὸν Σουλεϊμάν! Ὅς κανδαῖφι ὅλοι τῶν μ' ἐκύττων φλογερῶς λυσίκοι ἐρρίποντο εἰς τὴν ἐμὴν ἀγκαλίαν, πλην αἰφνιδίως ἤρξισαν τὸ γλέντι κι' ὁ χορὸς κι' εὐθὺς μὲ παρέσενον εἰς τοῦ σουῖγκ τὴν ζάλην. Ἠγέρθην οὖν μετὰ χαρὰς κι' ἐχόρευον πολλὰς φορές καὶ ὅλοι μὲ χαρὰντῆριον ὡς χορευτὴν (οποῦδαῖον οὐκοῦν, ὅπου δὲν, πῆρ τὸ δέον. Πλὴν ἐκτελῶν τὰς τοῦ σουῖγκ πεπαλασθῶν ὁ ταλαίπωρος ζαλάδεις καὶ ὡς παλαιὸν μηχανήμα οἰκτρῶς ἐξεδιόθη, ἀναίσθητος στὸ δάπεδον ἐν τέλει (ἐξηγλῶθην. Κατάντησον ρενδίκολον νὰ γίνω τῆς (παρέας καὶ εἰρωνίας ἤκουσον καὶ τὸσον σαρκασμόν. «Ὁι, τὸ σουῖγκ μοὶ ἔκαμε μεγάλας λαχτάρας (χτασάας καὶ νῦν νενοσπλεῖσθαι στὸν Εὐαγγε- (λισμόν!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΡΙΤΑ ΒΕ'ΙΜΑΝ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

10ον -Η Μιράντα!...ρώπως ο Γιώργος με κοίμησε την άνοιξη του.

-Ναι... Η Μιράντα... Γι' αυτό...

-Επείθε τιποτε... Μήπως πληγώθηκε;...

-Αγανά, ζερά, η άνοιξη αποκρίθηκε:

-Η Μιράντα πέθανε!...

-Πέθανε;...

-Ο Γιώργος ένοιωσε όλο το αίμα του να παγώνει. Έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια του και ξανάπε, σιγά:

-Πέθανε;...

-Ενας κρύος ιδρώτας έπνιγε το μέτωπό του. Ένοιωσε τα πόδια του να μίν τον βασιλιά, και περπατώντας σε μία καρέκλα, ξαναμουρμούρισε σάν ήχως:

-Πέθανε...

-Αδέρω ανάβλυσαν απ' τα μάτια του. 'Η μικρή, πανέμενη Μιράντα δέ ζούσε πιά... Αυτή, που έσκυψε στον γάμο, γεμάτη πόνο, απάνω στο προσκεφάλό του, αυτή που έπαυσε να τον ελπίζει, αυτή που περπατούσε με την ευγενική της, διακριτική παρουσία...

-Για λίγα λεπτά οδ' η άγνωστη ούτ' ο Γιώργος μιλούσε. 'Ο Γιώργος έπανε χωρίς κίνηση, χωρίς μιλά. Το νέο ήταν φοβερό, άπιστευτα φοβερό... Τόν είχε συντριβεί κάτω απ' τη βραδεία του, μοιχεύοντα, μη θέλοντας να ταραξεί τον πόνο του γέρου αυτού άντρα, που έπλεπε τα δάκρυά του να κυλάνε μέσ' από τα δάκρυά του...

-Ύστερα, ο Γιώργος σήκωσε το κεφάλι του. Τα μάτια του ήταν κόκκινα, μα χωρίς δάκρυα πιά.

-Πότε μου πώς έγινε αυτό... είπε σιγά στην άγνωστη.

-Όπως σάς είπα, υπηρετούσα νοσοκόμα στο νοσοκομείο της Λαρίσας...

-Όταν έσπασε το μέτωπό, στη Λαρίσα αρπάζοντας απ' τα βόρεια. Τα γεροντικά μέσ' απάνω απ' την πόλη. Το νοσοκομείο ήταν γεμάτο τραυματίες. Κι' όμως, κι' σε στιγμή απ' όλα τα μέρη... Δεν είχαμε ους μπορούσαμε, αυτούς που δεν υπήρχε ους διαδρομές, στην είσοδο, στην πρόχειρα τα τραύματα και τους δένουμε να συνεχίσουν το φοβερό δρόμο της ε-

-Σταμάτησε λίγο η φωνή της γυναίκας, για ν' ακουστή πάλι σε λίγα δευτερόλε-

-Ενα βράδυ, φέρανε και μία συνάδελ-

-Φο, μία αδελφή. Είχε πληγωθεί βαρεια στα μείον γι' τους Γερμανούς... Δεν ζέρω το κακόμοιρο το κορίτσι, που σκεδόν δέ ένα πρόχειρο κρεβάτι έκστρατεας, κι' ο γιατρός είπε πως θα πέθαινε πριν έμ-

-Ρωσ. 'Ενα μεγάλο βλήμα της είχε περά-

-στερ' από τα μεσάνυχτα, την ώρα που ή-

-γα κοντά της, η πληγωμένη μούγγιζε με

-τα μάτια πώς ήθελε να μου μιλήσει. Κάθε-

-θα δίπλα της, ζύγωσα τ' αυτή μου πολύ κοντά στο στόμα της, και την άκουσα να μουρμουρίζει:

-«Θά... πεθάνω... χωρίς... νά... τόν...»

-«...»

-«Ποιόν;...» τη ρώτησα.

-«Δεν μου αποκρίθηκε. Έκλεισε τα μά-

-τια της, και μία νεκρική κλωμάδα απλώ-

-θηκε στο πρόσωπό της. Νόμισα πως είχε πεθάνει... Σε λίγο όμως, πάλι τα χέρια

-της κουνήθηκαν, και, χωρίς ν' ανοίξει τα

-μάτια της, μουρμούρισε:

-«Κι' όμως... Γιώργο... εγώ... ήμουν...

-δίπλα σου... όταν... ήσουν... πληγωμέ-

-νος... Έσύ... πού... είσαι... τώρα;...»

-«Ξαναώπασε πάλι για πολλή ώρα. Δεν

-μπορούσα να κάτσω περισσότερο δίπλα

-της. Έφυγα γι' άλλους πληγμένους, γι' άλλους πόνους, γι' άλλα παραμυθία... Ξαναγύρισα κοντά της στις δύο. Τώρα, τα

-μάτια της πληγωμένης ήταν ορθάνοικτα

-δλ' η ζωή της είχε μαζευτεί σ' αυτά. Με

-κτύπησε, και τα μαθία της χείλια κουνή-

-θηκαν άλλη μία φορά:

-«Θέλω... νά... πάτε... νά... τόν...

-βρείτε...»

-«Ποιόν;...» τη ρώτησα. «Πού;...»

-«Ένοιωθα πως θα πέθαινε χωρίς να

-μου το πη... Τόνωθε και κείνη... Τόδε-

-πα στα μεγάλα της, ανοιγμένα μάτια, που

-ήταν πλημυρισμένα φόβο, όχι γιατί θα

-πέθαινε, μα γιατί δεν θα πρόφτανε να μι-

-λήσει... Ζύγωσα πολύ στο στόμα της, σκε-

-δόν ακούμπισα στα χείλια της, κι' άκου-

-σα τούς τελευταίους της ανασαμούς:

-«Γιώργος... Βεργίδης... γιατρός...

-Κηφισίας... Τόν... αγαπώ... πάντα...»

-«Πληρώθηκε Τά μεγάλη κατάμουρα μά-

-τια είχαν άκνηπτοι κυττάζοντας το κενό.

-Με το δάκτυλό μου τάκλεισε ήρεμα).

-Ο Γιώργος άκουγε, άκουγε απλυστα αυ-

-τή την άγνωστη που φτάσει για να του

-φέρη τη μικρούλα, παγωμένη φωνή του

-έρωτος απ' τον άλλο κόσμο... Κι' έδλε-

-πε με τα μάτια της πυρετικής του φαντα-

-σίας τη κλωμή Μιράντα, με όργανο το

-παρθενικό της στήθος απ' το βανασσο σι-

-δρο, με τα μαύρα μάτια της σπλωμένα

-πάνω του γεμάτα λύπη, γεμάτα μελαγχο-

-λία... «Οχι λύπη γι' αυτή την ίδια, για

-τόν άδικο, τον πρόωρο θάνατό της, για τα

-κουρελιασμένα της νεύματα λύπη και με-

-λαγχολία γι' αυτόν, τον έπιμνο, το μο-

-νοακό διαλεκτό της καρδιάς της, που τον

-δενε στη ζωή μόνο, δυστυχισμένο, χω-

-ρίς έλπιδο να δρ' τον έρωτα το δικό του

-ποτέ πραγματικότητα...

-Απ' τις σκέψεις του ήρε πάλι να τον

-βγάλει η φωνή της άγνωστης:

-Τη θάψαμε πρωί-πρωί, βασιστικά ενώ

-τή δερματίδα πολυβολούσαν... 'Εγώ κλη-

-ρογραφία που την είχε βγάλει στο νο-

-σοκομείο, στα Γιάννενα - τότε... - και

-της την είχε χαρίσει... Τά τελευταία θα

-μπικά μιας μικρής αδελφής του έλέους

-πούχε σκοτώσει στην υποχώρησι...

-'Η φωνή του Γιώργου άκουστικε βρα-

-χνή:

-«Και, τώρα;... Πώς θα τη βρω, αν κοι-

-μιά φορά πάω εκεί πάνω;...»

-«Είπε θαμνέν στο πίσω μέρος του νο-

-σοκομείου, κάτω από ένα πεύκο... Απά-

-νω στο χύμα έχω καρφώσει ένα σταυρό

-από δυό κλαδιά... Στη βάση του σταυρού

-έχω βάσει μία μικρή ίσια πέτρα, που ά-

-πάνω της έχω γράψει με μελάνη: «Μι-

-ράντα»...

-«Αν ή βροχή δεν τόξη βούσει... μουρ-

-μούρισε ο Γιώργος. Κι' αν το σταυρό δεν

-τόν έξη πάρει ο άνεμος...

-'Η άγνωστη σπικώθηκε:

-«Έκανε ότι μπορούσα... 'Ο πανικός

-ήτανε φοβερός... Πώς έζησα κι' εγώ δεν

-ζέρω...»

-Ο Γιώργος της έπιασε το χέρι ανάμεσα

-στα δικά του:

-«Σας ευχαριστώ, της είπε, αδελφή...

-«Αδελφή Σοφία... συμπλήρωσε αυτή.

-«'Ιως κάποτε μ' όδηγησετε μόνι σας...

-«Είμαι όποτε θέλωτε στη διάθεσί σας...»

-Κι' άφισε στο γραφείο το επισκεπτήριο

-της.

-Ο Γιώργος τη συνώδεψε ως την έξοδο

-του σπιτιού. Ύστερα, γύρισε στο σαλόνι,

-κι' είπε απλά στον πατέρα του και στη

-Στέλλα που τον κυττούσαν μ' αγωνία:

-«'Η Μιράντα σκοτώθηκε!...

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-...»

-έρωτα για την άλλη, τη Στέλλα... Και

-να συλλογιόταν κανείς πως ή Μιράντα, που

-δεν είχε βρή ποτέ ανταπόδοσι στον έ-

-ρωτά της, που δεν είχε παίξει παρά τον

-αχάριστο ρόλο της φίλης που παρηγορεί

-ένας διψάς για έρωτα, δεν είχε ποτέ

-της παραπονεθεί, δεν είχε ποτέ της αγα-

-πησώσει... Τάδινα όλα, χωρίς να γυρεύη

-τίποτα! Χαρά της, ή χαρά ή δική του...

-Πόνος της ο πόνος του... 'Ο έαυτός της

-είχε τόσο πολύ παραμεριστεί, που κι' έ-

-κείνος, χωρίς νάναι πρόστυχος κι' ανά-

-γκυτος, είχε τόσες φορές άνοιξει διάπλα-

-τα την καρδιά του μπροστά στα δακρυμέ-

-να της μάτια, την καρδιά του γεμάτη απ'

-την άλλη, ξεχνώντας πως μιλούσε σ' ένα

-τρυφερό πλάσμα που το κουρέλιαζε ή έ-

-ζουολόγησι και νομίζοντας πως είχε δι-

-πλα του έναν πρόθυμο κι' αδιάφορο άκρο-

-ατή. 'Η Μιράντα πέθανε!... 'Εκεί, ψη-

-λά, στα βόρεια, στην αούλη του νοσοκο-

-μείου, στη Λαρίσα, δυό κλαδιά σε σχή-

-μα σταυρού, και μία πέτρα με τ' όνομά

-της γραμμένο με μελάνη. Κι' από κάτω,

-στο νεοκαφτό άνοιξιό του, ή μικρή

-ευνενκία νοσοκόμα της φανερίε του

-πληγής και της άρασης - της σφαίρας

-και του έρωτα... κοιμότανε τον παντο-

-τεινό, άεμπνο ύπνο της... Κοιμότανε,

-με στερόν της άπιστο όραμα τη δική

-του ευτυχία, την άπίθανη ευτυχία του

-μέσ' στη δίνη που άπειλούσε να τον ρου-

-φήξει...

-Ο Γιώργος έκανε δυό μέρες να βγί απ'

-την κάμαρά του. 'Εκεί, με το κεφάλι στα

-χέρια του, με τα μάτια του δακρυμένα,

-έστελνε την ψυχή του στη μικρή, πεθα-

-μένη Μιράντα μ' αλλοίμονο! μ' εύγνω-

-σύνη. Χωρίς καθόλου έρωτα...

-Κατά το βραδάκι της δεύτερης μέρας

-κάποιος χτύπησε την πόρτα του. Το χτύ-

-πημα ήταν τόσο σιγανό που ο Γιώργος

-δεν τό άκουσε. Το χτύπημα ξανακούστη-

-κε πιο έντονο. 'Ο Γιώργος σήκωσε ανό-

-δρεχτα το κεφάλι του. Ποιος νάτανε;...

-«Εμπρός... ψιθύρισε με πνιγμένη

-φωνή.

-'Η πόρτα άνοιξε σιγά, και στο κατώφλι

-της φάνηκε ή Στέλλα. 'Ο Γιώργος, μόλις

-την είδε, πετάχτηκε όρθος.

-«Στέλλα!...

-'Η φωνή του ήταν πνιγμένη απ' τη συ-

-κίνησι του έρωτα. 'Η συγκίνησι που τον

-πνιγε πριν, ή συγκίνησι της ευγνωμοσύ-

-νης, είχε παραμερίσει μπροστά της σάν

-υποακτική, κι' είχε χαθεί...

-'Η Στέλλα κάθισε στην άκρη του κρεβ-

-βατίου, που δεν είχε ξεστρωθεί δυό νύ-

-χτες πέρα...

-«Τι έίνεις;... τόν ρώτησε.

-«Ο πατέρας άπευχθηκε... 'Εγώ όμως

-πυδερξα πόσο βαθείο είν' ο πόνος της

-καρδιάς, τον συμβούλεψα να μίν άνθρω-

-πός, και να περιμένει ύπομονητικά να ξε-

-κάσσει...

-«Τα λόγια της ήτανε χαμηλόφωνα, μ' έ-

-ναν τόνο ειρωνείας και κακίας, που δεν

-της ήτανε συνθηματικός. Γι' απάντησι ο

-Γιώργος δεν βρήκε να προφέρη παρά τ'

-δυσμάρ της ξανά:

-«Στέλλα!...

-Τούπιασε άπλά το χέρι, και τον κάθι-

-σε στο κρεβάτι, δίπλα της.

-Τα μάτια σου είπε κόκκινα... τούπε,

-σά να του παραπονιότανε.

-Δεν κοιμήθηκε καλά... της αποκρίθη-

-κε, σά να προσπαθούσε να δικαιολογηθεί.

-Δεν κοιμήθηκε καθόλου!... του τό-

-νισε, κορτά.

-Γιατί τό λές αυτό, Στέλλα;...

-Σά να μετανιώσει, εκείνη καμώλωση τα

-μάτια.

-Νο! ήτανε φοβερό... μουρμούρισε.

-Για σένα μάλιστα, που σ' αγαπούσε τόσο...

-Πού την αγαπούσε τόσο...

-'Η παρουσία της κοντά του, τόσο κοντά

-του, τον είχε κυριολεκτικά άναστατώσει.

-Μέσ' στο μισοκοιτάδι, τα μάτια της λάμ-

-πανε σάν κατάμουρα διαμάντια. Χωρίς να

-τό θέλει, το χέρι του πέρασε πίσω της και

-την άγκάλιασε.

-Κάνει λάθος, Στέλλα, και τό έξερεις

-πως κάνει λάθος μπορεί να μ' αγαπού-

-σε ή καμμένη ή Μιράντα, μα εγώ δεν την

-αγαπούσα... Στην καρδιά μου δέ χωράει

-τίποτ' άλλο... Τίποτ' άλλο από σένα,

-Στέλλα!

-Δεν έκανε καμιά κίνησι να ξεφυγή ά-

-πό τ' άγκάλισμά του. Τόν κυττούσε στα

-μάτια, καθώς μιλούσε, κι' έπινε απλυστα

-τα λόγια του απ' το στόμα του που βρι-

Ο Γιώργος μουρμούριζε, χωρίς να σκεφθεί τα χαμπωμένα μάτια του:

—Καυμένη πατέρα!... Νάξεραι...

—Γιατί τὸ λες αὐτό, Γιώργο;... τὸν ρώ-
τισε ἡ Στέλλα.

—Μά, ρωτάς;... Ρωτάς;... τῆς ψιθύρι-
σε, μὲ τὰ μάτια του κορφωμένα τώρα γε-
μάτα φλόγα στὰ δικά της. Ἀπὸ κτὲς τὸ
βράδυ, νοιώθω φωτιά ἀναλυτὴ νὰ κυκλο-
φορῇ στὶς φλέβες μου...

—Σωπα!...
Τώρα, ἡ Στέλλα κρατοῦσε χαμπωμένα
τὰ μάτια της. Τὰ μάγουλά της ἦσαν βα-
μένα μ' ἕνα ἔντονο κόκκινο χρώμα. Ἡ-
τανε φοβερὸ ὁμορφὴ ἐπὶ, ἐπικίνδυνος ὁ-
μορφὴ, μὲ τὸ στήθος της πού ἀνεδοκατέ-
βαινε γρήγορα...

—Κι' ἂν σωπάω, Στέλλα, τί θὰ κερδί-
σης;... Τί θὰ κερδίσουμε;... τῆς εἶπε μὲ
πυρετὸ ὁ Γιώργος. Ὁς τώρα ἥσαν για
μὲνα κατὰ πολὺτιμὸν κι' ἀπαστὸ κατὰ ἱπ-
ποκρίτη καὶ μακροχρόνιο... Ἀπὸ κτὲς τὸ βρά-
δυ, ἤρθε κοντὰ μου! Σ' ἐνόησα διπλά
μου, τὸ φιλί σου πύρωσε τὰ χεῖλιά μου,
νοιώθω ἀκόμα τὶς νεανικές γραμμὲς σου
νὰ σπαρταρᾶν ἀνίσχυρες κάτω ἀπ' τὰ δι-
ψασμένα μου χάδια...

—Σωπα!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

—Σωπα, Γιώργο!...
—Ἀν ὡς τὴ φοβερὴ στιγμὴ πού μᾶς ἔ-
φερε τόσο κοντὰ στὸν ἔρωτα ἦσαν ἕνας
ἀπελπισμένος μὲ θλιμμένη ψυχὴ, ἀπ' τὴ
στιγμὴ αὐτὴ εἶνα ἕνας ἐραστὴς περισ-
σότερο ἀπαιτητικὸς, πολὺ πῖν κοντὰ στὴν
πραγματικότητά, ἕνας ἐραστὴς πού δὲν ἔ-
χει πιά τὴ σκληρὴ ἀποφασιστικότητά νὰ
πεθάνῃ, μὰ πῖν διπλὰ νὰ ζήσει γιὰ νὰ ἰκα-
νοποιηθῇ...

Ὁ ἔρως τοῦ ΑΡΧΙΚΟΥΡΣΑΡΟ

Ἡ ἀρπαγὴ τῶν κοριτσιῶν
τῆς Βενετίας

Ἡ ἀνθρακί τῆς δώρας Βενετίας ὄχιση ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῶν Λογικοφρόνων. Οἱ πρώτοι κά-
τοικοι τῆς ζούσαν μὲ τὸ φάρμακα καὶ μὲ τὰ
ταξείδια. Ἀνεμῶς τοὺς ὅμως βρισκότουσαν
καὶ μερικὲς πλούσιες κι' ἀριστοκρατικές οἰκο-
γένειες τῆς Ρώμης.

Ὅλοι αὐτοὶ ἐπιδόθηκαν πολὺ γρήγορα στὸ
ἐμπόριο, πού ἔφερε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἀκμὴ
τῆς πόλεως τῶν.

Στὴν ἀρχὴ, ἡ Βενετία ἦταν ἕνα εἶδος ἐπαρ-
χίας τῆς Ραβέννας. Ἐπειτα ἀπέκτησε τὴν ἀ-
νεξαρτησία της καὶ διέλεξε ἕνα ἀνώτατο ἀρ-
χόντα, πού ὀνομάσθηκε «δύγκης».

Ὁ πρώτος δύγκης ἦταν ὁ Πάολο Ἀναφρότο.
ὁ ὁποῖος κυβέρνησε ὡς τὸ ἔτος 716. Οἱ Βενε-
τσιάνοι ἱστορικοὶ μιλοῦν γιὰ τὴν νίκης τοῦ καὶ
γιὰ τὴν ἀρετὴς τοῦ. Τὸν διαδέχθηκε ὁ Ὀρσο,
ὁ ὁποῖος κατήγγειλε κάθε ἐξάρτησι τῆς πό-
λεως τοῦ ἀπ' τὸ Βυζάντιον. Οἱ τρεῖς ἐπόμενοι
δύγκης θανατώθηκαν ἢ τυφλώθηκαν, γιὰ τὴν
ἐπεβίωσιν νὰ γίνονταν τύραννοι.

Οἱ περισσότεροι ὡστόσο ἀπ' τοὺς πρώτους
δύγκης ἀποδείχθηκαν ἱκανοὶ κυβερνήτες—
πραγματὸν σπάνιον γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς βαρ-
βαρότητας καὶ τῆς ἀγρίας ἀπολυταρχίας—
φρόνιμοι, δίκαιοι καὶ μεγαλόμυθοι. Μὰ τέ-
τοιους λοιπὸν κολοῦς ἀρχόντες, καὶ μὲ τὰ
πλούτη πού τοὺς ἔδωκε τὸ ἐμπόριον, οἱ Βενε-
τσιάνοι θὰ ἦσαν ἀπόλυτα εὐτυχημένοι, ἂν
δὲν τοὺς χτυποῦσε ἀδιάνοχα μιά φοβερὴ πλι-
γὴ: Οἱ πειρατὰ τῆς Ἰστρίας, οἱ ὁποῖοι ἔκα-
ναν ἐπιδρομὲς μὲ τὰ πλοία τους στὰ νησιά τῆς
Βενετίας, τὰ λεηλατοῦσαν κι' ἀρπάζαν
νέους καὶ κορίτσια, γιὰ νὰ τὰ πούλησαν σκλα-
δούς στὰ χαρῆμα τῆς Ἀνατολῆς.

Μιά ἀπ' τὶς γραφικότερες γιορτὲς τῆς Βε-
νετίας εἶναι τὰ παλιά χρόνια ἦσαν οἱ ὁμαδικὸι γά-
μοι, πού γινόντουσαν κάθε χρόνο, στὶς 2 Σεπ-
τεμβρίου, στὸν μικρὸ νὰ τοῦ Ἁγίου Πέτρου.
Τὸ πλῆθος γέμισε τὴν ἀποκτενὴ αὐτὴ ἐκκλη-
σία. Ὅταν τελεσιῶνα ἡ ἱεροτελεστία, ὁ ἐπι-
σκοπὸς κατήγγειλε τοὺς νεονόμους γιὰ τὴν ἀ-
σέβαστον τοῦ θεοῦ τοῦ γάμου. Ἐπειτα γό-
ρριζαν ὅλοι στὰ σπῆτα τους, γιὰ τὸ σχετικὸ
γλέντι καὶ τὸ φαγητό.

Ὅταν ἡ Δημοκρατία τῆς Βενετίας ἔγινε
μεγαλειότερη καὶ ἰσχυρότερη, ἡ τελετὴ αὐτὴ
πῶς περισσότερη λαμπρότητα. Δώδεκα δώρα
κορίτσια, διαλεγμένα ἀπ' τὶς φτωχότερες καὶ
τιμιότερες οἰκογένειες τοῦ τόπου, πῆγαν
στὸ νὰ μὲ ἐπισημοποιήσῃ, μὲ τὴ συνοδεία τοῦ
δύγκη καὶ τῶν ἀδελφῶν του. Φοροῦσαν τὸ μακρὸ
νυκτικὸ πέπλο κι' ἦσαν στολισμένα μὲ μαργαρι-
τάρια καὶ πολύτιμα πετράδια.

Μιά ἀπ' τὶς πρώτες μέρες τοῦ ἔτους 944,
τὴν παραμονὴ τῆς μεγάλης αὐτῆς γιορτῆς, ἕνα
πλοῖο γλύστρησε στὰ ἱσυχία νερά τῶν κα-
ναλιῶν τῆς Βενετίας, πλεύρισε σὲ μιά ἐρημη-
δὴχ καὶ πῆδησε ἔξω ἀπ' αὐτὸ ἕνας νέος μὲ
ἀρρενωπὴ ὁμορφιὰ καὶ μὲ ὄφρος τολμηρὸ.
Σὲ λίγο, φάνηκε μιά κοπέλα πενταμορφὴ.
Ὁ νέος ἔτρεξε κοντὰ της καὶ τὴν ἔβαλε μὲ
πάθος στὴν ἀγκαλιά του. Ἐμεινε ἀμίλητος γιὰ
λίγο. Ἐπειτα φώναξε:

—ὦ, Μαρία μου, τὰ μάτια μου μποροῦν
ἐπὶ τέλους νὰ χαροῦν τὴν ὁμορφίαν σου!...
—Ἀλλοίμονο! Ἡ εὐτυχία μας πρέπει νὰ
τελειώσῃ ἀπὸψε... ἀπάντησε, ἡ κοπέλα κλαί-
γοντας.

—Τί λές;... πρόφερε ὁ ἐρωτευμένος, κα-
τάχλωμος.
—Ἀῖριο θὰ παντρευθῶ μὲ ἄλλον! Ἐπὶ
διὰ τὴν ὁ πατέρας μου... Ἐπὶ θέλει ὁ δό-
γης... Πῶς μπορῶ ἐγώ, ἕνα φτωχὸ κορίτσι,
νὰ παρακούσω τὴ διαταγὴν τοῦ;
—Μὰ εἶνε ἀδύνατον!...
—ὦ, Πέτρο μου! Ἀς ὑποταχθοῦμε στὸ θέ-
λημα τοῦ Θεοῦ... Ἡ εἰκόνα σου θὰ μείνῃ
χαραγμμένη γιὰ πάντα μέσα στὴν καρδιά μου.
Θὰ σὲ λατρεύω κρυφά...

—Εἶνε ἀδύνατον, σοῦ ξαναλέω! φώναξε ὁ
νέος, μὲ μιά λάμψι στὰ μάτια.
—Μὴ μεγαλώνεις τὸν πόνο μου!... Δὲν
βλέπεις πόσο ὑποφέρω γιὰ τὴν χάνα;... Ἦ-
σως ὁ Θεὸς μᾶς χωρίζει, γιὰ νὰ μᾶς τιμω-
ρῇ γιὰ περασμένες ἀμαρτίες μας...

Η ΣΚΛΗΡΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΝΟΥΕΛ ΦΟΥΕΝΤΕΣ

Κάθε μεγάλος ταυρομάχος έχει τη «Κουαδριλλία» του, όπως κάθε διάσημος ηθοποιός έχει το θιασό του.

Η «Κουαδριλλία» αυτή αποτελείται από έναν άρσενό, που λέγεται «ματαδόρ» ή «εοπάντα», από μερικούς επιπλέον και πεζούς ταυρομάχους, τους «πικαδόρες» και τους «πεόνες» κι από ένα «πουντελιέρο», ένα ταυρομάχο που αποτελειώνει τους πληγωμένους ταύρους, κορφώνοντας στο στέρο τους, εκεί που ενώνεται το κεφάλι με τη σπονδυλική στήλη ένα μακρύ σουβλί, μήκους τριάντα πόντους.

Μία λοιπόν από τις καλύτερες «κουαδριλλίες» της Ισπανίας, κατά τα τελευταία χρόνια του περασμένου αιώνα ήταν εκείνη που είχε ο περίφημος Μανουέλ Φουέντες, ένας από τους πιο δημοφιλείς ταυρομάχους της Μαδρίτης.

Ο μεγάλος αυτός «ματαδόρ» ήταν ένας τρελλός ήρωας, γράφει ο Πέδρο Καλδερόν, ο στενός φίλος του και βιογράφος του, ένας αλλόκοτος άνθρωπος με ανεξήγητη ψυχροσύνη.

Τι παράξενος άνθρωπος αυτός ο Φουέντες! Άναπονος με πάθος τους ταύρους, που τους σκότωνε μ' ένα σταθερό και γρήγορο χτύπημα στο στήθος του και περιφρονώντας τις γυναίκες που έπεφταν στα πόδια του εκλιπαρώντας λίγη αγάπη.

Ο Μανουέλ Φουέντες άς το είκοσι χρόνια του ήταν φύλακας ταύρων, σ' ένα μεγάλο αγρόκτημα στα περίχωρα της Μαδρίτης.

Από την ημέρα όμως που άφησε να τον παρασύρουν μερικοί φίλοι του στο στίβο της Μαδρίτης κι είδε τον κόσμο ν' αποθεύνη τους ταυρομάχους με τις χρυσόκεντρες στολές τους, δεν συλλαβίστηκε πια, παρά να γίνει κι αυτός «ματαδόρ».

«Σε λίγο, λοιπόν, αναφέρει ο Καλδερόν, κατάφερε να μπει στη «κουαδριλλία» του μεγάλου ταυρομάχου εκείνης της εποχής Άντωνιο Λεόν και να καταπλήξει τον κόσμο με το άτρομπο θάρρος του και την αφάνταστη ψυχραιμία του. Πριν περάσουν τρία χρόνια, όταν ένας άγριος ταύρος ξέσκισε με τα κέρατά του το στήθος του Λεόν, ο Φουέντες τόν διαδέχθηκε άμεσα στην άρχηγία της «κουαδριλλίας».

Ήταν τότε ένας μελαγχολικός νέος είκοσι πέντε χρόνων με λιγνό, ευκίνητο και νευρώδες κορμί. Κέρδιζε άφθονα χρήματα και τα ακορπούσε με μία αφάνταστη σπατάλη σε όργισμα γλέντια, ύστερ' από κάθε θριαμβευτική ταυρομαχία του.

Οι ερωτικές κατακτήσεις του ήταν άναριθμες, μάς πληροφορεί ο Καλδερόν. Μερικές όμως απ' αυτές κατέληξαν σ' αιματηρά δράματα, που αναστάτωναν κάθε τόσο τη Μαδρίτη. Ο Φουέντες, όπως είπαμε, έπαιζε τρελλά με τον έρωτα. Έσφιγγε στην αγκαλιά του όποια γυναίκα του άρεσε κι' ύστερα την εγκατέλειπε για μία άλλη...

Όταν μία από αυτές τις τρελλές, που ήταν τρελλά έρωτευμένες μαζί του, η Λολίτα Άράνκουεθ, ούρθηκε στα πόδια του και τον παρακαλούσε κλαίνοντας να της βείρη λίγη αγάπη, ο Φουέντες την κεραυνόβησε με το βλέμμα του και της φώναξε θυμωμένος:

«Δεν θ' αγαπήσω καμιά γυναίκα! Τις φοβάμαι σαν το διάβολο!

Θερμή και μυρωμένη αγκαλιά μίσε άλλης γυναίκας...»

Επίσης δραματική ήταν η ερωτική περιπέτεια του με την όμορφη Ροζάρια Πιρίσο, τη σύζυγο ενός πλούσιου εμπόρου της Μαδρίτης. Η Δόνα Ροζάρια αγάπησε τον Φουέντες με τέτοιο πάθος, που δεν έπαινε καμιά προφύλαξη, αδιαφορώντας αν θα μάθαινε τις σχέσεις τους ο άνδρος της. Κι' όταν μία νύχτα ο σεκιόρ Πιρέζ, γυρίζοντας ξαφνικά στο σπίτι του, βρήκε τη Ροζάρια στην αγκαλιά του Φουέντες, άρπαξε το πιστόλι του και σημάδευσενάς την στην καρδιά της είπε:

«Ο Μανουέλ δεν φταίει αν ξετρελλάθηκες εσύ μαζί του!... Ένας μεγάλος ταυρομάχος είναι σαν ένα είδωλο που δεν μπορεί κανείς να το βείρη!... Εσύ θα εξπλυνής με τη ζωή σου την προσβολή που μου έγινε!...»

Κι' άδειασε το πιστόλι του άπάνω της, ενώ ο Φουέντες, σκληρός κι' αδιάφορος, έφευγε κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

«Τέρας έγωισμού!» τον χαρακτηρίζει ο φίλος του Καλδερόν. Κι' ήταν σ' αλήθεια ο μεγαλύτερος έχθρος του έρωτος, ο άνθρωπος που περιφρονούσε τις έρωτευμένες γυναίκες περισσότερο από κάθε άλλον.

Άκομπι που τραγική ήταν η μοίρα μιας άγνης και τρυφερής νέας, της Καρμενταρίλλας Μαρινιόν, που οι θρησκόληπτοι γονείς της την προώριζαν για ένα γυναικείο μοναστήρι της Βολένθιας. Από την ημέρα που η Καρμενταρίλλα γνώρισε τον μοιραίο Μανουέλ και δοκίμασε τα φιλιά του, τον ακολουθούσε στη Μαδρίτη, εγκαταλείποντας το σπίτι της.

«Αλλά κι' αυτό το έρωτικό ειδύλλιο του φημισμένου ταυρομάχου, όπως κι' όλα τάλ' αυτά, δεν κράτησε πολλές ημέρες. Ο Φουέντες βαρέθηκε γρήγορα τη μικρούλα Μαρινιόν, κι' εκείνη τότε, άπειρη όπως ήταν, έπεσε στα χέρια των γυναικών του υποκόσμου και κατόπιν να γίνει μία γυναίκα του δρόμου.

Μία νύχτα, γράφει ο Καλδερόν, σε μία γωνία της Κάλλε ντε Άλκαλά, ο Φουέντες είδε να τον πλησιάζει μία γυναίκα και να του προσφέρει ένα πορφυρό τριαντάφυλλο.

«Είμαι η Καρμενταρίλλα, του είπε, με θυμάσαι!»

«Εκείνος την κτύπησε μ' ένα αδιάφορο βλέμμα, περνώντας το λουλούδι στην μπουτουνιέρα του.

«Με ξέχασες, μα δεν πειράζει... του είπε πάλι η γυναίκα του δρόμου. Ο Μανουέλ Φουέντες δεν μπορεί ν' ανήκει σε μία μόνο γυναίκα... Ήμουν τρελή που το πίστεψα κάποτε...»

Και πνιγόντας ένας λυγμό, η Καρμενταρίλλα χάθηκε στο σκοτάδι.

Ταυρομαχίες... γλέντια... γλέντια και θρίαμβοι. Αυτή ήταν η ζωή του Μανουέλ Φουέντες. Όταν έμπαινε στο στίβο, ο κόσμος τον αποθέωνε! Κανείς άλλος ταυρομάχος του καιρού του δεν γνώρισε μεγαλύτερες δόξες.

Και το φωτεινό μετέωρο με την έκτυφωτική λάμψη, σμειώνει ο Καλδερόν, δεν άργησε να σδύσει με τον πιο άπρόοπτο και τον πιο συγκλονιστικό τρόπο. Βρέθηκε τέλος μία γυναίκα που τον μίσησε με το ίδιο πάθος που τον είχε αγαπήσει και τον εκδικήθηκε για όλες τις άλλες. Κι' αυτή η γυναίκα ήταν η Δόνα Μερσεντές 'Ιτούρια...»

Ο Φουέντες γνώρισε τη Δόνα Μερσεντές στην «Αρένα» της Μαδρίτης. Ύστερ' από μία επίκινδυνη ταυρομαχία, του είχε στείλει για δώρο ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι, περασμένο στο μυρμημένο μαντίλι της.

Έρξαν μαζί δυο εβδομάδες παράφορου και μεθυστικού έρωτος. Κι' έπειτα, το δεινό διαλύθηκε για τον ταυρομάχο! Η

Παρ' όλα τα 69 χρόνια του, ο 'Ισραήλ της Κ. 'Ιακώβ Γκόλντις, απ' τη Νιούαρκ της Νευμπρόκας, δεν έχει χάσει την αμερικανική κλαίσιο του προς την πρωτοτυπία... Μη έχοντας προφανώς μεγάλη εμπειροσύνη στα αισθητικά γούστα των κληρονόμων του, διδάσκει ο ίδιος... το φέρετρό του, το μέρος του νεκροταφείου όπου θα τον θάβουν, και την πλάκα που θα βάλουν στον τάφο του! Έπειτα κάλεσε ένα ραββίνο και 40 φίλους του, για μία... γενική δοκιμή της κηδείας του.

Από το σημερινό του τεύχος ο «Θησαυρός» σας χαρίζει μία καινούργια απόλαυση με τα πρωτότυπα, διασκεδαστικά και μορφωτικά

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συμβου. ές εύτυχισμένου σύζυγου

Πως πέρασα και πως περνά τη συζυγική μου ζωή.

Πολύ καλά. Μπορώ να σας το βεβαιώσω αυτό μ' όλη μου την καρδιά. Μη γελάτε, παρακαλώ, μη γελάτε. Έπειδή τάχα ακούτε άλλους παντρεμένους να βλαστημούν την ώρα και τη στιγμή που πήραν στην πλάτη τους μία γυναίκα νομίζετε πως συμβαίνει και σε μένα το ίδιο. Έγώ σας λέω και σας επαναλαμβάνω ότι περνά καλά.

Ίσως νομίζετε ότι η γυναίκα μου είναι καλλίτερη από τις άλλες.

Καθόλου! Όλες οι ίδιες είναι. Βρήκα όμως τον τρόπο να την βλέπω πάντα ευχαριστημένη και να κινή ότι θέλω εγώ. Να δ,τι θέλω εγώ, χωρίς να διατάζω ποτέ.

Γκρίνια; Ποτέ δεν έγκρινισα. Και μη νομίζετε ότι έγινε κανένα θαύμα ή ότι της έκαμα μάγια. Τιποτ' απ' αυτά. Είναι εύκολο πράγμα, πολύ εύκολο. Παρακαλέστε με σεις οι νέοι και νεόπαντροι να σας το πω σ' αυτή να κάνετε και σεις το ίδιο, και θα με συχωράτε.

Θέλω να σας το πω μυστικά μη τυχόν και το μάθουν οι γυναίκες σας και σας υποπτεύονται. Όταν η γυναίκα αρχίζει να υποπτεύεται, βλαστήματα! Έπίσης δεν θέλω να το μάθουν άλλοι παντρεμένοι πολύ άργα πια και λυπηθούν γιατί δεν μπορούν πια να κάνουν το ίδιο. Άς τους τους δυστυχισμένους να νομίζουν ότι κανένα αντρικό δεν περνά καλά για να παρηγοριούνται τα λίγα χρόνια που έχουν να ζήσουν ακόμα.

Είστε έτοιμοι; Άκούστε λοιπόν: Καθώς σας είπα, διαταγές στη γυναίκα μου δε δίνω. Είπα μέσα μου ότι παντρεύτηκα αυτή τη γυναίκα και είναι τώρα σαν να κάναμε συντροφιά οι δύο μας.

Ξέρετε τι κάνω ακόμα; Κάθομαι καμιά φορά στο καφέ και πίνω κοκτέιλ με τον άλφα ή με τον βήτα φίλο μου. Γυρίζω με τρόπο τη συζήτηση στα οικγενειακά και άφωνα να λένε.

Αρχίζει ο άλφα να μου ψέλη τον αναβαλλόμενο για τη γυναίκα του, πως είναι πολυέσθη, πως τσακάνεται με τη δούλα της, πως, πως...

Γυρίζω στο σπiti μου και λέω στη γυναίκα μου όσα άκουσα, για το αντρικό μου άλφα. Μα δεν τ'ά λέω όπως τ'ά άκουσα. Τ'ά βάζω όχι με την άλφα, αλλά με τον άλφα. «Οτι άφηνει ο παληάνθρωπος τη γυναίκα του χωρίς λεπτά, χωρίς ψώνια, την κάνει γελία στη γειτονιά και ένα σωρό άλλες ψευτιές.

Τι γίνεται τότε; Φυσικά η συμβία μου συγκινείται. Δόξα τω Θεώ, λέει μέσα της, που ο άντρας μου δεν είναι τέτοιος, που τάχα όλα σπiti μου — γιατί πραγματικά αυτό είναι η αλήθεια — κι' έτσι μεγαλώνει η καλή ιδέα της γυναίκας μου για μένα.

Από το σημερινό του τεύχος ο «Θησαυρός» σας χαρίζει μία καινούργια απόλαυση με τα πρωτότυπα, διασκεδαστικά και μορφωτικά

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

τά οποία αρχίζει στη σελίδα τριάντα ένα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

τά οποία αρχίζει στη σελίδα τριάντα ένα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

τά οποία αρχίζει στη σελίδα τριάντα ένα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

τά οποία αρχίζει στη σελίδα τριάντα ένα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΟΡΘΩΣΕΤΕ ΝΑ ΜΗ ΓΚΡΙΝΙΑΖΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΑΣ

Συμβου. ές εύτυχισμένου σύζυγου

Πως πέρασα και πως περνά τη συζυγική μου ζωή.

Πολύ καλά. Μπορώ να σας το βεβαιώσω αυτό μ' όλη μου την καρδιά.

Μη γελάτε, παρακαλώ, μη γελάτε. Έπειδή τάχα ακούτε άλλους παντρεμένους να βλαστημούν την ώρα και τη στιγμή που πήραν στην πλάτη τους μία γυναίκα νομίζετε πως συμβαίνει και σε μένα το ίδιο. Έγώ σας λέω και σας επαναλαμβάνω ότι περνά καλά.

Ίσως νομίζετε ότι η γυναίκα μου είναι καλλίτερη από τις άλλες.

Καθόλου! Όλες οι ίδιες είναι. Βρήκα όμως τον τρόπο να την βλέπω πάντα ευχαριστημένη και να κινή ότι θέλω εγώ. Να δ,τι θέλω εγώ, χωρίς να διατάζω ποτέ.

Γκρίνια; Ποτέ δεν έγκρινισα. Και μη νομίζετε ότι έγινε κανένα θαύμα ή ότι της έκαμα μάγια. Τιποτ' απ' αυτά. Είναι εύκολο πράγμα, πολύ εύκολο. Παρακαλέστε με σεις οι νέοι και νεόπαντροι να σας το πω σ' αυτή να κάνετε και σεις το ίδιο, και θα με συχωράτε.

Θέλω να σας το πω μυστικά μη τυχόν και το μάθουν οι γυναίκες σας και σας υποπτεύονται. Όταν η γυναίκα αρχίζει να υποπτεύεται, βλαστήματα! Έπίσης δεν θέλω να το μάθουν άλλοι παντρεμένοι πολύ άργα πια και λυπηθούν γιατί δεν μπορούν πια να κάνουν το ίδιο. Άς τους τους δυστυχισμένους να νομίζουν ότι κανένα αντρικό δεν περνά καλά για να παρηγοριούνται τα λίγα χρόνια που έχουν να ζήσουν ακόμα.

Είστε έτοιμοι; Άκούστε λοιπόν: Καθώς σας είπα, διαταγές στη γυναίκα μου δε δίνω. Είπα μέσα μου ότι παντρεύτηκα αυτή τη γυναίκα και είναι τώρα σαν να κάναμε συντροφιά οι δύο μας.

Ξέρετε τι κάνω ακόμα; Κάθομαι καμιά φορά στο καφέ και πίνω κοκτέιλ με τον άλφα ή με τον βήτα φίλο μου. Γυρίζω με τρόπο τη συζήτηση στα οικγενειακά και άφωνα να λένε.

Αρχίζει ο άλφα να μου ψέλη τον αναβαλλόμενο για τη γυναίκα του, πως είναι πολυέσθη, πως τσακάνεται με τη δούλα της, πως, πως...

Γυρίζω στο σπiti μου και λέω στη γυναίκα μου όσα άκουσα, για το αντρικό μου άλφα. Μα δεν τ'ά λέω όπως τ'ά άκουσα. Τ'ά βάζω όχι με την άλφα, αλλά με τον άλφα. «Οτι άφηνει ο παληάνθρωπος τη γυναίκα του χωρίς λεπτά, χωρίς ψώνια, την κάνει γελία στη γειτονιά και ένα σωρό άλλες ψευτιές.

Τι γίνεται τότε; Φυσικά η συμβία μου συγκινείται. Δόξα τω Θεώ, λέει μέσα της, που ο άντρας μου δεν είναι τέτοιος, που τάχα όλα σπiti μου — γιατί πραγματικά αυτό είναι η αλήθεια — κι' έτσι μεγαλώνει η καλή ιδέα της γυναίκας μου για μένα.

Από το σημερινό του τεύχος ο «Θησαυρός» σας χαρίζει μία καινούργια απόλαυση με τα πρωτότυπα, διασκεδαστικά και μορφωτικά

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

τά οποία αρχίζει στη σελίδα τριάντα ένα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

τά οποία αρχίζει στη σελίδα τριάντα ένα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

τά οποία αρχίζει στη σελίδα τριάντα ένα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

τά οποία αρχίζει στη σελίδα τριάντα ένα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

τά οποία αρχίζει στη σελίδα τριάντα ένα.

Για την κυρία βήτα, της διαβάω α-
λο εοαγγέλιο: «Οι π. χ. είναι κακά
γυναίκα, γυρίστρα, δι. καταστρέφει το
οικογ. τον άντρα της και, και, και...
αφού της πω πολλά, της δίνω ένα φιλά-
κι και της λέω: Πόσο είμαι ευχαριστη-
μένος που σε πήρα! Είσαι ένα κομμάτι
μάλαμα, οικονομία, φροντίζεις για το
σπίτι και με κάνεις τον πιο εύτυχισμένο
άνδρα που υπάρχει στον κόσμο.

Τα χάσει δλ' αυτή η γυναίκα μου
και δός του και φροντίζει να μ' ευχαρι-
στη περισσότερο.

Ένα άλλο τάρα:

Πηγαίνω καμιά φορά στο σπιτι και
βλέπω αλλογμένες τις κουρτίνες ή τι-
ποτ' άλλο. Άμεσως της λέω: «Παραβό
γυναίκα, παλατάκι, τ'άκανες πάλι!»
Άλλοι άντρες αρχίζουν τη μουρμούρα.
Τι θά πη η γυναίκα μου μέσα της; Κύ-
ταξε τον παληάνθρωπο! Έγώ παιδεύ-
τηκα δλη μέρα για ν' ακούσω τώρα τη
γκρίνια του. Άν πάλι δεν πω τίποτα;
Κρίμα στον κόπο μου, θά πη μέσα της,
η γυναίκα μου και θά άδιαφορή για
δλα. Περιμένα άλλη φορά να δης κα-
θαριότητα στο σπιτι, θά μουρμουρήσει.

Ποτέ μη λές στη γυναίκα σου: Τι με
μέλλει, δική μου δουλειά είν' αυτή;

Φροντίζεις πάντα να της λές σ' δ,τι σε
ρωτήσω, κάτι τι.

Επίσης μη λές: Αυτό είναι δουλειά
της γυναίκας μου.

Παρατηρήσεις επίσης δεν κάνω στη
συμβία μου, αλλά με καλό τρόπο της
λέω, τι ήταν καλλίτερο να γίνει για
κάθε ζήτημα. Και την άφωνα. Η γυ-
ναίκα είναι ευαίσθητο πλάσμα και με το
λίγο καταλαβαίνει πολύ.

Καμιά φορά θέλω να βγώ έξω για
κανένα γλεντάκι. Αυτό, το ξέρω, δεν της
άρεσει. Τι κάνω λοιπόν; Βάζω ένα φίλο
μου και μου γράφει ένα σημείωμα εκ
μέρους δήθεν του προϊστάμενου μου, δ-
τι είναι απόλυτος ανάγκη να εργασθώ
στο γραφείο εκείνο το βράδυ για μία
δουλειά σοσάρη. Έρχεται το γράμμα
στο σπιτι, το διαβάζω, στέλνω στο διά-
βολο με θυμό τον προϊστάμενο μου, που
θέλει να μου στερήσει την εύτυχία να
μείνω με τη γυναίκα μου, και δη-
λώνω ότι δεν θά πάω. Η γυναίκα μου
το ξέρει ότι ο προϊστάμενός μου δεν ά-
στεύεται, φοβάται μήπως χάσω τη
θέσι μου, και μ' αναγκάζει να πάω. Κά-
νω πως δέχομαι κι' από δώ πάν οι
άλλοι...

Έξυπνος τρόπος χρειάζεται και πολι-
τική. Άν βέλετε άκούστε με, κύριοι,
κύριοι σύζυγοι, για να περάσετε σαν
έμένα που είμαι ο πιο εύτυχισμένος
σύζυγος της οικογένειάς!...

ΖΩΡΖ ΚΑΜΙ

Κινέζικη μαγειρική

Στά καλύτερα κινέζικα εστιατόρια
κάθε κατασάρλα και κάθε πηνιά πλέ-
νεται άμείως μόλις χρησιμοποιηθή, και
άν ακόμη πρόκειται να μαγειρευθώ σ'
αυτό την ίδια στιγμή το ίδιο φαγητό.

Οι φωτιές της κινέζικης κουζίνας έ-
χουν περίεργη όψη, γιατί κλείνονται
προς τα εμπρός μ' ένα διπλό ξύλινο κα-
πάκι, το οποίο ο μάγειρας κλωνώ-
νει, όταν θέλει να τραβήξει τη στάχτη
ή να βάλει κι' άλλα κάρβουνα. Το κα-
πάκι αυτό επιτρέπει στο μάγερα να
στέκεται πάντοτε κοντά στο φαί χω-
ρίς να ξεροψήνεται κι' αυτός από τη
φωτιά.

Κυριώτερα μαγειρικά σκεύη είναι με-
γάλες χαλκινές λεκάνες. Το κρατσά-
νιό έξ' άλλου είναι σε διαρκή χρήση,
γιατί όλα τα κρέατα και τα χορστικά
κόβονται σε μικρά κομμάτια πριν μα-
γειρευθούν. Έξαρσει μόνον γίνεται για
το ψητό κρέας, το οποίο ο μάγειρας
κόβει πρώτα σε λουρίδες κι' έπειτα το
περνά στη σιδερένια σουβλά και την
κρεμά στο σουβρό ορθή. Άνάδει κα-
τόπιν δυνατή φωτιά από κάτω και το
ψητό αρχίζει να ψήνεται. Τα γουρουν-
νάκια του γάλακτος, τα παπιά και τα
πουλερικά έν γνέι, τ'ά αλείφουν πρώτα
με μέλι κι' έπειτα τα βάζουν στο σουβ-
ρο για να ψηθούν.

Τα φρούδια κι' ο χαρακτήρας

Τα φρούδια δείχνουν το χαρακτήρα
του ανθρώπου. Λοιπόν: Κυρτά και πλα-
τεία φρούδια φανερώνουν δραστηριότη-
τα και σταθερότητα. Λεπτά-δέυτης
πνεύματος. Πικνά και τσα-ισούς, ή-
ρεμια, ύπομονη. Κοντά-εύθυμια, έλα-
φρότης χαρακτήρος και πνεύματος. Πο-
λύ στρογγυλά και πολύ πλατεία-άφέ-
λεια κι' όχι μεγάλη νοημοσύνη.

Οι ένορκοι γυρίζουν για να εκδώσουν την από-
φασί τους...

ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

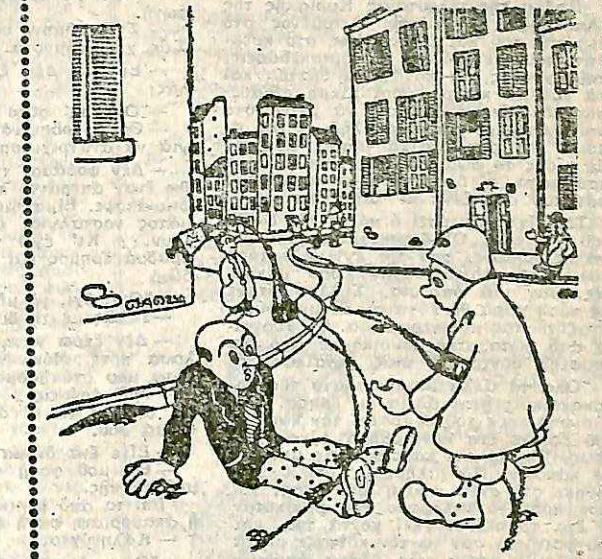
ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

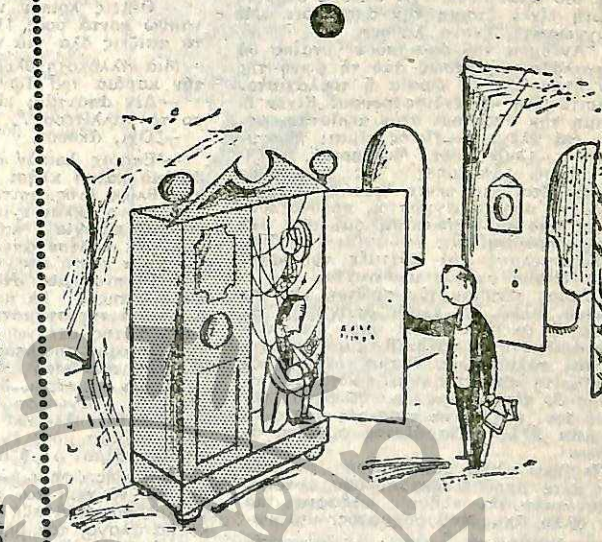
ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

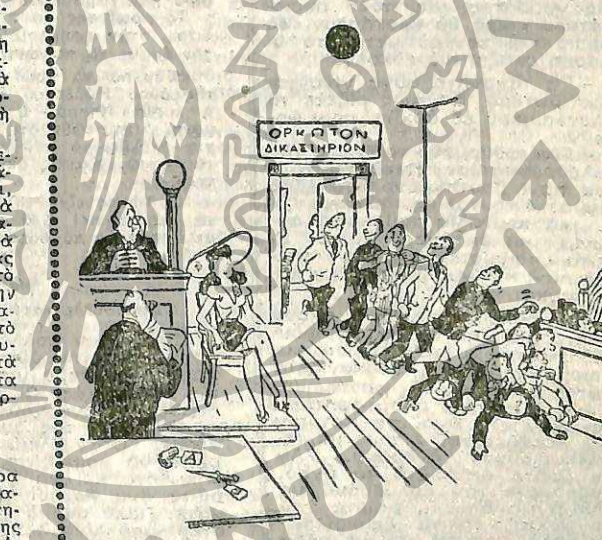
Η ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΗΘΕΛΕ ΡΩΤΗΜΑ;
— Μήπως πέρασε από εδώ κανένα τζιπ;...

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ, Ο ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ
— Τώρα μόλις έλαβα ένα γράμμα από τη
γυναίκα μου. Σας ξέχασε τελείως...

ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ

Βράδυ της τελευταίας Κυριακής της Αποκριάς. Ο Τώνης κλεισμένος στο δωμάτιό του και θαλαμωμένος στο κρεβάτι του, σκεπτόταν τις διασκεδάσεις, τους χορούς, τα κατάρφια θέατρα και τα εθίμα κέντρα. Μία μικρή αδιαθεσία τον είχε αναγκάσει να μείνει στο σπίτι υποφορημένος από πληξί. Νέος άκουμα και απελπιστικά μόνος, κούταζε με μίσος το δωμάτιό του, όπου όλα τα πράγματα, μ' όλο που ήταν κομμάτια του φαντασμού σαν ένα κι' αδιάφορα.

Τον είχε κυριεύσει ο πόθος της ζωής, του γλεντιού. Οι διασκεδάσεις της μεγάλης πόλεως, που τις γνώριζε τόσο καλά, του φαινόταν σαν μακρινές, σαν μια όπταση. Συλλογίζονταν με πόση χαρά θα έβγαζε, αν μπορούσε, αναζητώντας μια περιπέτεια. Θά ήθελαν από φάτα, από μουσική κι' από την τρυφερή συντροφιά μιας γυναίκας.

Όλα τα άλλα διαμερίσματα της πολυκατοικίας ήταν άδεια κι' έρημα. Και η σιωπή τους του έδερνε την καρδιά, του έφερνε ένα συναίσθημα εγκατάλειψης. "Ας έλεγε κάποιον. "Ας μιλούσε με κάποιον. Νά μιλήσω... Μολις γεννήθηκε στη σκέψη η ιδέα αυτή, γούρισε πρὸς το τηλέφωνο που βρισκόταν σ' ένα τραπέζι εκεί κοντά του, και του φαινόταν σαν να τον κούταζε με τα στοργικά μάτια των δέκα αριθμίων του. "Ο τηλεφωνικός κατάλογος έλειπε. Τόσο το καλύτερο. "Ο Τώνης θα έπαιρνε κάποιον αριθμό, χωρίς να ξέρει ποιος θα τον απαντούσε. "Αν άκουγε ανδρική φωνή εχεν έτοιμη την απάντη: "Με συγχωρείτε, έκανα λάθος".

"Αν όμως του απαντούσε γυναίκα θα καταλάβαινε αμέσως από τη φωνή της αν ήταν νέα κι' ωραία ή τουλάχιστον χαριτωμένη κι' ενδιαφέρουσα. Είχεν έτοιμη την απάντη στην περίπτωση αυτή. Θά έλεγε: "Ποιος είμαι; Μυστήριο!... Ποιά είστε; Μυστήριο!... Εί-νε όμως Αποκριές. "Ας μιλήσουμε λοιπόν έτσι για πέντε λεπτά, ένωμένοι από ένα σύρμα, άγνωστοι, προστατευμένοι από την απόσταση, σαν από μια μυστήρια προσοχή...

Χαμογέλασε και κούταζε το ρολόι του. "Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα. "Έπρεπε κατόπιν των προτων τυχόντα αριθμό, αλλά δεν έλασε απάντη. "Α-φ' ους το ακουστικό και πήρε έναν άλλον αριθμό στην τύχη. Καμιά απάντη-σι και πάλι. Τέλος έκαμε το ίδιο και για τρίτη φορά. "Έπρεπε πράτα τον αριθμό 3, τον αριθμό που θεωρούσε τυ-χερό του, κι' έπειτα τέσσερες φορές το 7, ήτοι 37777. Παράξενος αριθμός α-λήθεια!

Περιμένε. Και πάλι σιωπή. "Εν τού-τοις είχε άκουσει ένα θρόνο έλαφο. "Επ' ανέλασε την κλήση. "Αξάνα από την άλλη άκρη του σύρματος, μια πα-

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

— "Όσο συχνότερα αλλάζετε τις γραβάτες σας, τόσο περισσότερο καιρό θα κρατήσουν. Το ωραίο και κοντό μεταξωτό ύ-φασμα σκάει πιο εύκολα.

— Τα μπαγιότα αυγά γίνονται νοστιμότερα, αν τους ρίξετε το αλατοπίπερο εξ αρχής, πριν ψη-θούν.

— Είτε φθαρμένο το δέρμα της πολυθρόνας σας; Περάστε το μ' ένα πανί βουτηγμένο στο εξής μίγμα: 4 κουταλιές του καφέ ξύ-δι, μία κουταλιά του καφέ αμ-μονίας, μία όκα νερό κρύο. "Ε-πειτα σκουπίστε το μ' ένα στε-γνό πανί και γυαλίστε το με κα-λή παρκετίνη.

— Οι πολυθρόνες που έχουν ταπεταρία από ύφασμα, παρου-σιάζουν κάποια δυσκολία στο κα-θάρισμά τους. Τις έρεοκονίζετε πρώτα καλά (κατά προτίμηση μ' ένα ηλεκτρικό απορροφητήρα της σκόνης). Βγάτε τις κατόπιν τους λεκέδες του λίπους με τε-τρακλωριούχο άνθρακα. "Αν δεν βρῆτε απ' αυτό το ύγρo, πουδράρετε την πολυθρόνα με τάλκ ή με άλευρι, άφιστε την μία νύκτα, έπειτα έρεοκονίστε την καλά, τριψέτε την με σάα του φαγητού και τέλος ξαναε-ρεοκονίστε την.

ράξην φωνή, μυστηριώδης, που δέν ε-ί-χε τίποτα το ανθρώπινο, ρώτησε:

— Τι θέλετε από μένα;

— "Ο Τώνης σόπασε από άμχανία. "Η φωνή του φάνηκε γυναικεία. "Ίσως ό-μως να έκανε και λάθος.

— Γιατί με καλέσατε; ρώτησε πάλι η φωνή.

— Συγγνώμη, κυρία, είπε ο Τώνης. Σας χρειάζομαι.

— Εμένα; Δεν ξέρεις με ποιόν μι-λάς;

— "Όχι, κι' αυτό ακριβώς μ' άρέσει. — Θά άρκοιες να σου πω τόνόμα μου για να ανατριχιάσεις.

— Δεν φοβάμαι τ' όνομά σας. Νοιώ-θω έναν άπειρο πόθο να βρω συντρο-φιά άπόψε. Είμαι μόνος, λυπημένος, γε-μάτος νοσταλγία. Οι άλλοι διασκεδά-ζουν... Κι' εγώ περνά την άποψήν βραδυά έρημος και μόνος. Θέλω να σε δώ.

— "Όχι, όχι, να μην το ξαναπεις αυτό. — Γελάς με τη δυστυχία μου;

— Δεν ξέρω να γελά εγώ. Δεν έγέ-λασα ποτέ. Μόνο τη δυστυχία άφηνω πίσω μου στο δρόμο μου.

— Μου άρέσεις... Δεν καταλαβαίνεις ότι άρχίζω να σ' αγαπάω; Πές μου τ' όνομά σου.

— Είπε ένα όνομα φρικτό.

— Θά μού φανή γλυκό... Θέλω να μού το πεις.

— "Επειτα από μερικές στιγμές σιωπής, η άκαθόριστη φωνή ψιθύρισε:

— Καληνύχτα.

— "Όχι, μη φεύγεις, φώναξε ο Τώνης.

— "Αν με γνώριζες θά με παρακαλού-σες εσύ να φύγω.

— "Όχι... Δεν είν' αλήθεια.

— Θέλεις λοιπόν να με δεις; Θέλεις ναρθώ κοντά σου; Πρόσεξε όμως γιατί τ'α πείζεις όλα για όλα...

Μία άλλoκoτῃ θλίβης βάρυνε ξαφνικά την καρδιά του Τώνη.

— Δεν απαντάς; είπε η φωνή... Τό-σο το καλλίτερο... Γεια σου...

— "Όχι, άκουσε.

— "Επῆρες λοιπόν στο τηλέφωνο έναν αριθμό και η κλήση σου χτύπησε μέσα στη θλίψη ενός σπιτιού, όπου μία ιη-τέρα μόνη έκκαιγε με λυγμούς για τη χαμένη εύτυχία και βλαστημένη τη ζωή. Με κάλεσε απελπισμένη... κι' ε-γώ ήρθα κοντά της. Φύσηξα με την πα-γομένη πνοή μου στα μάτια της, στη καρδιά της... Τα μάτια της έκλεισαν, η καρδιά της σταμάτησε για πάντα. Τά δάκρυά της στεγνώσαν στα βλέφαρά της. Το αίμα της έπαψε να κυκλοφορή... Τώρα αναπαύεται ήσυχη, δεν κλαίει πια, δεν υποφέρει, δεν πονεί. Κατάλα-δες... "Εγώ απάντησα στην κλήση σου... Το τηλέφωνο χτύπησε και έδω-μέσα ήμουν μόνο εγώ! Σου απάντησα λοιπόν! Είμαι ό-θ α ν α τ ο ς!

— "Ο Τώνης άφησε το ακουστικό να πέ-ση από το χέρι του και σηκώθηκε από το κρεβάτι. "Αναζητών τον τηλεφωνι-κό κατάλογο, τον βρήκε κι' έψαξε για τον αριθμό 37-777. Είπε τώρα ότι ο αριθμός αυτός ήταν μιάς κυρίας στην όδο Ροβέρτου 187.

Σκέφθηκε ότι έπρόκειτο περί παιγι-διού και χαμογέλασε.

Το πρωί της καθαρής Δευτέρας διά-βασε στην έφημερίδα μια είδηση που τον έκαμε να παχύσει από φρίκη:

«Σήμερα το πρωί σ' ένα σπίτι επί της όδο Ροβέρτου 187 εύρέθη νεκρά ή κυρία Ντοράν ή όποια ζούσε εκεί μόνη. Διεπιστώθη ότι ο θάνατός της ε-ί-χεν έπέλθει το άπoγνeυμα της χδες εις τας όκτω. Κανείς δεν εύρίσκει κοντά της».

— "Ο Τώνης είχε τηλεφωνήσει ακριβώς τ'α μεσάνυχτα! Και είχε... γλεντήσει μιλώντας με το θάνατο!

N. ΓΚΑΡΑΤΙ

Συμβουλές κατά της άπνίας

Είπε τόσον πολλές ή αίτιες που προκαλούν την άπνία, που δέν ύ-πάρχει ιδιαίτερο γιατρικό για κάθε μία απ' αυτές. Οι παρακάτω όμως ούμβουλές ένεργούν άποτελεσματι-κά έναντιών της άπνίας των νευ-ρικών: "Όταν βλέπετε ότι δέν μπο-ρείτε να κοιμηθῆτε, δοκιμάστε να σηκωθείτε και να φάτε κάτι, ή να πιψτε ένα ποτήρι γάλα, άν προτι-μάτε. Πολύ συχνά δέν κοιμηθῆτε ύ-στερ' από λίγα λεπτά.

Δοκιμάστε επίσης να βουτηξέτε μια πετσέτα μέσα σε πολύ κρύο νε-ρό κι' άφου τῇ σπῆτε καλά να τη βάλετε άπάνω στον τράχηλό σας.

ΜΙΑ ΣΧΟΛΗ για τὰ παιδιά-θαύματα

Ουίλλιαμ Σίντις, ο μικρός σοφός

— "Από το 1941, λειτουργεί στη Νέα Ύορκ μια σχολή μοναδική στο είδος της: είναι ή σχολή για τὰ παιδιά-θαύματα, που άποτελεί παράρτημα του κολλεγίου Χούντερ.

Οι μαθηταί της άνήκουν και στα δυό φύλα και άνέρχονται σήμερα σε 550. Η ηλικία τους κυμαί-νεται μεταξύ τριών και ένδεκα έτών.

Γιά να μπῇ ένα παιδί σ' αυτή τη σχολή, υποβάλ-λεται πρώτα σε μία εξέταση, για να αποδειχθῇ ότι είναι ένα παιδί-θαύμα, ότι δηλαδή οι διανοητικές του ικανότητες είναι άνωτερες από εκείνες των παιδιών της ίδιας ηλικίας μ' αυτό.

Τὰ παιδιά αυτά δέν σπανίζουν, άλλωστε, στην Α-μερική. Η περίπτωση του Ουίλλιαμ Τζάιμς Σίντις είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα.

Ο πατέρας του παιδιού αυτού, όνόματι Βόρις Σίντις, ήταν καθηγητής της παθολογικής ψυχολο-γίας στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ και συγγραφέας αξιολογών συγγρημάτων. Θέλων, λοιπόν, να έ-φορμόσει τις θεωρίες του στο γνῖο του, και ή πρώτη του δουλειά μόλις γεννήθηκε ήταν να κρεμάσει πάν-ω από την κούνια του μωρού μικρές ταμπέλλες με τὰ γράμματα του αλφαβήτου... Η τρυφός και οι οικείοι του μικρού του φώναζαν διαρκώς τους αντίστοιχους σε κάθε γράμμα ήχους.

Ο μικρός Ουίλλιαμ, σε ηλικία έξη μηνών, ένῶ δέν μπορούσε ακόμη να σταθῇ μόνος του στο κρεβ-βάτι, ήξερε θαυμάσια όλα τὰ γράμματα του αλφα-βήτου και σε ηλικία δύο ετών εδιδάδετο με μεγάλη εύκολία σχολικά βιβλία άνωτερών τάξεων. Σε ήλι-κία τεσσάρων ετών, έγραφε στη γραφομηχανή ή-στορίες στη γαλλική και στην άγγλική. "Όταν έ-γινε πέντε ετών, έγραψε μια άνατομική πραγμα-τεία και άργότερα, σε ηλικία δώδεκα ετών μια γεω-μετρική πραγματεία στην αρχαία ελληνική!

Σε ηλικία 9 ετών, ο μικρός Ουίλλιαμ έδωσε εξε-τάσεις στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ και πέτυχε. "Αλλά τον δέχθηκαν να φοιτηθῇ μόνον όταν έγινε 11 ετών. Έκαμε τότε μία διάλεξη για την τετάρτη διάταξη, που κατέληγε τους καθηγητάς του. "Αρ-ρώστιας, όμως, λίγο καιρό άργότερα και τον έστελ-λαν στο φοιτητικό σανατόριο που διηύθυνε ο πατέ-ρας του και σε ηλικία 16 ετών έπῆρε δίπλωμα.

— "Όστόσο, μ' όλες τις τεράστιες γνώσεις του, ά-γνοούσε τὰ πάντα από τη ζωή γιατί ο πατέρας του ήταν άνικανος να προφυλαχθῇ από το κρύο ή τη βροχή ή να βρῇ ένα δρόμο.

— "Αργότερα έγινε μισάνθρωπος. Τον κυριεύσε ή-δως ένα μεγάλο μίσος για τον πατέρα του, που τον θεωρούσε υπεύθυνο για τη δυστυχία του, που τον πέθανε ο Βόρις Σίντις, ο Ουίλλιαμ άρνῆθηκε να πάρῃ στην κηδεία και δέν έβλεπε να πάρῃ ούτε μία πέννα από την κληρονομία που του είχε αφήσει. "Όλη του τη ζωή πέρασε εργαζόμενος σαν μικροϋπάλληλος σε διάφορες επιτερίσεις, μα-όποιον τον προωρῖζε ο πατέρας του και που τον ένέπνευε τώρα μόνον μίσος και άποστροφή. "Ότoσο, συνέταξε τη γραμματική μιας παγκοσμίου γλώσσας, δικής του εφευρέσεως, που την όνόμασε «Κουάκιντ», άλλ' από φόβο μήπως του κλέβουν το μυστικό τη-την έκρυπτογράφησε, έτσι που κανείς σήμερα δέν ξέρει τί περιέχει.

Ο Ουίλλιαμ Σίντις πέθανε φτωχός και δυστυχισμέ-νος πέρυσι από πνευμονία σε ηλικία 46 ετών.

Η περίπτωση του δικαιώνει τους Αμερικανούς παιδαγωγούς, που νομίζουν ότι είναι επικίνδυνο να παραφορτώνεται το μυαλό των παιδιών, που πα-ρουσιάζουν μία πρόωρη διανοητική ανάπτυξη.

— "Από τ' άλλο μέρος, όμως, υποστηρίζουν πως τὰ παιδιά-θαύματα δέν πρέπει να παρομένουν μαζί με τὰ άλλα παιδιά της ίδιας μ' αυτά ηλικίας, γιατί αυτό τὰ άδικεί και καθυστερεί χωρίς λόγο την κανο-νική τους εξέλιξη.

— "Όφρουν επίσης ότι πρέπει παράλληλα να άναζη-τούμε πρὸς ποιά κατευθύνει τείνει ή ιδιοφυία αυ-τών των παιδιών και να τὰ κατευθύνουμε σ' αυτή. Γι' αυτό, στο «Χούντερ Κόλλετζ» παρακολουθούν με μεγάλη προσοχή τις κλίσεις των παιδιών και τὰ οδηγούν για να βρουν μόνα το δρόμο τους.

Μεγάλη προσοχή αποδίδεται επίσης στη σωματική τους ανάπτυξη, γιατί οι Αμερικανοί, όπως και οι άρκαίοι "Έλληνες, φοβούνται ότι τὰ παιδιά που έ-χουν προικισθῇ με άφθονα δῶρα από τους θεούς άπειλούνται με πρόωρο τέλος.

— "Εκτός από τους καθηγητάς και τους παιδαγωγούς, στο «Χούντερ Κόλλετζ» υπάρχουν επίσης ειδικοί ψυχολόγοι, που παρακολουθούν όλες τις εκδηλώσεις των παιδιών, τις έννοτικές και σφάρμτες κι-νήσεις των, τὰ όνειρά των, τον τρόπο με τον οποίο σκέπτονται ή αντίδρουν στα διάφορα έξωτερικά γε-γονότα κτλ. "Ετσι είναι σε θέση να τὰ βοηθήσουν και να τὰ καθοδηγήσουν καλύτερα.

— "Η φοίτηση στο «Χούντερ Κόλλετζ» διαρκεί έπτά χρόνια. Κατά το διάστημα αυτό, τὰ παιδιά-θαύμα-τα έχουν βρῇ πιά το δρόμο τους και είναι σε θέση να διαλέξουν μόνα τους τις σπουδές ή το είδος της ζωής που θ' άκολουθήσουν.

Τὰ παράδοξα της γυναικείας καρδιάς

Μιά από τις πιο έξυπνες και τις πιο άμορφες γυ-ναικές της ρομαντικής έπο-χής, ή κόμισσα ντε Φλορ-σιού, που είχε ένα από τὰ περιφημότερα ακουστικά σα-λόνια του Παρισιού, έχει γράψει ένα χαριτωμένο βι-βουάριό γύρω από τον έ-ρωτα των γυναικών για τους άνδρες, τους σαχλούς, τους άφελείς άνδρες, που έ-χουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους.

— "Ο άνόητος σὸν έρωτα, άναφέρει ή ίδια στην αρχή, δίνει την έντύπωση ενός τολ-μηρού, που του λείπει το τάκτι, ή λεπτότητα, ή βαθεία γνώσις της εύαισθησίας, που διακρίνει τη γυναικεία καρ-διά.

— "Ο σαχλός είναι εκ φύσεως άνόητος, και γι' αυτό ακρι-βώς είναι ένας επικίνδυνος τυχοδιώκτης του έρωτος. Τεντώνει διαρκώς το τόξο του και ρίχνει τα βέλη του δεξιά κι' άριστερά, στην τύ-χη, χωρίς σκέψη και χωρίς κανένα όπολογισμό.

— "Ε, λοιπόν, ένας τέτοιος άνδρας θά έχη πάντα πιο πολλές εύτυχίες στον έρω-τα και στη ζωή από το σε-μινό, το φρόνιμο, το διαστα-κτικό και τον άναποφάσιτο. Κι' αυτό είναι μία μεγάλη αλήθεια, ένα από τὰ πιο πε-ριεργα αξιώματα του έρω-τος.

— "Γνώρισα έναν άνόητο, γράφει ή κόμισσα ντε Φλορ-σιού, που ήταν άσχημος και δίχως καμιά χάρη, μα είχε μία έκπληκτική άπάθεια και δέν άνησχυόσε για τίποτα.

— "Εκανε τολμηρά έρωτικές έξομολογήσεις σε κάθε γυ-ναίκα που νόμιζε πως ήθελε να χε μία μικρή πιθανότητα να κατακτήσει την καρδιά της. Πολιορκούσε τις παντρεμέ-νες, τις χωρισμένες, τις ζων-τοχήρες, τὰ κορίτσια, τις γυναικές του ήμικαμου.

— Οι φίλοι του άπόμειναν κα-τάπληκτοι από τις έρωτικές εύτυχίες του, γιατί δέν ή-ταν πιά νέος και δέν είχε, όπως έπρεπε, καμιά άμορ-φία. "Εκτός από αυτό, ήταν δημόσιος υπάλληλος κι' ο μικρός μισθός του, μόλις τον έφθανε για να ζῇ και να ντύνεται μ' ένα τρόπο κά-πως εύπαρουσιαστο.

— "Από περιέργεια, ή κόμισ-σα ντε Φλορσιού θέλησε να μάθῃ από τον ίδιο το μυ-στικό αυτής της έξωφρενι-κής εύτυχίας του στον έρω-τα. Κι' εκείνος της άπάντη-σε χαμογελάοντας:

— Μήπως παραέμευσε, γιατί δέν υπάρχει έδω κανέ-να μουσική! Θά έζήτητε ά-σφαλώς ότι ο κυνηγός πού σημάδεύει και πυροβολεί ά-κατάστατα κάθε θήραμα, δέν κινδυνεύει ποτέ να γυρί-σει με άδεια τσάντα... Βέ-βαια, όλες οι άποκρίσεις μου δέν καταλήγουν σ' εύτυχίες. Πολλές φορές οι γυναικές με... στέλνουν περίπατο, με κοροϊεύουν, μού φανό-ζουν το μάγουλο με κανένα μπάτσο, μα έχω άσέβαστο και εγώ ταχικά μου.

— "Αλήθεια, δέν έχω κανέ-να λόγο να παραπονιέμαι! Εύχαριστώ μάλιστα το Θεό, γιατί οι δουλειές μου πῆνε καλές!...

— Κι' έπειτα, έπρόσεξε: — Δεν μπορείτε γά φοντα-σθήτε πῶς τις γυναικές περι-

σιωμένος κι' εύθυμος, εύχά-ριστος.

— "Ο άνόητος άγνοεί αυτές τις αίσθηματικές λεπτότητες.

— "Η αλήθεια τώρα είναι, σημειώνει ή κόμισσα ντε Φλορσιού, ότι οι έξυπνοι άν-δρες έχουν τις αντίρροπες τους. Η έξυπνη εύαισθησία τους κλημμυρίζει την ψυχὴ τους από εύχάριστες χαρές και γοητείες. Μία ιδιαίτερη προσοχή εκ μέρους της γυ-ναικας πού άγαπούν, ένα κρυφὸ βλέμμα της, μία τρυ-φερή λέξις τους άνοίγει τὸν παράδεισο!... Γρήγορα, ύ-μιας ή εύτυχία αυτή σβύνει σαν όνειρο για να δώσει τη θέση της στα έρωτικά βάσα-να, στις ύποψιες, στις άπο-γοητεύσεις: το σήμερινο φίλι-δεν ήταν τόσο γλυκό, σαν το χθεσινό... "Ο τόνος της φω-νῆς της δέν ήταν θερμός κι' εγκάρδιος... Το βλέμμα της δέν είχε την ίδια λάμψη και την ίδια φλόγα της αγά-πης... Τι μαρτυρία για την έρωτευμένη καρδιά του!

— "Ο άνόητος όμως δέν γά-νει τὸν καλύτερο τρόπο για τέτοια μικροπράγματα. Είναι πάντα ήσυχος και ήκανοποιημένος. "Εχει άκλόνητη έμπιστοσύνη στον εαυτό του! "Η ματαιο-δοξία του δέν έχει όρια!

— "Ο Λα Ροσφοκώ, ο Ρα-κίνας, ο Μολιέρος, ο Ναπο-λέον προδόθηκαν και παρα-μερίσθηκαν στον έρωτα από τους πιο σαχλούς, τους πιο γελοίους της έποχής τους!...

— Αυτά είναι τὰ παράδοξα του έρωτος και της γυναι-κείας καρδιάς!

(Από τὸ περίφημο «Βιβλίο της Αγάπης» του Άνρὺ Μπωμόν).

♦♦

— Οι μεταφράσεις των δια-φόρων έργων είναι όπως οι κοπέλλες. "Όταν είναι ώ-ριαιες δέν είναι πιστές, κι' όταν είναι πιστές, δέν είναι ώριαιες.

Φυτεῖς καουτσούκ στη Ρωσία

Ένα παράξενο άγρίοχορτο του Τουρκεστάν

— Οι Ρώσοι έπιστή-μονες βρήκαν σή-μερα έναν τρόπο να παράγουν φυσι-κό καουτσούκ με τῇ ν. καλλιέργεια στο ψυχρό κλίμα της χώρας τους ενός άγριοχορ-του που φυτρώνει σε ύψος 3.000 μέτρων! Νά μία είδησις εξαιρετικής επιστημονικής σημασίας που θά έχη άσφαλώς μεγάλο αντίκτυπο στη με-ταπολεμική βιομηχανία των έλαστικών.

Το φυσικό καουτσούκ, ως γνωστόν, συλλέγε-ται όπως το ρετσίνο με το σκίσιμο του φλοιού ενός δέντρου, της «έδεας», που βρίσκεται μόνο στα θερμά κλίματα. Οι μεγαλύτερες φυτεῖς βρίσκονται στη Νότιο Αμερική, στη Κεϋ-λάνη και κυρίως στη Μαλαισία και στην Ίνδονη-σία. Η παραγωγή τους υπερβαίνει τὰ 60% του φυσικού καουτσούκ.

— Η Ρωσία είχε καταρθώσει να καλλύπτῃ μέχρι τώρα τις τεράστιες ανάγκες της με τεχνητό καουτσούκ. Μα οι Ρώσοι είδικοι προσπάθησαν πάν-τα να βρουν ένα μέσον για να παράγουν φυσικό καουτσούκ σε ψυχρές χώρες. Κι' όπως φαίνεται κατάφεραν να λύσουν αυτό το δύσκολο πρό-βλημα.

Στο ρωσικό Τουρκεστάν κι' ακριβώς στην πε-ριοχή του Τιαν-Σάν, δηλαδή σε ύψος δύο ως τριών χιλιάδων μέτρων φυτρώνει ένα άγριο φυ-τό, που οι βοτανολόγοι το λένε Ταρσάκουμ Κόκ Σαγκύς και που μοιάζει πολύ μ' ένα χορτό που βρίσκεται σ' όλες τις εύρωπαϊκές χώρες και που λέγεται, άφάκη, Ιεράκιο ή άνδρουδά. Έχει κι-τρινα άνθη και σκούρα φύλλα, που βγάζουν ένα χυμό όμοιο καθ' όλα με το χυμό των τροπικών δένδρων του καουτσούκ!

— Οι Ρώσοι βοτανολόγοι άπόμειναν κατάπληκτοι από αυτή την άνακάλυψη κι' έπεχείρησαν άμέσως την καλλιέργεια του Κόκ-Σαγκύς σε διάφορες περιοχές της χώρας τους. Τ' άποτελέσματα δὲ των πειραμάτων τους ήσαν κάτι περισσότερο από ήκανοποιητικά.

— Οι μικροσκοπικοί σπόροι του φυτού αυτού σκαρ-πίζονται το φθινόπωρο σε βάθειά αμάλια και σκεπάζονται μ' ένα έλαφο στρώμα χώματος. Σε κάθε έκταριο (10.000 τ. μ.) φυτρώνουν κατά μέσον όρο 250.000 τέτοια φυτά. "Επειτα, με ει-δικές μηχανές καθαρίζονται τρεις φορές το χρό-νο από τὰ διάφορα ζιζάνια. "Εκείνο που ένδια-φέρει κυρίως είναι ή ρίζα του φυτού, γιατί έχει

Για να γελάτε

Στο θέατρο

— Εύχαριστήθηκα πολύ που πέτυχε αυτό το έργο γιατί είμαι φίλος του συγγραφέως.
— Κι' εγώ εύχαριστήθηκα.
— Είσαι και σὺ φίλος του;
— Όχι. Είμαι ό... ράφτης του.

— Βλέπω, κύρ Γιώργη, πως χτίζετε κι' άλλο σπίτι!
— Ναι.
— Τὰ λεπτά πιστεύω πως θά βγῆκανε απ' το κρσσί.

— Όχι!
— Μά δέν έχετε άποθήκες κρασιού;
— Ναι, αλλά τὰ λεπτά δέν βγῆκαν απ' το κρασί... Βγῆκανε από το νερό που έθαξα στο κρασί!

Μυλωνάς: Κι' αυτοί συνεχώς κλαί-γονται πως δέν μπορούν να πάρουν τὰ πόδια τους... (Σκίτσο Π. Παυλίδη)

μαζεύεται το καου-τσούκ. Οι ρίζες λοι-πόν αποδίδουν 100 κιλά φυσικό καου-τσούκ κατά έκτα-ριο. Κι' αυτό είναι

άριετὰ σημαντικό. Η καλλιέργεια του Κόκ-Σαγκύς πήρε γρήγο-ρα μεγάλες διαστάσεις. Οι σπουδαιότερες φυτεῖ-ες βρίσκονται στη Λευκορωσία, στην Ουκρανία, στο Καζακιστάν και στην Κεντρική Ασία. Μία απ' αυτές στο Βορνεό, ύστερ' από δύο χρόνια, έ-φθασε στο σημείο να βγάλῃ 1.500 κιλά έδερες ρίζες. Την ίδια περίπου παραγωγή παρουσιάζουν κι' άλλες φυτεῖες.

— "Αλλά οι έπιστήμονες δέν περιορίστηκαν μόνο σ' αυτές τις εύτυχίες. Προσέβησαν με τη μέ-θοδο της έπιλογής να φτιάξουν «γίγαντια» φυτά, που να έχουν μεγαλύτερα άπόδοσι. Μά μέχρι της στιγμῆς βρίσκονται ακόμη στο πειρα-ματικό στάδιο. Τέτοιες προσπάθειες, άλλωστε, είναι μακροχρόνιες κι' έχουν άνάγκη από πολλές δοκιμές.

Τὰ εργοστάσια για την έξαγωγή του καου-τσούκ από τις ρίζες του Κόκ-Σαγκύς είναι πολ-λυάριθμα. Σ' αυτά συγκεντρώνεται επίσης κι' έ-να υποπάργωον μεγάλης σπουδαιότητας, ή «ι-νουλίνη», από την όποια βγαίνει αιώληνη άλ-κοόλη, σε άρκετη ποσότητα, δηλαδή όινόπνευμα. Σήμερα, το Κόκ-Σαγκύς καλλιεργείται σε 500 χιλιάδες έκταρία! "Όσο για τη παραγωγή του φυ-σικού καουτσούκ, έφθασε στους 50.000 τόνους, πράγμα που επέτρεψε να αύξηθῇ κατά 50% ή συνολική παραγωγή του έλαστικού, χωρίς καμ-μία είσαγωγή από το έξωτερικό.

Με το καουτσούκ του Κόκ-Σαγκύς κατασκευά-ζονται έλαστικά για τ' αυτοκίνητα και τὰ ποδη-λάτα, υποδήματα και μπότες καθώς και διάφορα άλλα βιομηχανικά είδη.

— "Ο άποκτηση λοιπόν σε λίγο και ή Δυτική Εύ-ρώπη φυτεῖς καουτσούκ; Οι έπιστήμονες έχουν τη γνώμη ότι το φυσικό καουτσούκ θά πάρῃ στο προσεχές μέλλον να παράγεται άποκλειστικά στις θερμές χώρες. Τὸ παράδειγμα της Ρω-σίας άνοίγει μεγάλους ορίζοντες. Η αλήθεια είναι, βέβαια, ότι το τεχνητό καουτσούκ παρου-σιάζει εξαιρετική άντοχη κι' άειθαμιαστές ή-διότητες, άλλ' όπωσδήποτε, το φυσικό παραμέ-νει πάντα πολύτιμο.

Z. ΑΡΒΕΛΕΡ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΘΟΝΟΙ

Τραγικό διήγημα

Οι γυναίκες του χωριού Κερσάν της Βρετανίας πήγαιναν πρωί πρωί να πλύνουν τα ρούχα τους στο ποτάμι. Σ' όλο το δρόμο, φλυαρούσαν αδιάκοπα...

Μα πού είναι η Ώντ; φώναζε κάποιος στιγμή μια γυναικίτσα. Φαίνεται πως κοιμάται ακόμα, ή αρ- χιτεμπέλα!

Κάνει λάθος! απάντησε μια γρη- φά. Η καμμένη ή κόρη μου σηκώθηκε κι έπιασε δουλειά πριν απ' όλες σας. Μύ- χτα ακόμα, ξεκίνησε για να πάει το γάλα στον κ. Γκουργκύ. Τώρα θα βρι- σκεται κιόλας στο ποτάμι.

Τι παράξενος άνθρωπος, αυτός ο κ. Γκουργκύ! παρατήρησε μια άλλη. Ένα χρόνο τώρα, ζή όλομόναχος στα γαλάσιμα του πύργου, σαν τη κου- κουδένια...

Εγώ τον φοβάμαι, και σταυροκοπιέμαι όταν τον συναντήσω. — Μπα, είναι καλός άνθρωπος! δη- λώσε η γρηφά. Και σφόδρα στο δέν παί- νει! Διαβάει διαρκώς βιβλία, εξετά- ζει τις πέτρες...

Με την κουδένια, οι γυναίκες είχαν ατάσει κι' άλλες κοντά στο ποτάμι. Ξα- φνικά, σταμάτησαν έμπροσθ' σε μια νέα κοπέλλα, ξαπλωμένη ανάμεσα στα κα- λάμια.

— Η τεμπέλα, η Ώντ! φώναζε η γυναικίτσα. Τώρα είναι στον ο- ν... — Άλλα η μητέρα της νέας, ξέβαλε ένα παραπαιστικό ούρλιασμα:

— Μου σκότωσαν το παιδί μου, το θησαυρό μου!... Ώντ, μικρή μου Ώντ!... Ώ, Θεέ μου!...

Πραγματικά, ο λαίμακος της κοπέλλας ήταν κομμένος στο βάθος, ώστε το κεφάλι είχε χωρίσει σχεδόν απ' το κορ- μί! Μερικά ρούχα βρισκότουσαν σκορ- πισμένα δίπλα της.

Πριν ένα χρόνο, είχε φτάσει στο Κερ- σάν ένας ξένος, νέος, χλωμός, με μαύ- μα μαλλιά. Είχε δώσει το όνομα Γκουρ- γκύ. Αφού έκαμε διάφορες εκδρομές στα περίχωρα, σαν ν' αναζητούσε κάτι, πήγε επί τέλους να εγκατασταθεί στον έρειπώμενο πύργο του Κερσάν. Μέσα στην καλύβα που τοίσιζαν δυο έρ- γαστες ανάμεσα στα χαλασμένα, η έ- πιπλωσι του περιοριζόταν σ' ένα κρεβ- βάτι, ένα τραπέζι και δυο καρέκλες. Μια γειτόνισσα ανέλαβε να του μανει- ρεύει και να του σερβιρίσει.

Στην αρχή, οι γυναικοί είχαν άποψη- σει με τις παραξενιές του. Σιγά-σιγά όμως τον συνήθισαν κι' έπαψαν να του δίνουν προσοχή. Το μόνο που ήξεραν γι' αυτόν, ήταν ότι μελετούσε τους πα- λαιούς βρούλους και τις ιστορίες της Βρετανίας.

Μια μέρα, ο ξένος πήγε να έπισκε- φθεί ένα γνωστό του φάρμα, τον Λεφλός, που του διέδette συνάνα τη βάρκα του για θαλασσινούς περιπάτους. Τού άνοι- ξε την πόρτα μια ξανθή κοπέλλα, με γαλανό μάτια και κανονικά χαρακτι- ριστικά.

— Ποιά είσαι; της ρώτησε ο Γκουργκύ, κυττάζοντάς την με θαυμα- σμό.

— Είναι η κόρη μου, φώναζε ο πα- ράς απ' το κρεβάτι του. Με συνω- ρείτε, αλλά είμαι λίγο άρρωστος ση- μέρα... Περιποιήσου τον κύριο, Ώντ! μουρμούρισε ο έπισκέ- πτης, με τα μάτια του κορφαμένα στην κοπέλλα.

— Η κόρη μας έχει το όνομα της άγιας του τόπου μας, εξήγησε η μη- τηρ. Προσέφερε ένα ποτήρι γάλα στον κ. Γκουργκύ. Καί, καθώς εκείνος το βρή- κει, ανέλαβε να του στείλει Φεύγοντας, ο νέος ξανάλεγε σιγά, με όρος όνειροπόλος:

— Ώντ! — Απο τότε, η κοπέλλα πήγαινε κάθε πρωί στον πύργο, πάντα χαρούμενη, σιγά, άποχτησε οικειότητα με τον Γκουργκύ.

— Ξέρετε, το είπα μια μέρα, ότι κα- νένα άλλο κορίτσι του χωριού δεν θα δεχόταν ναρθεί εδώ; Ο πύργος αυτός είναι καταραμένος!... Καί τ' όνομά του ακόμα... Τρεμάζαν σμαινεί στη διάλεκτό μας άτρεπς θόνοι!...

Ο νέος ακυρόβησε ελαφικά. — Τρεις θόνοι!... μουρμούρισε, σαν να μιλούσε στον έαυτό του. Μαί, ξέρω ότι έχουν γίνει εδώ δυο θόνοι... δυο

μόνοι!... Κι' όμως πρέπει να δικαιώ- λογείται το όνομα!... Έσφίξε τις γροθιές του, μ' ένα πα- ράξενο θύμο, και πρόσθεσε ζωηρά: — Άνοητες!... Φύγε, φύγε! Άσε με να έργασθώ!...

Καί ξανάσκυψε πάνω απ' τα χαρτιά και τα βιβλία του. Η κοπέλλα δεν τολ- μούσε να μιλήσει σε κανένα για το άλ- λοκότο εκείνο έπεισόδιο, που την είχε τρομάξει λίγο. Πρόσεξε ωστόσο ότι ο νέος είχε άλλαξει έντελως, είχε γίνει σκυθρωπός και γλυκομίλητος, σαν να τον άπασχολούσε κάποια έμμονη σκέ- ψη.

— Ξέρεις την ιστορία αυτού του πύ- ργου και της άγιας Ώντ; είπε μια μέρα άπότομα στη νέα. Όχι!... Θέλεις λοι- πόν να σου τη διηγήθώ;

Κι' άρχισε την αφήγηση της τραγι- κής εκείνης περιπέτειας, που είχε συμ- βεί πρό 14 αιώνων, επί της βασιλείας του Χιλδεβέρτου. Ο άρχοντας του πύρ- γου του Τρεμαζάν — που δεν είχε ακό- μα τότε αυτό το όνομα — ήταν ο πλού- σιος και δυνατός βαρόνος Ντομινέν. Η πρώτη του γυναίκα πέθανε, άφινον- τάς του δυο παιδιά: την ξανθή Ώντ και τον Γκουργκύ.

— Τα όνόματά μας!... δέικοψε με έκπληξη η κοπέλλα.

Άλλα ο άρχαιολόγος συνέχισε τη διήγησή του, σαν να μην είχε ακού- σει: Σε λίγο καιρό, ο βαρόνος ξανα- παντρεύτηκε. Η δεύτερη σύζυγός του Γκουρνφριντ μισούσε και βαρύνει τα παιδιά του. Ο Γκουργκύ αναγκάστηκε να ξενιτευθεί κι' έμεινε για πολλά χρό- νια στην Αύλη της Γαλλίας. Στο διά- στημα αυτό, η άδελφή του ζούσε σαν τη χειρότερη υπηρέτρια. Μια μέρα, ο Γκουργκύ γύρισε απ' το ταξίδι του. Η μοχθηρή μητριά του κατάφερε τότε να τον πείσει ότι η άδελφή του είχε λερώσει το όνομά τους. Ο νέος έψαξε να βρή την Ώντ και, πριν ακόμα η κοπέλλα τον άναγνωρίσει, της έκοψε το κεφάλι!

Επειτα γύρισε σαν τρελλός στον πύργο και διηγήθηκε το έγκλημά του στον τρομοκρατημένο πατέρα του και στη χαρούμενη Γκουρνφριντ. Τη στιγμή εκείνη όμως, έφανίσθηκε μια φαιτεινή όπτασία: η Ώντ, η άθωα νεκρή, κρα- τώντας το κομμένο κεφάλι της στα χέ- ρια! Με μια φωνή πουρόχταν από μα- κρυνά, απ' τον άλλο κόσμο, φανέρωσε όλη την έγκληματική μηχανορραφία της μητριάς της. Μάστιε έτελειώ- σει, ένας κραυγός έπεσε κι' έκαμε στάχτη της Γκουρνφριντ. Κι' ο άδελφός της Ώντ τελείωσε τη ζωή του σ' ένα μοναστήρι.

— Αυτός ήταν ο πρώτος θόνος!... πρόσθεσε ο άρχαιολόγος με φωνή ύπο- κωπη. Ο δεύτερος έγινε πολύ άργότε- ρα, από έναν άλλο πυργώδεσποτη, που σκότωσε τον έπιστόπτη του, γιατί άπει- λοούσε τη συζυγική του τιμή. Ο τρίτος θόνος; Ποιος είναι ο τρίτος;... Δεν τον άναφέρει κανένα βιβλίο, κανένα χειρό- γραφό!...

— Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι του χω- ριού είχαν μαζευτεί γύρω από το πτώμα της Ώντ. Το άνατριχιαστικό εκείνο έγκλημα φαινόταν άνεξήγητο.

Σαφνικά, έφτασε τρέχοντας ένα παι- δί, απ' το μέρος του έρειπώμενου πύρ- γου. Καί διηγήθηκε λαχανιασμένα ότι είχε κυττάξει από περιέργεια απ' το άνοιχτό παράθυρο της καλύβας του Γκουργκύ κι' είχε ιδει πάνω στο τρα- πέζι ένα γαταγάνι, που στόλιζε πάντα τον τοίχο της κατοικίας του ίδιόρρυθ- μου άρχαιολόγου. Το όπλο αυτό ήταν βαμμένο στο αίμα!

Ο Γκουργκύ έλειπε, από πολλή ώρα. Είχε άνοιχτή στο πέλαγος, όλομόνα- χος, με μια βάρκα, άδιαφορώντας για τη φοβερή τρικυμία.

Μια έρευνα στην καλύβα του απέ- δειξε ότι ο μικρός έβγαλε την άλήθεια. Καί μερικές άσυνάρτητες σημειώσεις του έδωσαν την εξήγηση του έγκλημα- τος: Ο Γκουργκύ είχε πάθει ένα είδος τρέλλας, που τη χειροτέρευε η σύμ- πτωσι της όμοιοτητας των όνοματων: Γκουργκύ και Ώντ. Τον κυνηγούσε ά- διάκοπα η έμμονη ιδέα ότι έπρεπε να γίνει ένας τρίτος θόνος, για να δικαιώ- σει μια κρίσι αυτής της μονομανίας του, βρήκε την Ώντ κοντά στο ποτάμι και την έσφαξε άγρια, όπως άλλοτε ο συ- γονιμός του είχε σφάξει την άθωα ά- δελφή του!

Την ίδια νύχτα, η θάλασσα πέταξε στην άκμή το πτώμα του δολοφόνου. Είχε πέσει θύμα της τρικυμίας: Η είχε πνιγεί για ν' άποφύγη την καρ- μανιόλα ή το φρενοκομείο; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ!...

Γ. ΤΟΥΝΤΟΥΖ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ στην παπική Ρώμη

Άνήκουστα όργια και όμότητες

Η Ιταλία είναι άναμφισβήτη η πατρίδα του καρναβαλιού. Άλλ' όπως γράφει ο ιστορικός Έμιλ Μάν, τα πρώτα καρναβάλια της παπικής Ρώμης δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα άτελείωτο όργιο όμοτη- των και διαθοράς.

Άξίζει να σημειωθεί ότι το καρναβάλι διαρκούσε στη Ρώμη περί τους δύο μήνες και ότι σε μερικές άλλες πόλεις, όπως στη Βενετία, άρχιζε την πρώτη Κυριακή του Οκτωβρίου και τελείωνε την Τετάρτη της πρώτης έβδομάδας των νηστειών.

Μια από τις πιο φρελάδες άποκριτικές έορτές της παπικής Ρώμης ήταν οι άγώνες δρόμου των Έθραιών.

Παλαιότερα, η έορτή αυτή είχαν έναν έπισημο χαρακτήρα και ήταν ένα είδος συναγελαστικής με- ταξύ Ιουδαίων και Χριστιανών. Με τον καιρό, όμως, οι άγώνες αυτοί έγιναν πρόσχημα για την ίκανο- ποίηση των βαρβάρων ένστικτων του ρωμαϊκού λαού. Που μισούσε τους Έθραίους και ζητούσε εύκαιρίες για να τους εξευτελίσει και να τους βασανίζει.

Κατά την τελευταία Κυριακή της Άποκριάς, η έθραική κοινότης της Ρώμης ήταν υποχρεωμένη να υποδείξει δώδεκα νεαρούς όρουμες, οι οποίοι θα έτρεχαν το άπόγευμα από το Κάμπνο ντέι όιόρε ως τον πύρ- γο του Άγιου Άγγέλου και θα ξαναγύριζαν έπειτα στον τόπο της έκκίνησής τους.

Έβαζαν, λοιπόν, αυτούς τους νέους δόλγυμνους στη γραμμή και τους κρατούσαν ώρες δολοκλήρες άκίνητους, ως που πολλοί απ' αυτούς σωριαζόνταν κάτω κοκκαλιασμένοι από το κρύο.

Τέλος, δινόταν το σύνθημα της έκκίνησης. Πίσω από τους όρουμες έτρεχαν τότε μασκωμένοι κα- θαλάφρεδες, που τους κεντούσαν με τις μακρούς λόγχες ή τ' όιση τους, για να τους άναγκάσουν να τρέξουν περισσότερο.

Άλλοι όμως σ' εκείνον που θα έφευγε κάτω. Το πλήθος τον έδερνε άλύπητα, τον κατατρομάτιζε και όχι σπάνια τον έριχνε μέσα στον Τίβερι!...

για να συνέλθει, όπως έλεγαν κλαυσιαστικά.

Οι όρουμες, μουσκεμένοι στον ιδρώτα και με το σώμα γεμάτο πληγές, περνούσαν κάτω από τον πύργο του Άγιου Άγγέλου, από όπου ο πάπας παρakoυβούσε το θέαμα, και ξαναγύριζαν στο Κάμ- πνο ντέι όιόρε, όπου γινόταν η άνακήρυξις του νι- κητού.

Επί του πάπα Σίξτου όου, από τους 12 όρουμες που είχαν λάβει μέρος στον άγώνα, οι πέντε πέ- θαναν την ίδια ήμερα και δυο άλλοι τις έπόμενες.

Για να περιορίσει τα άπάνθρωπα αυτά ένστικτα του πλήθους, ο πάπας διάταξε τον έπόμενο χρόνο να στήσουν στους δρόμους άγκυρές και μεγάλους σταυρούς, που πρόσρίζονταν για την τιμωρία των ταραξιών.

Άλλ' οι άπειλές αυτές δεν έφεραν κανένα σο- δαρό άποτέλεσμα. Λίγο άργότερα, μάλιστα, ο δ- οκλος της Ρώμης έπενδυσε ένα νέο μαρτύριο για τους Έθραίους. Προτού να τρέξουν τους παρέθε- ταν ένα πλουσιώτατο γεύμα και τους άναγκάζαν να φάνε και να πιούν κατά κόρον. Άμέσως έπειτα δινόταν το σύνθημα της έκκίνησης.

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

Οι Έθραίοι όρουμες, παραφορτωμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό όπως ήταν και μισομεθυμένοι από το φαγητό...

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ και το νοικοκυριό

Δικαίως είναι μεγάλοι οι μισθοί του υπηρέτη του προση- λυτικού των διασημών ήθοποι- αν του κινηματογράφου. Για- τί, η καμριέρα της Νόρας Σίπρε, επί παραδείγματι, ή- ταν η Πωλέτ Γκόντάρ, πρέπει να είναι ένα πρόσωπο άπολύ- του έμπιστούμενο.

Υπάρχουν έπεισόδια και μυστικά της ιδιαιτερείας της ζωής των άστέρων, τα οποία οι δημοσιογράφοι των μεγάλων έφημερίδων της Νέας Υόρ- κης θα πληρώναν πολύ άκρι- νά. Καί ποιος θα άπορούσε να τους τ' άποκαλύψει καλλι- τερα από μια καμριέρα;

Έτοιμώς τα πρόσχημα της ύπηρεσίας των ήθοποιών πρέ- πει να είναι διακριτικά και σιωπηλά, σιωπηλά σαν ν' ά- ποτελούν μέρος της έπιπλώ- σης του σπιτιού των. Κά- πως δεν βλέπουν και δεν άκούει καν όμως βλέ- πουν και άκούει τα πάντα.

Η καμριέρα της Πωλέτ Γκόντάρ π. χ. θα άπορούσε να πει σε ποιόν άνήκει η γρα- βάτα που βρήκε ένα πρωί κάτω απ' το μαξιλάρι της γλονερής αυτής Βεντέτας. Καί η καμριέρα της Μαρ- λέν Ντήτριχ ξέρει πολλά πράγματα για κάποιο αυτο- κίνητο, το οποίο περνά και ξαναπερνά άργά τη νύχτα έμπρός από τη βίλλα της και για ένα μπουκέτο τριαντά- φυλλα που βρίσκεται κάθε πρωί στο πεζούλι του παρα- βού της μοιραίας ήθο- ποιού.

Άλλα και οι δυο μένουν σιωπηλές σαν τάφοι στις ά- διακρίτες έρωτήσεις.

Το μόνο που μπορεί να μάθει κανείς από τις καμ- ριέρες των άστέρων, είναι ο χαρακτήρας των κυρών τους μέσα στο νοικοκυριό τους.

Η Μ α ί η Γ ο υ ε σ τ ε είναι ιδεώδες στο ζήτημα α- ύτό. Όλες οι απαιτήσεις της περιορίζονται σε μια μόνο: να μη την ένοχλούν για τί- ποτε. Το υπηρέτικό προση- λυτικό πρέπει να τ' άκανονίζει όλα αυτόδούλους.

Άν πάσει φωτιά το σπίτι της Μαίη κατά το διάστημα της άπουσίας της, ή ήθοποι- ος θ' άπολύσει άσφαλώς την καμριέρα, που θα τρέξει να την είδοποιήσει. Κάποτε έξε- ράχη πράγματι πυρκαϊά στο σπίτι της Γουέστ. Αύτη έλει- πε στη Νέα Υόρκη. Καί ό- ταν ή γραμματέας της της τηλεφώνησε ότι κινδύνευαν τα πολύτιμα έπιπλά της, ά- πάντησε ευμώμενα:

— Σας έχω τη χίλιες φο- ρές να μη μ' ένοχλήτε για κανένα λόγο! Νομίζετε ότι δεν διαβάω έφημερίδες; Στά άπογευματινά φύλλα θα έβλεπα την είδησι!

Μια φορά πάλι γάθηκαν 2.000 δολάρια από ένα συρ- τάρκι. Η Μαίη ύποπτευόταν την καμριέρα της, ή οποία άμολόγησε την κλοπή των χρημάτων αυτών και την έ- δικαιολόγησε ως έξης:

— Καθώς έρεσκον να δω, μετά σας, πέταξα κατά λά-θος κι' έσπασα τον πολύτιμο καθρέφτη της τουαλέτας σας. Άπέφυγα να σας το πω, για να μη σας ένοχλή- σω. Γύρισα όλο το Λόν Άν- τέλεας και επί τέλους κα- τάρθωσα να βρω έναν όμοιο καθρέφτη. Για να τον άγο- ράσω όμως, χρειαζόντουσαν σχεδόν 2.000 δολάρια. Δεν άπορούσα και πάλι να σας πω τίποτε, γιατί ξέρω ότι δεν θέλετε να σας ένοχλούν. Ά- πεφάσισα λοιπόν να... κλέ- ψω τα χρήματα αυτά.

Οι άστέρες είναι μεγάλοι οι μισθοί του υπηρέτη του προση- λυτικού των διασημών ήθοποι- αν του κινηματογράφου. Για- τί, η καμριέρα της Νόρας Σίπρε, επί παραδείγματι, ή- ταν η Πωλέτ Γκόντάρ, πρέπει να είναι ένα πρόσωπο άπολύ- του έμπιστούμενο.

Υπάρχουν έπεισόδια και μυστικά της ιδιαιτερείας της ζωής των άστέρων, τα οποία οι δημοσιογράφοι των μεγάλων έφημερίδων της Νέας Υόρ- κης θα πληρώναν πολύ άκρι- νά. Καί ποιος θα άπορούσε να τους τ' άποκαλύψει καλλι- τερα από μια καμριέρα;

Έτοιμώς τα πρόσχημα της ύπηρεσίας των ήθοποιών πρέ- πει να είναι διακριτικά και σιωπηλά, σιωπηλά σαν ν' ά- ποτελούν μέρος της έπιπλώ- σης του σπιτιού των. Κά- πως δεν βλέπουν και δεν άκούει καν όμως βλέ- πουν και άκούει τα πάντα.

Η καμριέρα της Πωλέτ Γκόντάρ π. χ. θα άπορούσε να πει σε ποιόν άνήκει η γρα- βάτα που βρήκε ένα πρωί κάτω απ' το μαξιλάρι της γλονερής αυτής Βεντέτας. Καί η καμριέρα της Μαρ- λέν Ντήτριχ ξέρει πολλά πράγματα για κάποιο αυτο- κίνητο, το οποίο περνά και ξαναπερνά άργά τη νύχτα έμπρός από τη βίλλα της και για ένα μπουκέτο τριαντά- φυλλα που βρίσκεται κάθε πρωί στο πεζούλι του παρα- βού της μοιραίας ήθο- ποιού.

Άλλα και οι δυο μένουν σιωπηλές σαν τάφοι στις ά- διακρίτες έρωτήσεις.

Το μόνο που μπορεί να μάθει κανείς από τις καμ- ριέρες των άστέρων, είναι ο χαρακτήρας των κυρών τους μέσα στο νοικοκυριό τους.

Η Μ α ί η Γ ο υ ε σ τ ε είναι ιδεώδες στο ζήτημα α- ύτό. Όλες οι απαιτήσεις της περιορίζονται σε μια μόνο: να μη την ένοχλούν για τί- ποτε. Το υπηρέτικό προση- λυτικό πρέπει να τ' άκανονίζει όλα αυτόδούλους.

Άν πάσει φωτιά το σπίτι της Μαίη κατά το διάστημα της άπουσίας της, ή ήθοποι- ος θ' άπολύσει άσφαλώς την καμριέρα, που θα τρέξει να την είδοποιήσει. Κάποτε έξε- ράχη πράγματι πυρκαϊά στο σπίτι της Γουέστ. Αύτη έλει- πε στη Νέα Υόρκη. Καί ό- ταν ή γραμματέας της της τηλεφώνησε ότι κινδύνευαν τα πολύτιμα έπιπλά της, ά- πάντησε ευμώμενα:

— Σας έχω τη χίλιες φο- ρές να μη μ' ένοχλήτε για κανένα λόγο! Νομίζετε ότι δεν διαβάω έφημερίδες; Στά άπογευματινά φύλλα θα έβλεπα την είδησι!

Μια φορά πάλι γάθηκαν 2.000 δολάρια από ένα συρ- τάρκι. Η Μαίη ύποπτευόταν την καμριέρα της, ή οποία άμολόγησε την κλοπή των χρημάτων αυτών και την έ- δικαιολόγησε ως έξης:

— Καθώς έρεσκον να δω, μετά σας, πέταξα κατά λά-θος κι' έσπασα τον πολύτιμο καθρέφτη της τουαλέτας σας. Άπέφυγα να σας το πω, για να μη σας ένοχλή- σω. Γύρισα όλο το Λόν Άν- τέλεας και επί τέλους κα- τάρθωσα να βρω έναν όμοιο καθρέφτη. Για να τον άγο- ράσω όμως, χρειαζόντουσαν σχεδόν 2.000 δολάρια. Δεν άπορούσα και πάλι να σας πω τίποτε, γιατί ξέρω ότι δεν θέλετε να σας ένοχλούν. Ά- πεφάσισα λοιπόν να... κλέ- ψω τα χρήματα αυτά.

Οι άστέρες είναι μεγάλοι οι μισθοί του υπηρέτη του προση- λυτικού των διασημών ήθοποι- αν του κινηματογράφου. Για- τί, η καμριέρα της Νόρας Σίπρε, επί παραδείγματι, ή- ταν η Πωλέτ Γκόντάρ, πρέπει να είναι ένα πρόσωπο άπολύ- του έμπιστούμενο.

Υπάρχουν έπεισόδια και μυστικά της ιδιαιτερείας της ζωής των άστέρων, τα οποία οι δημοσιογράφοι των μεγάλων έφημερίδων της Νέας Υόρ- κης θα πληρώναν πολύ άκρι- νά. Καί ποιος θα άπορούσε να τους τ' άποκαλύψει καλλι- τερα από μια καμριέρα;

Έτοιμώς τα πρόσχημα της ύπηρεσίας των ήθοποιών πρέ- πει να είναι διακριτικά και σιωπηλά, σιωπηλά σαν ν' ά- ποτελούν μέρος της έπιπλώ- σης του σπιτιού των. Κά- πως δεν βλέπουν και δεν άκούει καν όμως βλέ- πουν και άκούει τα πάντα.

Η καμριέρα της Πωλέτ Γκόντάρ π. χ. θα άπορούσε να πει σε ποιόν άνήκει η γρα- βάτα που βρήκε ένα πρωί κάτω απ' το μαξιλάρι της γλονερής αυτής Βεντέτας. Καί η καμριέρα της Μαρ- λέν Ντήτριχ ξέρει πολλά πράγματα για κάποιο αυτο- κίνητο, το οποίο περνά και ξαναπερνά άργά τη νύχτα έμπρός από τη βίλλα της και για ένα μπουκέτο τριαντά- φυλλα που βρίσκεται κάθε πρωί στο πεζούλι του παρα- βού της μοιραίας ήθο- ποιού.

ή μαγερίσά της στο ζύγι; Άλλα ή Κράουφορντ τ' σκέφτηκε κι' αυτό. Καί έχει εγκαταστήσει στην κουζίνα της μια ειδική ζυγαρία, ή όποια όχι μόνο δείχνει το βάρος κάθε φώγιου, αλλά και το τσάι ή τ' άνα γαρτονάκι, ώστε να κάνει το βράδυ ή ή- θοποιός τον σχετικό έλεγχο.

Νά, γιατί μια άπολυταίσα μαγερίσά της Κράουφορντ έπαναλαμάνει άκούραστα και μοχθηρά ότι ή σημερινή Τζόαν θυμίζει το παλιό και διαρκώς πεινασμένο Ταξι- γκέριλ της Νέας Υόρκης.

Το πιθανότερο όμως είναι ότι ή μαγία αυτή της οικονο- μίας άποτελεί μια έπιδειξη πρωτοτυπίας της Κράουφορντ όπως και ή άδιαφορία της Μαίη Γουέστ.

Η Μ α ρ λ ε ν Ν τ η ρ ο υ ε σ τ ε είναι άρστη νοικο- κυρά, αλλά δεν μπορεί να ύποφέρει τις μυρουδιές της κουζίνας και την παρουσία της μαγερίσας της. Η έ- λάγιστη μυρωδιά από κρεμ- μύδι τσιγαρισμένο, της φέ- ρνει λιποθυμία. Όσο δέ για τη μαγερίσά, αν έφανι- σθεί έμπρός της, κινδυνεύει ή άπολυτή άμέσως. Γι' αυτό, ή κουζίνα στο σπίτι της Μάρλεν βρίσκεται στο υπό- γαιο, άκριτά μέτρα κάτω ά- πό τη γη.

Η Ν ό ρ μ α Σ ή ρ ε ρ ε είναι άληθινή άπελπισια για τις καμριέρες της. Θέλει να ξέρη και να έλέγχει τα πάν- τα. Άν ένα φαγητό δεν έχη μαγερευθεί καλά, είναι ίκα- νή να σηκωθεί από το τρα- πέζι, έγκαταλείποντας όλους τους προσκεκλημένους της, και να τρέξει στην κουζίνα για να διδάξει τη μαγερίσ- α τι έπρεπε να κάνει, δηλα- δή ν' άρχισή να ξαναμαγει- ρεύει το φαγητό!

Μα δεν είναι δύσκολο — θα πητε — να γελήσει τη Τζόαν, ή μαγερίσά της στο ζύγι; Άλλα ή Κράουφορντ τ' σκέφτηκε κι' αυτό. Καί έχει εγκαταστήσει στην κουζίνα της μια ειδική ζυγαρία, ή όποια όχι μόνο δείχνει το βάρος κάθε φώγιου, αλλά και το τσάι ή τ' άνα γαρτονάκι, ώστε να κάνει το βράδυ ή ή- θοποιός τον σχετικό έλεγχο.

Νά, γιατί μια άπολυταίσα μαγερίσά της Κράουφορντ έπαναλαμάνει άκούραστα και μοχθηρά ότι ή σημερινή Τζόαν θυμίζει το παλιό και διαρκώς πεινασμένο Ταξι- γκέριλ της Νέας Υόρκης.

Το πιθανότερο όμως είναι ότι ή μαγία αυτή της οικονο- μίας άποτελεί μια έπιδειξη πρωτοτυπίας της Κράουφορντ όπως και ή άδιαφορία της Μαίη Γουέστ.

Η Μ α ρ λ ε ν Ν τ η ρ ο υ ε σ τ ε είναι άρστη νοικο- κυρά, αλλά δεν μπορεί να ύποφέρει τις μυρουδιές της κουζίνας και την παρουσία της μαγερίσας της. Η έ- λάγιστη μυρωδιά από κρεμ- μύδι τσιγαρισμένο, της φέ- ρνει λιποθυμία. Όσο δέ για τη μαγερίσά, αν έφανι- σθεί έμπρός της, κινδυνεύει ή άπολυτή άμέσως. Γι' αυτό, ή κουζίνα στο σπίτι της Μάρλεν βρίσκεται στο υπό- γαιο, άκριτά μέτρα κάτω ά- πό τη γη.

Η Ν ό ρ μ α Σ ή ρ ε ρ ε είναι άληθινή άπελπισια για τις καμριέρες της. Θέλει να ξέρη και να έλέγχει τα πάν- τα. Άν ένα φαγητό δεν έχη μαγερευθεί καλά, είναι ίκα- νή να σηκωθεί από το τρα- πέζι, έγκαταλείποντας όλους τους προσκεκλημένους της, και να τρέξει στην κουζίνα για να διδάξει τη μαγερίσ- α τι έπρεπε να κάνει, δηλα- δή ν' άρχισή να ξαναμαγει- ρεύει το φαγητό!

Μα δεν είναι δύσκολο — θα πητε — να γελήσει τη Τζόαν, ή μαγερίσά της στο ζύγι; Άλλα ή Κράουφορντ τ' σκέφτηκε κι' αυτό. Καί έχει εγκαταστήσει στην κουζίνα της μια ειδική ζυγαρία, ή όποια όχι μόνο δείχνει το βάρος κάθε φώγιου, αλλά και το τσάι ή τ' άνα γαρτονάκι, ώστε να κάνει το βράδυ ή ή- θοποιός τον σχετικό έλεγχο.

Νά, γιατί μια άπολυταίσα μαγερίσά της Κράουφορντ έπαναλαμάνει άκούραστα και μοχθηρά ότι ή σημερινή Τζόαν θυμίζει το παλιό και διαρκώς πεινασμένο Ταξι- γκέριλ της Νέας Υόρκης.

Το πιθανότερο όμως είναι ότι ή μαγία αυτή της οικονο- μίας άποτελεί μια έπιδειξη πρωτοτυπίας της Κράουφορντ όπως και ή άδιαφορία της Μαίη Γουέστ.

Η Μ α ρ λ ε ν Ν τ η ρ ο υ ε σ τ ε είναι άρστη νοικο- κυρά, αλλά δεν μπορεί να ύποφέρει τις μυρουδιές της κουζίνας και την παρουσία της μαγερίσας της. Η έ- λάγιστη μυρωδιά από κρεμ- μύδι τσιγαρισμένο, της φέ- ρνει λιποθυμία. Όσο δέ για τη μαγερίσά, αν έφανι- σθεί έμπρός της, κινδυνεύει ή άπολυτή άμέσως. Γι' αυτό, ή κουζίνα στο σπίτι της Μάρλεν βρίσκεται στο υπό- γαιο, άκριτά μέτρα κάτω ά- πό τη γη.

Η Ν ό ρ μ α Σ ή ρ ε ρ ε είναι άληθινή ά

Η ΑΘΗΝΑ
πρό 100 έτων

πώς οι ξένοι περιηγούνται που έγραψαν, ότι η διαμονή στη νέα πρωτεύουσα της 'Ελλάδας όχι μόνο ήταν δυσάρεστη, αλλά και επικίνδυνη.

Τα κάρρα ήταν άγνωστα. Όταν ο Άγγλος ναύαρχος σέρ Πέλντεϊ Μάλκολμ, έφερε από τη Μάλτα δυο δίτροχα κάρρα για τη μεταφορά οικοδομημάτων υλικού, προκειμένου να κτίσει δικό του σπίτι στα Πατήσια, οι Αθηναίοι συν γυναικί και τέκνοις έτρεχαν πίσω απ' τα κάρρα, θαυμάζοντας τις προόδους της Ευρώπης. Ούτε τα σπέρτα ήξεραν. Για να κόψουν φωτιά έπρεπε κάθε σπίτι στη γειτονιά να διατηρή με τη σειρά του φωτιά συνεχώς - το άσβεστο πυρ των αρχαίων - κι' από εκεί έπαιρναν οι άλλοι για προανάμια.

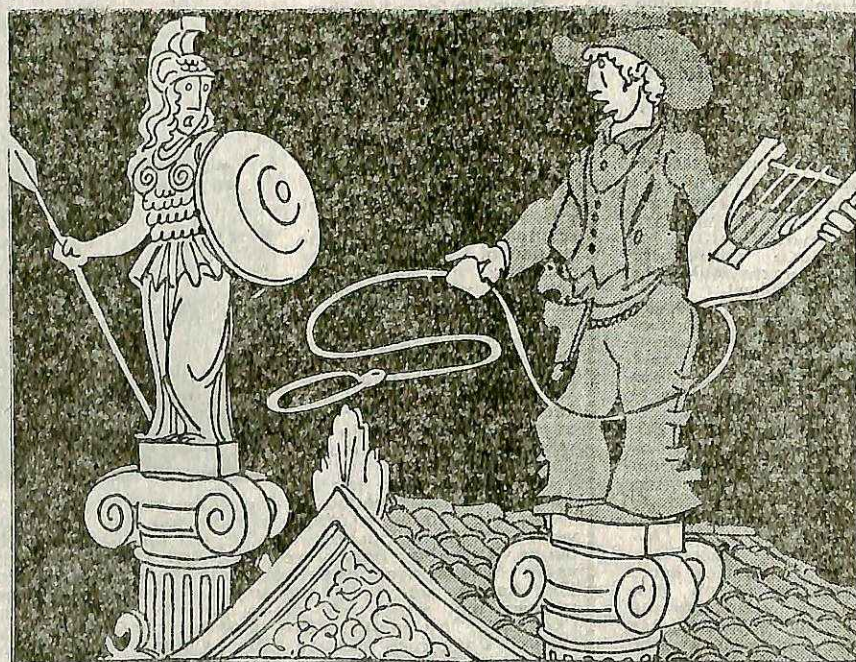
Σπίρα για πρώτη φορά μεταχειρίστηκε, λίγα χρόνια αργότερα, ο Γεώργιος Σταύρος, πρίν ιδρυθεί η 'Εθνική Τράπεζα, όταν είχαν ακόμη σαράφικο στην Παλιά 'Αγορά! Ένα βράδυ, σε μία συναναστροφή, για να ξαφνίσει τους φίλους του, έβγαλε ένα σπέρτα και άναψε το τσιμπούκι του. Οι περισσότεροι σταυροκοπήθηκαν από θαυμασμό. Ένας φίλος του μάλιστα από την υπόδουλη Ελλάδα, τον παρακάλεσε να του δώσει δυο-τρία σπέρτα για να πάρη στο χωριό του να κάμνη την ίδια εκπληξή στους συμπατριώτες του. Πήρε πραγματικά τα δυο-τρία σπέρτα, έπροημευθήκε κι' ένα κομμάτι γαλοχαρτό, κι' έφυγε για να γνωρίσει στην πατρίδα του τη νέα εφεύρεση.

Έκείνη όμως που προκάλεσε συναγερμό στην Αθήνα, ήταν η πρώτη θερμάστρα. Οι Αθηναίοι δεν ήξεραν ως τότε παρά τις φουφούδες και τα μαγγάλια. Η θερμάστρα αυτή είχε κατασκευασθεί απ' τον Γερμανό Λύντερς και στήθηκε στο σπίτι του Γερμανού αρχαιολόγου και έπειτα καθηγητού της αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο Λουδοβίκου Ρός. Ήταν ένα τετράγωνο από λαμαρίνα, σοβατισμένο από μέσα και μ' ένα σωλήνα από πάνω, που έβγαине απ' το παράθυρο. Μόλις μεθεύτηκε το πράγμα όλοι οι Αθηναίοι βρέθηκαν κάτω απ' το σπίτι του Ρός. Πρώτος είχε πάει ο αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών. Όλοι ζητούσαν έπιμωνα να ιδούν το θαύμα, γιατί πολλοί δεν το πίστευαν. Ο ίδιος ο Ρός στην πόρτα, βοηθούμενος από δυο άλλα πρόσωπα της υπηρεσίας του, άφηνε να μπαίνουν λίγοι-λίγοι οι περσινοί, γιατί αν τους άφηνε όλους να μπαίνουν υπήρχε φόβος... να ριξουν το σπίτι!

Για να λάβη κανείς μία ιδέα της αμαθείας και απλοϊκότητας των τότε Αθηνών, αρκεί να σημειωθεί πως κάθε φορά που οι τρεις ώμοφοι θυγατέρες του προέδρου της αντιβασιλείας, κόμης Αρμαν-σπεργκ, έβγαζαν έπιπες περίπατο, με πυκνό βέλο στο πρόσωπο, οι κάτοικοι τις έπαιρναν για... ουζώνους του 'Θωκος, και φθιόριζαν μεταξύ τους, δείχνοντάς τις με το δάχτυλο:

-Το χαρέμι του Βασιλιά περνάει!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η Αθηνά: Ρε Απόλλωνα, ποιος σε καπνίσει κάτω-μπόδι;
Ο Απόλλων: Η Ούνη!

Κόκκινα καναρίνια!

Τα θύματα της ζωτεχνίας

-Είνε δυνατόν ν' αλλάξωμε τεχνικά το χρώμα των φτερών των πουλιών; έρωτά κάποιος συνεργάτης της 'Σούαρ' των Παρισίων. Και το περιοδικό απαντά ρητά και κατηγορηματικά: Μάλιστα. Μπορούμε το κίτρινο χρώμα π. χ. των καναρινιών να το κάνωμε κόκκινο, δίχως φυσικά να... τα βάψωμε με μπογιά.

Το πρώτο κόκκινο καναρίνι παρουσιάστηκε στην έκθεση του Κρουσάλ Πάλας το 1872, στο Λονδίνο. Άντικε στον Μίστερ Μπέμροζ από το Ντέρμπι.

Η έπιτροπή της έκθεσης εν τούτοις υποπτεύθηκε ότι πρόκειται περί απάτης και δεν έδραβευσεν το καναρίνι του κ. Μπέμροζ. Το έπομένο όμως έτος, στην έκθεση του Ούισμπυ, απεδείχθη ότι τα καναρίνια του κ. Μπέμροζ είχαν φυσικό κόκκινο χρώμα κι' έτσι του έδόθη το πρώτο βραβείο.

Τότε έλοι ήθελαν ν' αποκτήσουν κόκκινα καναρίνια και ο κ. Μπέμροζ απέκλυσε το μυστικό του:

Είνε γνωστόν ότι τα κόκκαλα άπορροφούν μερικά χρωστικά ουσίας. Το ίδιο επίσης συμβαίνει με τα πουπουλά, τις τριχες και τα φτερά. Οι χρωστικές αυτές ουσίες είνε πολλές και διάφορες, εκείνη όμως που δίνει ασφαλή αποτελέσματα είνε - ποιος θα το πίστευε; - το πιπέρι της Καϊέννης. Πρέπει όμως το πιπέρι αυτό ν' ανακατευθί με κροκάδι αυγού και με λίγο λαδί, να ζυμωθεί να γίνει ζύμη και να δοθί στα καναρίνια να την φάνε.

Η δόσις πρέπει να αύξάνη προοδευτικά και μόνον κατά την έποχή του ζευγαρώματος των καναρινιών. Απατεί όμως μεγάλη προσοχή, γιατί άμέσως μετά την έποχή του ζευγαρώματος πρέπει να σταματήσει η παροχή της τροφής αυτής.

Κι' έτσι τα καναρίνια αλλάζουν χρώμα και από κίτρινα γίνονται κόκκινα.

*Αν σ'ας δαγκώσει φείδι

Στά παθολογικά έργαστήρια του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας γίνονται έρευνες προς άνευρεσιν αντιδότην για όλα τα δηλητήρια των φειδιών. Για τα πειράματα που εκτελούνται, χρησιμοποιούνται κροτάλλες, κόμπρες και άλλα φαρμακερά φείδια, και προσέχουν το αποτέλεσμα που φέρνει το δαγκώμα τους στα ζώα. Οι Αμερικανοί γιατροί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι το καλύτερο μέσον κατά των δαγκωμάτων των φειδιών είνε να δένεται σφιχτά το δαγκωμένο μέρος με μία ταινία, και να ξεσπινγεται λίγο κατά ώρισμένα διαστήματα, για να έπιτρέπη έτσι την είσοδο του δηλητηρίου στον οργανισμό σε μικρές ποσότητες. Μ' αυτόν τον τρόπο έκείνος που δαγκώθηκε από φαρμακερό φείδι συνηθίζει στο δηλητήριο, το οποίο γίνεται πιά έντελως άνισχυρο για να τον θανατώση.

ΑΥΞΑΝΕΣΘΕ και πληθύνεσθε!

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ.
Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΤΟΥΡΕΝ
ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ
ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Η σκηνή παριστάνει μιάν έξοχική περιοχή. Ο Μαθίος, ο άγροφύλακας της περιοχής κουδεντάζει με τον γέρο Ματούρεν κοντά στο δάσος. Τα πουλάκια τραγουδούν. Η φύσις έχει πάρει πιά την άνοιξιάτικη όψη της).

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έ, μπάρμπα Ματούρεν, γυρνάς στο χτήμα;

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Τι να κάνω, Μαθιέ μου; Έσύ θ' άρχισες χωρίς άλλο την καταβίωξη των έρωτευμένων ζευγαριών, που έρχονται στο δάσος.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Κάθε άλλο, μπάρμπα Ματούρεν. Έγώ όταν συναντώ έρωτευμένα ζευγαράκια, τους δίνω κουράγιο!

ΜΑΤΟΥΡΕΝ (έκπληκτος): Μπα! Αυτή τη δουλειά κάνεις τώρα;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Μη βάσης κακό στο νου σου. Ένισχών αηλουστάτα την πολιτική της κυβέρνησής, που έχει σκοπό την αύξηση των γεννήσεων. Από την έποχή που άρχισε η έκστρατεία εναντίον της άτεκνίας, ο κύριος Δήμαρχος μου είπε πως πρέπει να δίνωμε κουράγιο στους έρωτευμένους που καταφεύγουν στο δάσος αυτό. Αυτή είνε, βλέπεις, η έπιθυμία της κυβέρνησής.

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Παράδειξέ μου, μα την έλθέθαι!

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ίσα-Ίσα, είνε πολύ φυσική, ευχάριστη και πολύ τίμια...

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Στο κάτω-κάτω θα γλεντάς παληανθρωπάκο! Άλλα πές μου, τι ακριβώς κάνεις;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Όταν αντίληφθώ στο δάσος κανένα έρωτικό ζευγαράκι...

ΜΑΤΟΥΡΕΝ (διακόπτοντάς τον): Τους κατασκοπεύεις, έ;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Όχι αυτούς! Επιτέλεπα τα γύρω για να μην έλθω κανείς, να τους άνησυχήση.

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Πολύ ένδιαφέρον αυτό... έσύ κάνεις δηλαδή το αντίθετο απ' ό,τι κάνουν οι συνάδελφοί σου σ' όλες τις χώρες της γής!

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ύστερα τους παρακολουθώ κι' αν αντίληφθώ ότι δεν είνε πολύ έρωτευμένοι, τους πλησιάζω και πιάνω κουδέντα μαζί τους. Ο κύριος Δήμαρχος μου είπε πως πρέπει να τους μιλά για το γάμο για τα παιδιά, για την οικογένεια. Στο τέλος τους δίνω κι' ένα βιβλιαράκι.

ΜΑΤΟΥΡΕΝ (γυρολόγωντας τα μάτια): Τι τους δίνεις;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ένα βιβλιαράκι του «Συνδέσμου υπέρ του γάμου και της Παλουτεχνίας».

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Και τι γράφει μέσα στο βιβλίο αυτό;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Νά... όλα τα καλά του οικογενειακού βίου.

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Μπα! Θά είνε πολύ ένδιαφέρον αυτό.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Βέβαια-βέβαια... έξηγει εκεί μέσα, γιατί οι νέοι πρέπει να παντρεύονται, και να κάνουν παιδιά, καταπολεμώντας έτσι την άτεκνια, που άρχισε να μαστίζει τη χώρα μας. Μήπως θες κι' έσύ κανένα, μπάρμπα Ματούρεν;

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Τι πράγμα;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ένα απ' τα βιβλιαράκια αυτά.

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Τι να το κάνω έγώ, βρέ παιδί μου, γέρος άνθρωπος; Σεχνάς πως είμαι ογδόντα πέντε χρόνων; Δεν μου χρειάζεται πιά έμένα το βιβλίο σου.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έγώ σοφ συνιστώ να πάρης ένα. Δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να του συμβεί.

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Έχει εικόνες μέσα;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Και βέβαια έχει!

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Τότε δώσε μου ένα να το δώσω στο έγγονάκι μου!

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Πόσων χρόνων είνε το έγγονάκι σου;

ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Δυό!

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (άπογοητευμένος): Κρίμα! Είνε πολύ μικρό ακόμη... Και τώρα, μπάρμπα Ματούρεν, δίνε του.

Βλέπω εκεί κάτω ένα ζευγαράκι. Έμ-

ποός φεύγα, δέν πρέπει να σ'α δοθ...
ΜΑΤΟΥΡΕΝ: Γειά σου, φίλε μου. Σ' άφίνω και καλή έπιτυχία!... (άπομακρύνεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο ίδιο περιβάλλον. Προχωρώντας κάτω απ' τα δέντρα και κρατούμενοι απ' το χέρι, δυο νέοι πλησιάζουν οια-σινά προς το μέρος που βρίσκεται ο Μαθίος).

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (μονολογεί): Δεν μου φαίνονται πολύ έρωτευμένοι αυτοί οι δυο νεοί. Άς τους πλησιάσω να πιάσω κουδέντα μαζί τους. (πλησιάζει): Καλή μέρα σας παιδιά μου.

ΕΚΕΙΝΗ (έξασφιασμένη κάπως): Καλή μέρα σας κύριε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με οικειότητα): Γειά σου, κ'έρ άγροφύλακα.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Λοιπόν, παιδιά μου, ήρθατε εδώ να πάρετε τον άέρα σας;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είνε τόσο ευχάριστη η δροσιά της γωνιάς αυτής.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Έχετε δικήν, παιδιά μου... Έδώ είνε πολύ όμορφα.

Ο ούρανός καθαρός, τα πουλά κελιάδουν μελωδικά (έκείνη τη στιγμή άκούγεται το μουγκρητό μιάς άγελάδας): Άι είνε η άγελάδα του κυρίου Δημάρχου!... Το άδόνδι μάς χαρίζει έδώ το πιο ευχάριστο τραγουδί που μπορούν ν' άκούσουν τ' άνθρωπια αυτιά...

(έκείνη τη στιγμή ένας γάδαρος γκαρίζει): Κι' αυτό είνε το γαϊδούρι του μπάρμπα Ματούρεν! Είνε πάντως πολύ άρατα έδώ!... Είνε ένας πραγματικός παράδεισος για τους έρωτευμένους...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ σωστά. Έχετε δικήν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είνε μια όπεροχη και πολύ ρωμαντική τοποθεσία!

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τότε... τι περιμένετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για τί πράγμα;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Νά, για ν' άγκαλιασθήτε και να φιληθήτε... Έμπρός, λοιπόν, θάρρος. Έγώ θα γυρίσω το κεφάλι απ' την άλλη μεριά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (χωρίς μεγάλο ένδιαφέρον): Θά σ' ευχαριστούσε αυτό;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Πολύ.

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας έθωα, λέγει άπευθυμένη στον νέο): Έλα λοιπόν να φιληθώμε (φιλιούνται).

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (παίρνοντας θάρρος): Έμπρός, έμπρός, μη φοβάσαι, κανείς δεν θά σ'ας ένοχλήση. Έγώ γι' αυτό είμαι έδώ. Θά προσέχω...

ΕΚΕΙΝΗ: Άλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλήθεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι πάρα πολύ καλός.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Σταθήτε. Έχω να σ'ας δώσω κι' ένα βιβλιαράκι.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι βιβλίο είνε αυτό;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Ένας οδηγός...

ΕΚΕΙΝΗ: Ένας τουριστικός οδηγός, έ;

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Όχι, είνε ένας οδηγός της οικογένειας, έξαιρετικά ένδιαφέρον. Νά, πάρτε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ευχαριστώ, είσθε πολύ καλός.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Άγαπάτε τα παιδιά, δεσποινίς;

ΕΚΕΙΝΗ: Μα βέβαια...

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (στο νέο): Και του λόγου σου, κύριε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάρα πολύ.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Θά θέλατε να είχατε παιδιά, δεσποινίς;... Νά είσθε μητερούλα;...

ΕΚΕΙΝΗ: Και βέβαια θά ήθελα!

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (στο νέο): Και του λόγου σου, κύριε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έγώ το ίδιο.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τότε γιατί δεν κάνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν μπορούμε, δεν είμαστε παντρεμένοι.

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Αυτό είνε; Μα να παντρευθήτε!... Τι περιμένετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν μπορούμε... Δεν γίνεται!...

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Κι' όμως ταίριαζετε τόσο πολύ. Τι άλλο θέλετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαί, αλλά...

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Τι θά πη αλλά...

Παντρευθήτε λοιπόν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα δεν γίνεται...

ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί είμαστε άδελφια και ήρθαμε ως έδώ, για να πάσωμε τον άέρα μας!

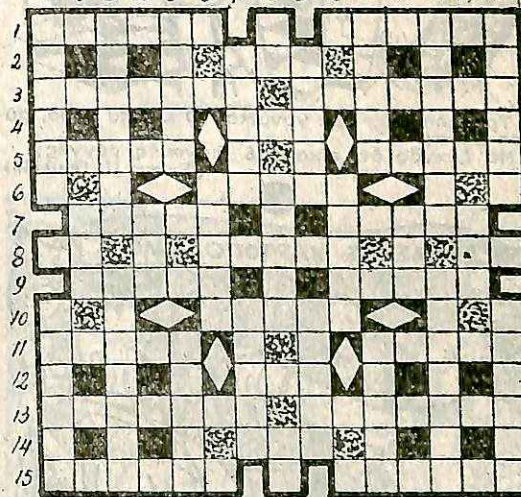
ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΑΣ: Άδελφία!... Πίσω μου σ' έχω, σατανά... Την έπαθα!...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 57

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Μαλακός, τρυφερός.- Τόν προκαλεί μιά άνεκπλήρωτη έπιθυμία ή ένας άπραγματοποίητος πόθος.
- 2) Λέξις πολλών στρατιωτικών παραγγελμάτων.
- 3) Γένος θεών, παιδιών του Ουράνου και της Γης.- Ουδέποτε διαρκεί πολύ.
- 4) Έρωτική άντωνυμία.
- 5) Νησί του Αιγαίου.- Κατοικούν στις πόλεις.
- 6) Περιήγη έταιρα της αρχαιότητας.
- 7) Στροφή.- Μικρή ποσότης υγρού.
- 8) Σύμφωνος.- Γυναικείο όνομα.- Υποθετικός σύνδεσμος.
- 9) Πρωτεύουσα έλληνικού νησιού.- Μας είνε περισσότερο γνωστό ως (Τροία).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

- 10) Άρρώστεια.
- 11) Κανένα.-Ο Δημοσθένης ήταν ένας δεινός.
- 12) Προσώπων ή αντωνυμίας.
- 13) Ποταμός της Άττικής.- Ήταν κατά τόν Μεσσία να η πρωτεύουσα του Δεσποτάτου της Πελοποννήσου.
- 14) Συμπερασματικός σύνδεσμος.
- 15) Πυκνή ομάδα.- Ναός των θεοκειών της Άπας Ανατολής.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) Προστίθεται στο φαγητό για να το νοστιμίση.- Μεταχειρίζεται πιάγιο μέσα.
- 2) Γερμανός μικροβιολόγος που βρήκε το μικρόβιο της φυματίωσης.
- 3) Έπιτολή αποτελούσα με μιάν άλλη νομό της Στερεάς 'Ελλάδας.- Άγαλμα μεγάλου άνδρος.
- 4) Χρονικό διάστημα.
- 5) Η 'Ελλάς παράγει άφθονον, αυτό όμως δεν τόν έμποδίζει να είνε πανάκριβος.- Πάπια.
- 6) Κυκλοφορούν διαρκώς γύρω από διάφορα γεγονότα και ζητήματα.
- 7) Ουράνιον σήμα.- Πρωτεύουσα χώρας της Κεντρικής Ασίας.
- 8) Πολύτιμο μέταλλο (στα γαλλικά).- Χρησιμοποιείται για την μεταφορά νερού.- Νότα μουσικής.
- 9) Είνε άποραίτητο για να καταλάβη κανείς μιά δημοσία θέσι.- Κίνσεις υγρού ή ηλεκτρικής δυνάμεως.
- 10) Έορτές των αρχαίων προς τιμήν μεγάλης θεάς.
- 11) Ο λόγος για τόν όποιο συνέβη κάτι.- Χώρα της Ευρώπης.
- 12) Συντεμν άπάντησις.
- 13) Έλασαν μέρος στην τρομερή παγκόσμιο σύραξι που τελείωσε μόλις πρό όλιγου.- Στην πόλιν αυτή γεννήθηκαν τα περίφημα πεντάδυμα.
- 14) Χρονικός σύνδεσμος.
- 15) Έκει περιμένετε το τραί ή το λεωφορείο.- Αναλύει τις φωτεινές ακτίνες.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 56ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) ΖΥΜΗ - ΤΑΡΑ. 2) ΡΟ - ΟΝΟΜΑΣΤΟΣ - ΝΟ. 3) ΥΠΟΛΑ - ΟΡΕΙΝΑ. 4) ΣΙ - ΜΙΑΜΙ - ΗΝ. 5) ΕΣΟΜΑ - ΑΔΑΗΣ. 6) ΕΣ - ΑΜΑ - ΤΟ. 7) ΤΡΕΛΛΑ - ΡΕΣΙΟΙ. 8) ΜΗ - ΡΕΑ - ΣΩ. 9) ΡΑΙΝΟ - ΙΣΤΟΙ. 10) ΜΙ - ΡΙΓΟΣ - ΜΑ. 11) ΠΑΤΑΤΑ - ΑΓΟΡΑΙ. 12) ΡΕ - ΟΔΑΛΙΣΚΑΙ - ΑΩ. 13) ΝΗΣΙ - ΣΑΡΑ. 14) ΡΕ - ΟΔΑΛΙΣΚΑΙ - ΑΩ. 15) ΝΗΣΙ - ΣΑΡΑ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

- 1) ΡΟΥΣ - ΜΠΑΡ. 2) ΣΩ - ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ - ΕΝ. 3) ΜΟΛΥΝΟ - ΚΑΝΟΣ. 4) ΗΝ - ΜΗΛΟΝ - ΔΙ. 5) ΟΡΑΜΑ - ΟΡΑΙΑ. 6) ΑΜ - ΑΡΑ - ΑΑ. 7) ΑΒΡΑΑΜ - ΕΓΓΥΟΙ. 8) ΡΣ - ΑΡΑ - ΣΥ. 9) ΤΡΟΙΑ - ΙΣΑΚ. 10) ΤΟ - ΑΥΣΙΣ - ΑΣ. 11) ΑΣΕΤΙΑ - ΤΡΟΧΙΑ. 12) ΑΝ - ΝΗΣΙΣΙΜΑ - ΑΡ. 13) ΟΡΑΝ - ΑΙΤΡ.

ΖΩΡΖ ΩΡΙΩΛ

Ελληνική γελοιογραφία

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΧΙΤΛΕΡ

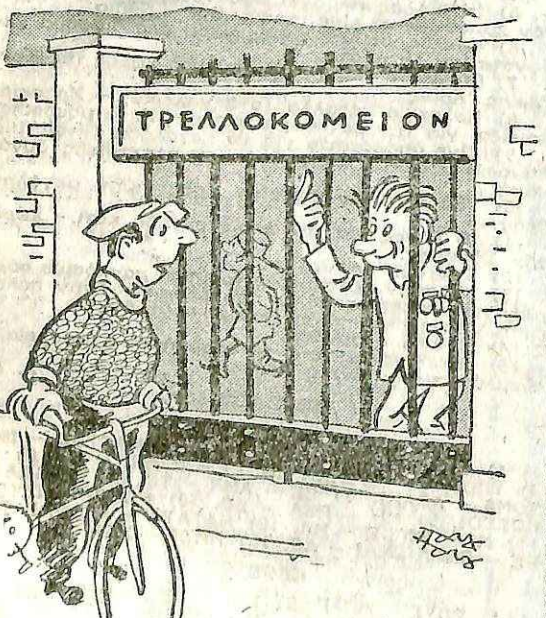
Φοβισιάρης, ρυπαρός, κακοπληρωτής κτλ.

- Τρελλάθηκες, βρε γυναίκα, 40 κυβικά νερό, αυτό το μύνη;
- Μα ξεχνάς ότι είχαμε 6 διανομές ρέγγες;... (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

- Ποιά μπουσούνά θέλει ο κύριος;
- Ο μύψ πελάτης; Αυτή!... (Σκίτσος Μ. Γάλλια)

...Ψίτ, τι γράφει απ' δώ;
- Τρελλοκομείο.
- Αί... Όστε απ' δώ είναι το τρελλοκομείο... Έδω μέσα λοιπόν είμαστε... εν τάξει! (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Άπειρα πράγματα έχουν γραφεί για το Χίτλερ κατά τα τελευταία έξη χρόνια. Οι Αμερικανοί στατιστικοί βεβαιώνουν ότι ποτέ άλλοτε στην ιστορία δεν έγινε τόσος λόγος για έναν άνθρωπο από τους συγχρόνους του, όσο γι' αυτόν τον νόθο γιου του Αλφίς Σικελγκρόντ, απ' το Μπραουνάου της Αυστρίας.
«Ας ίδουμε όμως τί λένε για το Χίτλερ τρεις άνθρωποι, που τον γνώρισαν άλλοτε στενά και που μιλήσαν γι' αυτόν μ' απόλυτη ειλικρίνεια. Ο πρώτος είναι ο δόκτωρ Μπούχλερ, πρώην οδοντίατρος του Μονάχου και τώρα εγκατεστημένος στο Μπουένος Άιρες. Είχε έναν άντρας ως 60 ετών, με ανοιχτογάλανα μάτια. Όταν, πρό 20 ετών, είχε το οδοντιατρείο του στην Πρίντς Φρήντριχ στράσε του Μονάχου, γιάτρειπε τα δόντια του Χίτλερ. «Ας αφήσουμε όμως να μιλήση ο ίδιος:
«Υπάρχουν άνθρωποι θαρραλέοι, που δειλιάζουν εμπρός στις οδοντιατρικές τανάλιες. Ποτέ μου όμως δεν ξαναείδα άλλο πελάτη τόσο φοβισιάρη σαν τον Άδολφο Χίτλερ... Όταν πρωτοήλθε στο Ιατρείο μου, ήταν ακόμη ένας ασήμνος ταραχοποιός, που διωρόνιζε μικροσυγκρούσεις στις υπόγειες μπυραρίες του Μονάχου. Φορούσε ένα στραπατσάρισμένο καπέλλο, ένα σκουπισμένο αδιάδρογο και μισοφθαρμένα καφετιά παπούτσια. Τα δόντια του, που δεν τα είχε περιποιηθεί ποτέ, ήταν σε άθλια κατάσταση.
«Τον είδα επανειλημμένως να τρέμη σαν ύπερική γυναίκο, όταν επρόκειτο να του κάμω μία τοπική αναισθητική ένεση. Κάποτε μάάλιστα λιποθύμησε, ενώ του τρυπούσα με μία βελόνα ένα άσημαντο απόστημα των ούλων!
«Όταν όμως ήταν και άλλοι παρόντες, φερόταν έντελώς διαφορετικά. Κάπου - κάπου, τον συνόδευαν ο δόκτωρ Γκαϊμπλες και ο λογαγός Γκαϊρινγκ. Εμπρός τους λοιπόν δεν φανέρωνε τον παραμικρό πόνο ή φόβο. Μπλοφόριζε, παριστάνοντας τον ήρωα!... Εκείνοι δεν του έδειχναν πολύ σεβασμό. Πρό πάντων ο Γκαϊμπλες έλεγε διάφορα ειρωνικά δατείτα εις βάρος του. Ο Χίτλερ γινόταν τότε έξω φρενών, αλλά δεν άπαντοσε, γιατί ήξερε πως δεν θα μπορούσε να τ' αβγάλη πέρα με τη φαρμακερή γλώσσα του Γκαϊμπλες.
«Πότε ο Χίτλερ δεν έπληρωσε τακτικά το λογαριασμό του. Μόνο κάπου - κάπου μούφερνε ένα χαρτονόμισμα των 10 μαρκών.
«Εργάσθηκα στο Μονάχο ως τον Ιανουάριο του 1933, ως όπου δηλαδή πήρε την εξουσία ο Χίτλερ. Έπειτα αποφάσισα να φύγω απ' τη Γερμανία, γιατί με άνησχυαν οι αλληπάλληλες έπισκέψεις της Γκεσταπώ στο Ιατρείο μου... Κατάλαβα ότι δεν εινε διόλου ασφαλής όποιος γνώρισε το Φύρερ σε στιγμές αδυναμίας του - και πρό πάντων αν μιλή αργότερα γι' αυτές!...».

Είχε άλλοτε ένα μεγάλο κατάστημα στην καρδιά της Βιέννης. Αυτός εινε τα έξη σ' ένα δημοσιογράφο για τον Χίτλερ, όταν έμαθε ότι είχε γίνει Καγκελάριος του Ράιχ.
«Τον γνώρισα πρό πολλών ετών. Ήταν ένας νέος κακοντυμένος, πεινασμένος, άπειροποίητος. Ζήτησε να μου πουλήση διάφορες ακουαρέλλες του, όλες της κακής ώρας. Ήταν τόσο μεγαλομανής, ώστε θεωρούσε αυτά τα έργα του ως αριστουργήματα! Αγόρασα ένα - δυό, στην τύχη, γιατί τον λυπήθηκα, και τα πέταξα κατόπι, χωρίς να επιχειρήσω καν να τα πουλήσω.
«Όστε λοιπόν ο άποτυχημένος αυτός ζωγράφος εινε σήμερα ο καινούργιος Καγκελάριος του Ράιχ; Πολύ τρελλοί πρέπει να εινε οι Γερμανοί!...».

Ο Γκλούκελινγκ έξαφανίσθηκε, άμέσως μετά την προάρτησι της Αυστρίας στη Γερμανία. Συνελήφθη απ' τη Γκεσταπώ, την ίδια μέρα της εισόδου των Ναζήδων στη Βιέννη, και κανείς δεν έμαθε πιά τί απέγινε.

«Όποιος δεν νοιώθει τη λύπη δεν θα νοιώση και τη χαρά.
«Πιο εύκολα κρύβεται η σοφία δέκα ανθρώπων, παρά η μωρία ενός.
«Τα χρέη μοιάζουν σαν τα μικρά παιδιά. Όσο μικρότερα εινε, τόσο περισσότερο φωνάζουν.

(Εκείνη μ' άμορφη 'κοιλομηνιά από κρέμ' σατέν, άσπρα μετα-έξω γοβάκια, έτοιμη για το νυχτερινό αποκριάτικο γλέντι, κα-θισμένη στο δίθλι της κομψής κάμαρας της προσμένει, καπνίζοντας. Είκοσιέντε ως είκοσιέξη χρονών, ξανθή, μεγάλη πρσί-να μάτια με μαύρες θλαφαρίδες, στόμα με σαρκωμένα χείλη, ύποβλητικό, ύφος υποκριτικό συγκρατημένο. Εκείνος μπαίνει σε λιγάκι. Ψηλός, μελαχρινός, εύκιντος, ως τριαντατεσσάρων χρονών, με κοτούμι έπισκέψων και φανταχτερή γραβάτα).
ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμόγελο): Δεν περιμένες πολύ, αγάπη μου;
ΕΚΕΙΝΗ (χαριτωμένα): Και πολύ... και διόλου!... Πολύ, όσο δεν εφαινόσουν... καθόλου άμα παρουσιάστηκες!...
ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται κοντά της): Κόλακα!... (άλλάζοντας τόνο). Θα γλεντήσουμε άπόψε; Τί λες;
ΕΚΕΙΝΗ (γελαστά): Κι' αν δεν έχω... το άγοράζουμε έτοιμο!... Με τρία - τεσσάρα ούισκυλάκια το ζήτημα!... Το μόνο που με στενοχωρεί λιγάκι εινε η μάσκα!... Άκούς εκεί, να την απαγορεύσουν!... Πως φαίνεται άμέσως ότι μάς κυβερνούν γέροι!... Νέοι άνθρωποι μ' άπαγορεύουν ποτέ τη μάσκα, που εινε η ουσία του αποκριάτικου γλεντιού;...
ΕΚΕΙΝΟΣ (περίεργος): Όρίστε, ύπόθεσε για μία στιγμή, ότι την επιτρέπουν... Τί θα την έκανες;
ΕΚΕΙΝΗ (έκπληκτη): Άκου τί λέει!... Τί θα την έκανα τη μάσκα!... Εγώ;... Θα ώργιζαζ!... Θα πείραζα τον ένα... Θα πείραζα τον άλλο... θα τρεχα έδω... θα τρεχα εκεί!... Θα φερτάριζα... θα έαζα κόμο σε πειρασμό... Θα τάκα να θάλασσα!...
ΕΚΕΙΝΟΣ (περίεργος): Και τί σ' έμποδίζει να τα κάνης όλα αυτά;
ΕΚΕΙΝΗ (γελαστά): Δέ μπορώ... Με γνωρίζουν.
ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Όστε άλλο θέλεις και άλλα κάνεις;... Ώρα, δηλαδή, μία μάσκα... και ήθελες άλλη μία για να κρύψης την πρώτη;... Κι' εγώ σου λέω να ξεσχίσης αυτή την πρώτη και τότε θα εινε όλωοδιόλου περιττή η δεύτερη - αυτή που σου απαγορεύσαν!
ΕΚΕΙΝΗ (πορία): Δεν καταλαβαίνω... Με μπέρδεψες.
ΕΚΕΙΝΟΣ (ζωηρά): Μα εινε άπλούστατο: Ήθελες άπόψε να ώργισεις. Γιατί δεν το κάνεις;
ΕΚΕΙΝΗ: Δέ θέλω να με ίδούν να κάνω αυτά που θά ήθελα!
ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Θαυμάσια!... Σύμφωνοι. Έννοεις να φανής άλλη (άπόψε τουλάχιστον)

Και στο προσεχές τεύχος του ο

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Σελίδες

40

ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ ΤΗΣ

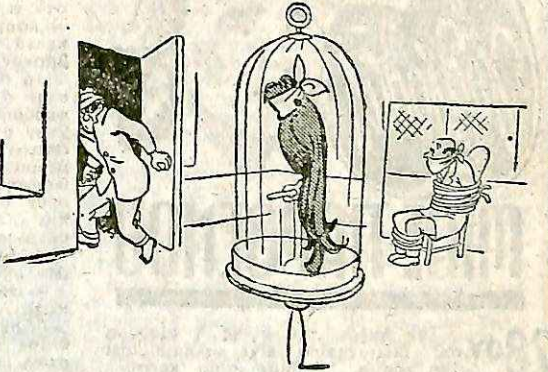
ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ

Παρατηρήσεις Αμερικανών ανθρωπολόγων

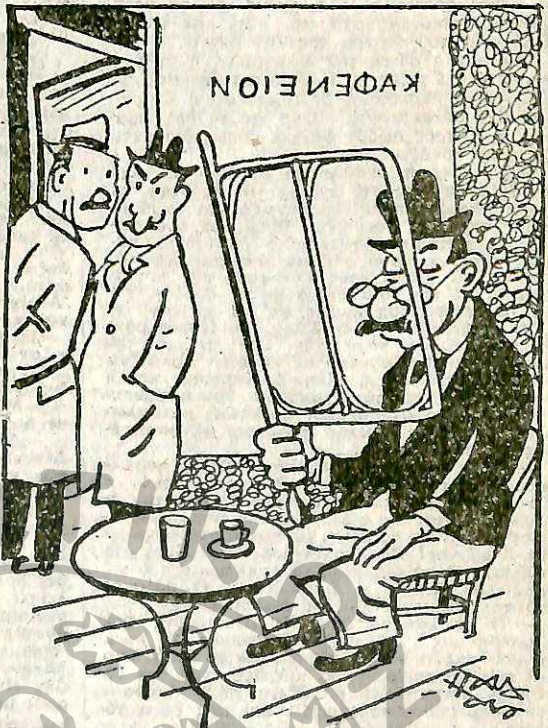
Οι μετρήσεις που έχουν γίνει από 15.000 κορίτσια των Ηνωμ. Πολιτειών κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η σωματική τελειότητα εινε ζήτημα γούστου όποκειμένου, το οποίο αλλάζει από γενιά σε γενιά. Η σημερινή Αμερικανίδα έχει κατά μέσον όρον άνάστημα 1,62, εινε δηλαδή κατά 3 πόντους ψηλότερη απ' τη γιαγιά της. Έχει μακρύτερα πόδια, πλατύτερη μέση και μεγαλύτερη άρμονία σωματικών διαστάσεων. Θεωρείται ότι άποτελεί το ύπόδειγμα της ώραιας κοπέλλας της εποχής μας. Μήπως όμως δεν μπορούσε να διεκδικήση κι' η γιαγιά της στά χρόνια της τον ίδιο τίτλο; Τά γούστα αλλάζουν με τον καιρό... Άλλάζουν έπίσης και με τό γεωγραφικό πλάτος. Υπάρχουν ριζικές διαφορές στις αντίληψεις περί όμορφιάς των Αμερικανών, των Γάλλων, των Ρώσων...
Όστόσο τα 12 άπαραίτητα αστατικά της καλλονής, όπως τα καθόρισε ένας Αμερικανός, ειδικώτατος στα ζητήματα αυτά, ισχύουν για όλες τις γυναίκες του σημερινού πολιτισμένου κόσμου. Εινε τα έξης: 1) Η λάμψη της ό-υελας. 2) Απτά κι' άρμονικά χαρακτηριστικά του προσώπου. 3) Γυαλιστερά μαλλιά. 4) Μακριά χέρια και πόδια και καλοσχηματισμένο σώμα. 5) Μεγάλα και φωτεινά μάτια. 6) Άσπρα και κανονικά δόντια. 7) Γλυκιά και μου-

σική φωνή. 8) Βάδισμα άνετο και γεμάτο αυτοπεποίθησι. 9) Άκτινό-δολος προσωπικότης. 10) Δίψα για έγκυκλοπαίδεια μόρφωσι. 11) Άκέραιος και σταθερός χαρακτήρας. 12) Απόλυτη αυτοπεποίθησις και φυσικότης.
Η άρμονία των χαρακτηριστικών εινε βέβαια σπουδαίο στοιχείο της καλλονής, όχι όμως το μόνο. Αν ή όμορφιά ήταν άπλως ζήτημα γεωμετρικής συμμετρίας, τά ειδικά Ινστιτούτα θαφταναν άπειρες ώραιες γυναίκες με τό ίδιο άκαλούπι. Η όμορφιά θά ήταν τότε κάτι το κοινό και όμοιόμορφο, θαχανε τη σπανιότητα και την αξία της.
Η πραγματική όμορφιά έρχεται μέσα απ' τη γυναίκα, σαν μία έσωτερική λάμψις. Γι' αυτό ακριβώς οι περισσότερες γυναίκες φαίνονται πιο όμορφες την ήμερα του γάμου των, όταν τίς έμφυσά η σκέψις ότι άφιερώνονται σ' έναν άντρα. Γι' αυτό τό πρόσωπο μιας γυναίκας γίνεται ώραιότερο στον πέμπτο μήνα της εγκυμοσύνης, όταν άρχίζει να νοιώθι μέσα της μία άλλη ζωή, ένα νέο πλάσμα, που θά βγάλη στον κόσμο... Γι' αυτό ακόμη η κοπέλλα φθάνει στην πλήρη άνθησι της άμορφιάς της στα 28 της χρόνια, όταν έχη πιά ώρμησει άπόλυτα τό πνεύμα και τό σώμα της. Έπειτα απ' αυτή την ηλικία, τό πνεύμα εξακολουθεί ν' άναντύσσεται, η σωματική όμως καλλονή άρχίζει να γέρνει προς τί δύο της στις περισσότερες γυναίκες.
Οι ψυχολόγοι δίνουν μία άληθινά περίεργη συμβουλή στις γυναίκες: Άν θέλουν να φανούν ώραιές στα μάτια ενός ώρισμένου άνδρος, άς προσαθήσουν να μοιάσουν κάπως με τη μητέρα του! Γιατί, κατά τίς θεωρίες του Φρόντ, κάθε άνδρ νοιώθει την πρό-τη του άνάπη για τη μητέρα του, που τον περιποιήθηκε όταν ήταν μικρό παιδί.
Ένα λάθος που κάνουν πολλές γυναίκες, εινε ότι προσπαθούν να μοιάσουν άπόλυτα με τίς ήθοποιους του κινηματογράφου. Δεν έσ-κουν ότι ο κινηματογραφικός φακός έχει ώρισμένες ιδιοτητες, οι οποίες όμως δεν άποτελούν κανένα για την πραγματική ζωή. Γι' χ. οι ήθοποιοι του Χόλλυγουντ πρέπει να εινε άδύνατες στο πρόσωπο και στο σώμα, γιατί ο φακός έχει τάσι να τίς δεινίγει παγότερες. Δεν έπεται γι' αυτό ότι κάθε γυναίκα πρέπει να εινε λεπτοκαμωμένη σαν τούς άστερες του κινηματογράφου...
Άλλες πάλι επιδιώκουν να πάρουν την άφρημένη και ψυχρή έκφρασι, που έχουν συνήθως τό μακενέον των μεγάλων οίκων νεωτεριστών. Άν όμως τά μακενέον αυτά κοπτάζον στο κενό και προσπαθούν να μην έχουν μία έλκυστική προσωπικότητα, τό κάνουν γιατί πρέπει ν' άφίνουν τό μάτι να προσέξη μόνο τό φάρμα που φορούν, κι' όχι τό πρόσωπό τους.
Άλλες κάνουν τό λάθος να αλλοιώνουν τον τύπο της φυσιογνωμίας τους, για να μοιάσουν σ' ένα γενικό πρότυπο όμορφιάς. Τό σωστό εινε να φροντίζουν να τονίσουν με τό μακιγιάζ των ιδιαιτερο τύπο τους. Μόνον έτσι έχουν πιθανότητες ν' άποκτήσουν μία φυσική όμορφιά. Υπάρχουν 7 τύποι φυσιογνωμίας, ανάλογος του σχήματος της: ωοειδής, στερογυλή, τετράγωνη, έπιμήκης, τριγωνική, άνεστραμένη τριγωνική, άδραμνοειδής. Κάθε γυναίκα πρέπει να δώση ιδιαίτερα προσοχή στο περίπτημά της. Τό παραστήμά της θά κερδίση πολύ, αν συνήθισι να περπατά σαν τον πάνθηρα, πατώντας πρώτα στα τακτωμένα δάχτυλα των ποδιών.
Γιά ν' άποκτήση τέλος φυσικότητα σ' όλες τίς κινήσεις της, πρέπει να συνήθισι να έχη αυτοπεποίθησι. Όπως εινε κι' ο στρατηγός Άϊζενχάουερ, η αυτοπεποίθησι βοηθεί τον άνθρωπο περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα στον κόσμο.
ΤΖΩΝ ΠΟΥΡΕΡΣ

Επίκαιρο χιούμορ

Ο ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΦΑΓΟΣ

Ο άνθρωπος που έχασε ότι τη Δευτέρα τό πρωί δεν βγαίνουν εφημερίδες.

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

- Αυτός εινε ο πιο τεμπέλης ταχυδρομικός υπάλληλος που είδα στη ζωή μου!...

ΤΖΩΝ ΠΟΥΡΕΡΣ

Τ' ΑΗΔΟΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΡΟΔΟ

Μέσα σ' ένα μαγικό κ' όνειρο-ρεμμένο κήπο μεγάλωνε ένα δροσερό και μυρωμένο ρόδο, μοναχό στολίδι της γέρικης τριανταφυλλιάς. Ο ήλιος έρχιγε απάνω του κάθε μέρα τις μαγικές αχτίδες του, η νυχτερινή δροσιά του έλουζε με τα κρουσταλλένια δάκρυά της κ' η ανάλαφρη πνοή του άνεμου χάιδευε κάθε στιγμή τα φύλλα του.

Αλλά το περήφανο ρόδο δεν αγαπούσε ούτε τον ήλιο, ούτε τη δροσιά, ούτε τον άνεμο. Μέσα στην ψυχή του ήταν κλεισμένος ο έρωτας.

Σ' αυτό το μεταξύ, ένα μικρό αηδόνι ξεκίνησε από υπέρη φωνή και θύμωσε για να γυρίσει στο μεγάλο κόσμο, που τόσο πολύ πόθουσε να γυρίσει. Αφού λοιπόν τη χαριτωμένη φωνή του που ήταν κρυμμένη μέσα στο δάσος κ' όπου είχε μεγαλώσει, αηδόνιζε την αγάπη του προς τους μικρούς αδερφούς του, απαντήθηκε τα παιχνίδια και τους συντροφους του, απαντήθηκε την ήχη που τόσο ώραία είχε ξαναπεί το πρώτο του τραγούδι. Κι' όλο πετούσε, πετούσε μακριά απ' το δάσος που γεννήθηκε, χωρίς να σταματήσει ποτέ να κινείται χωρίς να πίσσει γυναιμία με κανένα.

Επί τέλους, ένα ωραίο δειλινό, έφτασε εξαντλημένο από την κόπωση κ' άπονημένο από τη μοναξιά, στον κήπο όπου ανθούσε το ρόδο. Μόλις είδε εκεί κάποια μικρά μωρία, θυμήθηκε την έσοχη της πατρίδας του και νοσταλγώς τον τόπο του.

Αλλά, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να εκφράσει προς το δέντρο με τόνους μελαγχολικών τον πόνο που έβρισκε τη μικρούλα του καρδιά, ένα φύσημα του ανέμου έφερε κοντά του τη μευστική εωδιά του ρόδου, του βασιλιά του κήπου.

Το αηδόνι γύρισε εξαπνισμένο το κεφάλι του, είδε το ρόδο να λικνίζεται με φιλαρέσκεια απάνω στο κοτσάνι του και να χαϊδεύει τον έτοιμο θάνατο ήλιο που το φιλούσε με τη στενή χρυσή του αχτίδα, κ' αίσθανθηκε δυνατό έρωτα γι' αυτό.

Τα μάτια του θάμπωσαν με μιάς, η φωνή του σβύστηκε, η καρδιά του σφίχτηκε και βυθίστηκε σε μια γλυκεία νάρκη. Όταν συλλήλασε σε λίγο κ' άνοιξε τα μάτια του και βεβαίωσε πως το άθος εκείνο δεν ήταν γέννημα όνειρου,

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Η φλαβαζόλη καταστρέφει βακτηρίδια τα οποία δεν κατέστρεφε η πενικιλίνη.

... Κατόπιν αιτήσεως των επιζησάντων εκ του στρατιωτικού συγκεντρώσεως του Ντακού, τούτο θα παραμείνει ανέπαφο για να θυμίζει στις επερχόμενες γενεές την χιτλερική θηριωδία.

... Κατά το 16ο αιώνα η Δούκισσα ντε Βαντόμ, θέλοντας να κάνει στη βασιλεία της 'Ισπανίας ένα εξαιρετικό δωρο της προσέφερε μια αγκινάρα κ' ένα πεπόνι. Καί τα δύο ήταν σπάνια είδη εκείνη την εποχή. 16ου, δηλαδή το 1790, οι άριστοκράτες εγγνώριαν για πρώτη φορά τα μπικέλια. Ήσαν και αυτά σπάνια και έπισημα γυναιμία.

... Όσο για το νερό, υπήρχαν βέβαια πολλές στολιές της πόλεως. Για να κάνει κανείς το μπάνιο του, χρειαζόταν αρκετή καλή βέλποις.

... Οι δρόμοι στις μεγάλες και στις μικρές πόλεις ήταν τη νύχτα κατασκοτεινοί. Οι άριστοκράτες όταν επρόκειτο να βγούν έξω τη νύχτα, έβαζαν λακέςδες να τους φωτίζουν το δρόμο μ' αναμμένες δάδες.

... Την εποχή του Λουδοβίκου 16ου κατά το 1770, έβριγε κάποια πρόδος. Έβαλαν στους δρόμους φανάρια με λάδι.

ήρεμο και γαλήνιο όνειρο. Κι' επειδή κατάλαβε πως η προεξαγωγή εκείνη θαχε και συνέχεια, έτοιμάστηκε ν' ακούσει.

Κι' αλήθεια σε λίγο, η ίδια φωνή ύψωσε στον άερα, λαγερή και παραπονεμένη, κλείνοντας την πιο βαθεία έκφραση του ψυχικού πόνου. Αφού ανέθηκε τ' αηδόνι από τους χαμηλότερους ως τους ψηλότερους τόνους, κατέληξε σ' έναν παρατεταμένο αναστεναγμό που έμοιαζε με στερνόν αποκαρτεσιμό έτοιμοθανάτου.

Το άκροστίριον κρατούσε πεινά την άσπρη του από τη μεγάλη συγκίνηση, όταν έβγαζε η λαλιά του πουλού ανυβώθηκε χαριόσουνη στα ούρα. Τό τραγούδι της λυγής το διαδέχτηκε το τραγούδι της τρελλάτης χαράς.

Ήτανε μια αλλόκοτη και αφάνταστη μελωδία, άταχτη κ' όρμητική, που γέμισε όλο το δάσος.

Αέφωνα η φωνή μετρίστησε χαμηλώνοντας ολοένα κ' έμοια με τη θάλασσα που τρέχει να χαϊδέψει με τα ήσυχα κ' απαλά της νερά την ακρογιαλιά, την οποία έμάστιζε πρό όλλυγο με τα άκριεμένα κυμάτια της, τ' αηδόνι έβαλε έναν ήμνο γλυκύτατο στην αγάπη και στη χαρά.

Τότε άρχισαν να κελαιόδυν και τ' άλλα πουλιά που ξαναβήκαν κ' έκιναν τη λαλιά τους κ' έτσι σχηματίστηκε μια πολυφωνία συμφωνία, γεμάτη από λαγάρια έρωτική και θλιψι ανέκφραστη, που δεν ξανάχε ακούστη ποτέ στον κήπο.

Το ρόδο, που στην άρχη δείχτηκε αδιάφορο άκουσε κ' αυτό τώρα με μεγάλη προσοχή και συγκίνηση. Ανασήκωσε το μισογεμισμένο κεφάλι του, άνοιξε δαδότελα τα πέταλά του και γίνικε δακρόμο μια ψυχή για να αίσθανθη βαθύτερα τη θεία μουσική.

Το μελαγχολικό εκείνο τραγούδι του έφερε δάκρυα. Το παράφορο εκείνο φανέρωμα της χαράς το συνεπήρε σ' άγνωστους κόσμους εύτυχίας και χαράς. Το μαγικό εκείνο ποτήρι που έξεχέλιζε από έρωτα κ' άρμονία, του έφερε ένα άκράτητο μεθύσι. Κι' έτσι το ρόδο, χωρίς να καταλάβει πως βρέθηκε έρωτευμένο με τ' αηδόνι.

Όταν τ' αηδόνι, ύστερα από λίγες άρες, άρχισε να τριγυρίζει στον κήπο για να δει ποιός κοιμόταν και ποιός άγρυπνούσε, μονάχο το ρόδο βρήκε ύπνιο. Το καμμένο το λουλούδι έτρεπε από μίσχο του κ' ήταν άρχο και κουρασμένο απ' τη συγκίνηση.

Τότε τ' αηδόνι, χαρούμενο για το θρίαμβό του και βέβαιο έξ άλλου ότι μονάχα από το ρόδο τ' άκουγόταν αυτή τη φορά, τόνισε ένα καινούριο τραγούδι, πολύ ώραιότερο από τ' άλλα. Τραγουδούσε τη ζωή του, τον έρωτά του, τις έλπίδες του, τους πόθους του.

Όταν φάνηκε η ημέρα στον ορίζοντα, το ρόδο άρχισε ν' αναζητή τον νυχτερινό φάτνη, τον κυρίαρχο της καρδιάς του.

Επειδή όμως δεν τον είδε πουθενά, άντιστοιχε και φοβήθηκε μήν το είχε εγκαταλείψει κιάλας. Μα σε λίγο τ' αηδόνι, πετώντας ανάλαφρα και ορπώντας άχόρταγα τ' άρώματα του μυρωμένου λουλουδιού, πήγε κοντά του και ρώτησε να μάθει το όνομά του με μεγάλη συγκίνηση.

Το ρόδο άνατρίχασε και με φωνή τρεμάμενη άποκρίθηκε.

— Με λένε Γκιούλ. Έσένα πως σε λένε;

— Μπούλ, άπάντησε τ' αηδόνι.

— Σ' άγατώ πολύ, Μπούλ, είπε το ρόδο.

— Κι' έγω τό ίδιο, Γκιούλ, πρόσθεσε το πουλί.

Κι' οι δύο άγαπημένοι έσμιξαν τις τρυφερές των ψυχές σ' ένα θερμό κ' άτέλειωτο φίλι...

ΖΑΝΝΕΤ ΓΚΡΕΒΙΑ

Η εκδίκησής της

Μοντέρνο διήγημα

— Άφιστε με! φώναξε η Ντενίζ Περίε, σπρώχνοντας με μανία το χέρι του Ρομπέρ που χείδευε το κεφάλι της.

Επείσε κατόπιν στο ντιβάνι και έσπασε σε λυγμούς. Ο Ρομπέρ Γκάνς προσπάθησε αδέξια να την παρηγορήσει. Ένοιωσε άμυχνα, και συγκρόνως θυμό κατά του εαυτού του. Δεν έπρεπε να τό κάνει αυτό...

Η Ντενίζ ήταν γυναικεία ενός φίλου του... Μα έφταιγε κ' αυτή, που είχε κυριολεκτικά ρίξει στην άγκαλιά του!...

Κύτταξε με θαυμασμό το μισόγυμνο κορμί, που είχε ξεφύγει μόλις απ' το άγκάλιασμά του. Πώς ν' αντίσταθι ο' ένα τέτοιο πειρασμό, με τη θερμή του ιδιοσυγκρασία; Έπρεπε να είναι ήρωας, άγιος...

— Καταλαβαίνω πως έχετε κάποιες τύψεις, μουμυρίσε. Κι' έγω τό ίδιο... Τόν καμμένο το Λουσιέν...

Δεν είχε συνάξει ακόμη απ' την κατάληψη. Ποτέ δεν μπορούσε να φαντασθι, πριν από μια ώρα, ότι ήταν δυνατόν να γίνει δική του η Ντενίζ. Την ήξερε από χρόνια, τη θαύμαζε, την σκεφθι ποτέ να της κάνει κόρτε, πρώτον γιατί τη θεωρούσε άπρόσιτη και δεύτερον γιατί δεν θάθελε να προδώσει το Λουσιέν. Να όμως που του είχε προσφερθι έαφνικά, μόνη της...

— Είσε κακό, τό έζω... δοκίμασε να η, πάλι σε λίγο.

Μα σιωπάτε λοιπόν! τόν διέκοψε η νέα γυναικεία.

Έξακουσούσε να κλαίη. Το ώραιό κορμί της παραζόταν απ' τ' άναφυλλή. Και φερνόνταν τώρα έχθρικά στο Ρομπέρ, ενώ εκείνος ξαναζούσε με τη φαντασία του όλη την άπροσδόκητη σκηνή...

Είσε πάει να έπισκεφθι το Λουσιέν, κ' είσε βρή μόνη τη Ντενίζ.

Ο Λουσιέν λείπει σε ταξείδι, του είσε η εκείνη. Θα γυρίσει σε μια βδομάδα.

Είκαν κουθεντίσει μερικά λεπτά. Η Ντενίζ φανόνταν άσχημη. Σαφνικά άγκάλιασε το Ρομπέρ και του είσε, με μάτια λαμπερά:

— Με θέλετε;...

Τα ύπολόγια δεν ήσαν πιά παρά ένα χάος συναισθημάτων... Η Ντενίζ είσε δείξει ένα άπληστο πάθος, μια φλογερή άνυπομονασία. Του είσε προσέφερε, όλα μαζί, τα σόφα και πολυπόκα εκείνα σκεδία, που οι γυναικείες χαρίζουν λίγο-λίγο για να τα κάνουν ν' αζίζουν πιο πολύ. Είσε ρίξει στον έρωτα αδιάτακτα, δίχως μέτρο, χωρίς ύπολογισμούς.

Από τη στιγμή αυτή, ο Χόλτ δεν σκεπτόταν τίποτε άλλο. Και ρίχθηκε σ' ένα τρελλό κυνήγι, ζητώντας παντού την ιδανική γυναικεία. Όσο για την Πατρίτσια, την έγκατέλειπε πολύ γρήγορα και, βρίσκοντας μια πρόφασι, έφυγε για τις 'Ινδίες.

Στη Βομβάη, ο Ντούγκλας 'Αντον Χόλτ, που δεν ήταν μόνο όνειροπόλος, αλλά και θαυμασμός επιχειρηματίας, έπραγματοποίησε ένα τεράστιο κέρδος, άναμνηστικούς στο έμποριο της γιούτας. Επίσης εώρηκε και σόζυνο, την Πέντλερ.

Η Μάρτζορι Πέντλερ ήταν κόρη ενός πλουσίου Άγγλου. Είσε κληρονόμησε από τον πατέρα της μια κολοσσιαία περιουσία κ' από τη μητέρα της μια νοσηρή σχεδόν εωασθησία.

Ο Ντούγκλας την έρωτεύθηκε τρελά και την παντρεύθηκε, άδιαφορώντας για το γεγονός ότι έξακουσούσε πάντοτε να είναι σύζυγος της Πατρίτσιας Λώρενς, αφού ο γάμος του μαζί της δεν είχε λυθι.

Αλλ' η Μάρτζορι είσε μια μικρότερη αδελφή, τη Βάολετ, που άπουσίαζε σ' ένα παρθεναγωγείο της Ντελχί και που μια μέρα γύρισε στη Βομβάη.

Ήταν μια νέα δεκαοχτώ χρόνων, έξαιρετικά ώμορφη και δαδότελα διαφορετική από τη Μάρτζορι. Εύθυμος τύπος, ελάτρευε τα σπόρ και ήταν θαρραλέα.

Ο Ντούγκλας τη συμπαθούσε απ' την πρώτη στιγμή. Και στους περιπάτους, που έκαναν έφιπποι μαζί — η Μάρτζορι άποστρεφόνταν την ίππασία, όπως και τα περισσότερα από τα σπόρ — στα περίχωρα της Βομβάης, τόν δόθηκε η ευκαιρία να έκτιμηση περισσότερο τα έξαιρετικά γαρίσματα της.

Αλλά και η Βάολετ έέλεπε τόν Ντούγκλας σαν έναν άληθινό ίππο.

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΑΝΤΟΝΥ ΧΟΛΝΙ, ο πολύγαμος που τρελλάθηκε

Ο Ντούγκλας 'Αντον Χόλτ ήταν ένας από τους κομψότερους και ώραιότερους άνδρες της εποχής του. Οι επιτυχίες του άνδρεσε στις γυναικείες ήταν άναρίθμητες. Άλλ' ήταν φοβερά άστατος και τα αίσθηματά του δεν διακοούσαν πολύ. Ωστόσο, κάποτε, νόμισε πως άναπόσχε πραγματικά και πως τό αίσθημα του ήταν μόνιμο και σταθερό.

Το ύδαμά του ήταν μια χαριτωμένη θεατρινούλα, η Πατρίτσια Λώρενς. Ο Ντούγκλας ήταν ζετρελλάμενος μαζί της κ' ένα βράδυ που δειπνούσαν στο 'Κλιφ Κλάμπ', της πρότεινε:

— Πάτου, θα ήθελες να γίνης γυναικεία μου;

Η μικρή Λώρενς χτύπησε τα χέρια της έκθαυσισμένη. Μα ο ένοθυσσμός της πέρασε πολύ γρήγορα και μια βαθεία λυπή άπλώθηκε στο πρόσωπό της:

— Δεν λές την αλήθεια, Ντούγκλας, ψιθύρισε.

— Μα ναι, Πάτου, άπάντησε ο Χόλτ. Θα ήμουνα πολύ εύτυχισμένος να σε κάμω γυναικεία μου!

Και πραγματικά μερικά ημέρες άργότερα, γινόταν οι γάμοι τους.

Ο Ντούγκλας 'Αντον Χόλτ όμως δεν βρήκε στην Πατρίτσια Λώρενς την ιδανική σύνοτρο που όνειρευόταν. Αντίθετα, αίσθανθηκε μια άληθινή αγάπη για τη σύζυγιά της. Με την προϋπόθεση, βέβαια, πως θα μπορούσε να βρή τη γυναικεία που θα ταίριαζε στο χαρακτήρα και την ψυχολογία του.

Από τη στιγμή αυτή, ο Χόλτ δεν σκεπτόταν τίποτε άλλο. Και ρίχθηκε σ' ένα τρελλό κυνήγι, ζητώντας παντού την ιδανική γυναικεία. Όσο για την Πατρίτσια, την έγκατέλειπε πολύ γρήγορα και, βρίσκοντας μια πρόφασι, έφυγε για τις 'Ινδίες.

Στη Βομβάη, ο Ντούγκλας 'Αντον Χόλτ, που δεν ήταν μόνο όνειροπόλος, αλλά και θαυμασμός επιχειρηματίας, έπραγματοποίησε ένα τεράστιο κέρδος, άναμνηστικούς στο έμποριο της γιούτας. Επίσης εώρηκε και σόζυνο, την Πέντλερ.

Η Μάρτζορι Πέντλερ ήταν κόρη ενός πλουσίου Άγγλου. Είσε κληρονόμησε από τον πατέρα της μια κολοσσιαία περιουσία κ' από τη μητέρα της μια νοσηρή σχεδόν εωασθησία.

Ο Ντούγκλας την έρωτεύθηκε τρελά και την παντρεύθηκε, άδιαφορώντας για το γεγονός ότι έξακουσούσε πάντοτε να είναι σύζυγος της Πατρίτσιας Λώρενς, αφού ο γάμος του μαζί της δεν είχε λυθι.

Αλλ' η Μάρτζορι είσε μια μικρότερη αδελφή, τη Βάολετ, που άπουσίαζε σ' ένα παρθεναγωγείο της Ντελχί και που μια μέρα γύρισε στη Βομβάη.

Ήταν μια νέα δεκαοχτώ χρόνων, έξαιρετικά ώμορφη και δαδότελα διαφορετική από τη Μάρτζορι. Εύθυμος τύπος, ελάτρευε τα σπόρ και ήταν θαρραλέα.

Ο Ντούγκλας τη συμπαθούσε απ' την πρώτη στιγμή. Και στους περιπάτους, που έκαναν έφιπποι μαζί — η Μάρτζορι άποστρεφόνταν την ίππασία, όπως και τα περισσότερα από τα σπόρ — στα περίχωρα της Βομβάης, τόν δόθηκε η ευκαιρία να έκτιμηση περισσότερο τα έξαιρετικά γαρίσματα της.

Αλλά και η Βάολετ έέλεπε τόν Ντούγκλας σαν έναν άληθινό ίππο.

Η εκφραστική ύπογκνυμία του, η μεγάλη τόλη του και ο άερας του άληθινού ζέντλεμαν, την είχαν γοητεύσει. Κι' άναπήθηκαν παράφορα.

Μια μέρα, έφυγαν ξαφνικά και οι δύο από τη Βομβάη. Κι' έπειτα από μερικά περιπλανήσεις στο έσωτερικό των 'Ινδιών, κατέληξαν στην Κακούτα, όπου έγκατεστάθηκαν για λίγον καιρό.

Εκεί έκαναν μια μέρα τους γάμους τους. Η Βάολετ δεν διάσταε περισσότερο από τόν άσυνείδητο Ντούγκλας, μ' όλο που ήξερε πως ήταν άνδρας της άδελφής της.

Αλλά το έδαφος των 'Ινδιών δεν τους χώουσε πιά. Έπέρασαν λοιπόν στην Τεχεράνη και κατόπιν έβασσαν στη Βιρρυτά.

Σ' όλη όμως αυτή τη μακρινή διαδρομή, το αίσθημα του Ντούγκλας είσε εξάτμισθι. Και, μια μέρα, προσεγγίζοντας κάποια έπίσημο έργο, έφυγε για την Άλεξάνδρεια, λέγοντας πως θα έγύριζε γρήγορα για να πηρή τη Βάολετ και να φύγουν μαζί για την Άγγλία. Στην πραγματικότητα όμως, δεν ξαναφάνηκε πιά.

Λίγον καιρό άργότερα, ο Ντούγκλας 'Αντον βρισκόταν στο Παρίσι.

Είσε άποκάμει πιά από τους τρεις γάμους του και είχε νοσταλγεί την παλιά ελευθερία ζωής του. Αλλά δεν του ήταν εύκολο να συγκρατηθι στον καθήφορο που είσε πάρει. Είσε μπλεχθι με μια ώμορφη και νεαρή ήχη και, μια μέρα, χωρίς να το καταλάβει σχεδόν, άποφάσισε να την παντρευθι.

Άλλ' η τελετή αυτού του γάμου, που έγινε στη μικρή εκκλησία του Σαιν Ζερμαίν άν Παί, έληξε μ' έναν τρόπο κομικτρογικό.

Η Πατρίτσια Λώρενς που δεν είσε πάψει ποτέ ν' αναζητή τα ίχνη του Ντούγκλας, είσε πληροφορηθι την παρουσία του στο Παρίσι και είσε τρέξει εκεί, για να τόν συναντήση. Την ώρα που έβασσε στην εκκλησία του Σαιν Ζερμαίν, η τελετή συνεχιζόταν ακόμη.

Άλλ' ο Ντούγκλας, που ένα κακό προαίσθημα τόν έκανε να γυρίσει άκατάπαυστα τα μάτια του προς την πόρτα, την είσε άμέσως και, γλυστρώντας άναμεσα στους ποσέκεκλημένους, κατώρβωσε να κυρθι μέσα στο ίερό.

Η Ιεροτελεστία έμεινε στη μέση. Και, ενώ όλοι άναζητούσαν το γαμπρό, ο Ντούγκλας έθευγε από μια μικρή πόρτα, αφού πέρασε πάνω από το έπίσημο ένομα του ένα ράσο νεακού άνδρα, που είσε βρεθι μπροστά του.

Αφού άποκαμύνησε αρκετά, πέταξε τό ράσο του στο δάσος του Σαιν Ζερμαίν και μ' ένα ταξί γύρισε άμέσως στο Παρίσι. Όπου δεινθόθηκε στο ένοδοχείο του. Εκεί, μάχησε βιαστικά τις άποσκευές του και μ' ένα άλλο ταξί έτρεξε στο σταθμό του Νότου.

Ένα τραίνο έθευγε για τη Μασσαλία. Ο Ντούγκλας τό πήρε, κατέβηκε στο Νεβέρ, πέρασε έπειτα στη Νιζόν και, διασχίζοντας την 'Ελβετία, κατέληξε στη Βουδαπέστη.

Εκεί βρήκε σκόνη ν' αλλάξει τό όνομά του. Στο ένοδοχείο όπου έμεινε έβαλε τό όνομα 'Αρθούρος Τρέε.

Αλλά τό πάθημά του στο Παρίσι, άντι να τόν σφαιρόνη, τόν είχε κμεί κυριολεκτικά έξάλλο. Μέσα σε δύο βδομάδες, παντρεύθηκε άλλες δύο φορές στη Βουδαπέστη — ένα τρελλό πείσμα είσε άπαγορεύσει και τους δύο αυτούς γάμους — κ' έπειτα έφυγε κουρά για τη Γένουα, όπου έπιβιβάσθηκε σ' ένα άτιμόλοιο, που άναχωρούσε για την Άμερική.

Στη Νέα Υόρκη, στο Νόρφολκ, στο Πιτσμπόργκ, ο Ντούγκλας 'Αντον Χόλτ έκαμε κ' από ένα γάμο...

Αλλά τό λογικό του είχε πιά διασλευθι. Είσε πάθει από μια καταδία έωας και νόμισε πως έέλεπε μπροστά του την Πατρίτσια Λώρενς, που ώριαύσε επάνω του, με άπλωμένα τα χέρια, για να τόν πιλή.

Στο Τζάκσονβιλ, ενώ γινότουσαν οι γάμοι του με ένα καινούριο θύμα του, τη μικρή 'Ελισάβετ Ρίτσαρντσον, καταλήθηκε από μια δυνατή κρίσι και άρχισε να φωνάζη:

— Σώστε με... σώστε με... Ω! Πόσο βαθεία γάνονται τα νύχια της μέσα στο λαμό μου!... Πατρίτσια!... Πατρίτσια!... Σωχάρεσ με!

Ο Ντούγκλας 'Αντον Χόλτ ήταν τρελλός. Πέθανε λίγο καιρό άργότερα, στο φρενοκομείο του Πιτσμπόργκ.

Η μικρή 'Ελισάβετ είσε προσηγυθι στον τάφο. Είσε άυτόκτονήσει μερικές βδομάδες προτού, κυριευμένη από μια βαθεία λυπή, έπειτα από τό έπίσημό της έκκλησίας του Τζάκσονβιλ.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ σΠΙΤΙ του Κρόλεϋ

Μαντιύμ, πνεύματα, φαντάσματα

Η Άγγλία είσε η χώρα των φαντασμάτων και των στοιχειωμένων σπιτιών. Ένα τέτοιο σπιτι συγκεντρώνει σήμερα την προσοχή της κοινής γνώμης και προκαλεί μεγάλες συζητήσεις μεταξύ των έπιστημονικών κύκλων.

Τα γεγονότα που άναφέρονται σ' αυτό συνέβησαν ως έξης:

Τον Αύγουστο του 1944, κατά την διάρκεια μιας άεροπορικής έπίδρομης στα περίχωρα του Κρόλεϋ, ο νεαρός Άλαν, ηλικίας 11 έτών, είσε καταφύγει μαζί με τη μάμη του κάτω από ένα πρόχειρο καταφύγιο, που είσαν φκείαζι σε μια γωνία του κριτών των.

Σαφνικά, άκουσαν χτυπήματα στα έξωτερικά τοιχώματα του καταφυγίου. Η μάμη φαντάστηκε στην άρχη ότι αυτά τα χτυπήματα ήσαν η ήχη των έκρηκκοπυροστών άντιαεροπορικού πυροβολικού. Πρόσεξε όμως σε λίγο ότι συνεχίζοντο μ' έναν κανονικό ρυθμό και όταν το άντιαεροπορικό πυροβολικό σταματούσε. Συμπερανε τότε ότι κάποιο 'πνεύμα' βρισκόταν μέσα στο σπιτι.

Πραγματικά, το 'πνεύμα' αυτό δεν έπαψε από τότε να εμφανίζεται κάθε μέρα σκεδόν. Οι έκδηλώσεις του είσε, άλλωστε, πολύ περιεργες: μετατοπιζε άντικείμενα, ρίχνει διάφορα σκεύη στο πρόσωπο των ένοίκων του σπιτιού και... λατρεύει το φωνογράφο. Όταν συμβή ο Άλαν και η μάμη του να μη βάλουν ένα βράδυ το φωνογράφο να παίξη, βρισκόντο το άλλο πρωί πάνω στο τραπέζι ένα σημείωμα, που περιέχει τα έξης: «Παίξετε το φωνογράφο γιατί, διαφορετικά, θα σας κάμω φασορίες. Ουλικώτατα. Τζώρτζι». Ετσι, άναγκάζονται να υποχωρήσουν στις διαδέσεις του μυστηριώδους Τζώρτζι.

Για ένα διάστημα, έπειδή ο παππούς του Άλαν λεγόταν Τζώρτζι, νόμισαν ότι έπρόκειτο γι' αυτόν. Ο Άλαν έγραψε λοιπόν ένα σημείωμα και τό έβαλε πάνω στο τραπέζι. «Αγαπημένε μας παππού, έλέγε ο' αυτό, τί ζητάς από μας; Τι μπορούμε να κάμωμε για σενα; Σε φιλούμε με αγάπη». Το άλλο πρωί, το σημείωμα βρισκόταν πάντα πάνω στο τραπέζι, αλλά ο Τζώρτζι είσε σβύσει τη λέξη 'παππού', για να δείξη ότι δεν έπρόκειτο γι' αυτόν.

Ο Τζώρτζι δείκνει επίσης μεγάλη άποτροφή για το σχολείο και προσπαθεί να παρεμποδίσει με κάθε τρόπο το μικρό Άλαν να πάει στο μάθημά του. Κλείδωνει τη μικρή ρεζίσα, όπου το παιδί βάζει τη μοτοσυκλέτα του, και κρύβει το κλειδί, καθυστερεί το μεγάλο ρολόγι που βρίσκεται στο χέλι του σπιτιού και καλαίει το ραδιόφωνο για να μην μπορή να δώση την ακριβή ώρα.

Οι είδικοι στα πνευματιστικά ζητήματα σπάζουν το μυαλό τους για να εξηγήσουν τα περιεργά αυτά φαινόμενα, αλλά χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Δεν καθάρθηκαν έπίσης να άποδείξουν καμμία παρέμβασι σ' αυτά τού μικρού Άλαν ή της μάμης του, μ' όλο που έπανάσαν διάφορα τεχνάσματα για να τό έπιτύχουν.

Δεν άποκλείον όμως την πιθανότητα να είσε άσυνείδητος δράστης όλων αυτών των φαινομένων ο μικρός Άλαν, να υφίσταται όλοσθι ένα είδος δικασμού της προσωπικότητος όπως έχει παρατηρηθι και σ' άλλες περιπτώσεις. Ένα όλοσθι είσε έκείνο, που προπαρσκευάζει έντονα όλες αυτές τις έκδηλώσεις, δοκίμάζει έπειτα μια ίσχυρή έκπληξη, όταν τις βλέπει να παρύνονται, σαν να ήσαν έργον κάποιου άλλου.

Όπωσδήποτε, η περίπτωση του σπιτιού του Κρόλεϋ δεν είσε η μοναδική. Πριν από λίγο καιρό, και για ένα άλλο σπιτι, στο Νιόρτ, είσε γίνει μεγάλος θόρυβος στην Άγγλία. Και στην περίπτωση αυτή, έπρόκειτο για ένα μικρό κοριτσάκι, ηλικίας 12 έτών, που, όπως άποδείχθηκε άργότερα, ήταν ο άκούσιος δράστης των μυστηριώδων αυτών φαινομένων. Το κοριτσάκι αυτό ήταν ίσχυρο πλεκηνητικό μνέτιμο και μπορούσε να μετακινή αρκετά όγκωδη άντικείμενα, συγκεντρώνοντας το βλέμμα του πάνω σ' αυτά.

Το 'περισσότερο στοιχειωμένο σπιτι όλου του κόσμου' βρίσκεται σήμερα στο Λονδίνο και είσε ένα παμπάλαιο οικοδόμημα στον άριθμό 50 της Μπερκέλεϋ Σκουέερ.

Μυστηριώδεις κραυγές άντηχούν μέσα στο σπιτι αυτό από τό 1770 και, όπως λένε οι Άγγλοι (τα φαντάσματα διαπερνούν τους τοίχους του και κυκλοφορούν ελεύθερα μέσα στις αίθουσες και τους διαδρόμους).

Μερικοί άνεξήγητοι θάνατοι έχουν συμβή έπίσης μέσα στο σπιτι της πλατείας Μπερκέλεϋ και γι' αυτό από πολλά χρόνια κανείς δεν βέλει να κατοικήσει εκεί.

Σήμερα, στο σπιτι αυτό έχει τό κατάσταση του ενός παλαιόθιλοπώλης, που φαίνεται ότι δεν τόν στενοχωρεί η συντροφιά των φαντασμάτων.

Πριν από αρκετά χρόνια, το 1904, η μεγάλη άγγλική έφημερίς ('Νταϊνλν Μάινλ) ύποκρεώθηκε να πληρώσει μια άποζημίωση 90 λίρες στον ίδιοκτήτη ενός τέτοιου στοιχειωμένου σπιτιού, γιατί είσε δημοσιεύσει μερικά άρθρα ενός ποιητού, στα όποια περιεγράφοντο διάφορα ύπερφυσικά φαινόμενα, που συνέβαι

4ον

—Αν πιάσω στα χέρια μου αυτόν το διάβολο -Μογκέντ! μούγκρισε ο νέος.

Είχε θυμωθή το κρέας και το ποτό που του είχαν προσφέρει... Κατάλαβε τώρα ότι οι Ιθαγενείς εκείνοι βρισκόταν εκεί επιτόπου, για να τον κάμουν να φάει και να πιει. Τον είχαν πιστέψει έτσι με νοσηρικό, με όποιον κατά πάσαν πιθανότητα. Γι' αυτό είχε κοιμηθεί τόσο πολύ και είχε ξυπνήσει σε τέτοια κατάσταση!

Προσπάθησε και πάλι μάταια να ξυπνήσει τον Άλφ. Βλέποντας το παιδί κατάχλωμο, φοβήθηκε για τη ζωή του. Επείχε να φέρει δροσερό νερό από ένα γειτονικό ρυάκι, του έδρανε το πρόσωπο, του έχυσε λίγο ανάμεσα στα δόντια. Ο Άλφς συνηλθε σιγά-σιγά, κτύπησε γύρω του σατιομένους, θέλησε να σηκωθεί, τρεκλίζοντας, σαν μεθυσμένος, έπειτα ξανάπεσε και αποκοιμήθηκε πάλι βαθεία.

Ο Μιστέρ δεν είχε πια άλογο. Οι αποσκευές του είχαν καθί. Δεν του άπομειναν παρά η σκηνή του, ένα κουτί μπισκότα και μερικά άλλα μικροπράγματα.

Δεν είχε κανένα, για να τον οδηγήσει, σε μια όρεινη περιοχή, όπου είχε δυσκολία ο προσανατολισμός, με τις τόσες α-νυμνίες του έδαφους.

Τα Ίμαλαία παρουσιάζουν το χαρακτηριστικό ότι έχουν ελαστικές κοιλάδες, που απορροφούν συνήθως τους μεγάλους δρόμους των βουνών. Είχε ένας όγκος τεράστιος, με λίγηνωπή βαράβαρη. Αποτελούνται από αλληπαλλήλες κορυφές, τη μία ψηλότερη απ' την άλλη.

Στο μέρος όπου βρισκόταν ο Γάλλος, δεν υπήρχε κανένας παραγόμενος δρόμος ανάμεσα στους βράχους. Ποιά διευθύνει είχε πάρει το καραβάνι;

Για να το φάσει, έπρεπε να ξεκινήσει άμεσα. Πως όμως να εγκαταλείψει τον Άλφ που ήταν ανίκανος να προχωρήσει; Είχε αναπείσει τον μικρό του προστάτευμένο. Προτίμησε λοιπόν να εμπιστευθεί στο καλό του άτρο και να κοιμηθεί ως το πρωί.

Άργα τη νύχτα, τον ξύπνησαν βήματα μουλαριών. Κατάλαβε ότι περνούσαν μερικά ζώα, σε μικρή απόσταση απ' τη σκηνή του.

Πάραυτος έβλεπε, με τη σκέψη ότι θα έπρεπε να είχε τρέξει πολύ πιο γρήγορα, όλο και να τρέξει προς το μέρος τους, άρη τα δυο ρεβόλβερ του, για κάθε ένδε-ξο.

Τα μουλάρια απομακρύνονταν απ' το μέρος της κατασκευής τους, με διευθυνοίσιστα γρήγορα.

Ο Μιστέρ έτρεξε, για να τα φάσει. Εί-νε θύρα. Φαίνεται όμως ότι δεν το κα-νιά τρέχουν, πάντα προς την ίδια διευ-θύνση.

Ο Γάλλος άκουσε τον χαρακτηριστικό κρότο του λυκού μιας καρμίνιας. Ώστό-σο, δεν σταμάτησε το τρέξιμό του, χωρίς όμως να φροντίσει πια να μην ακούγονται τα βήματά του.

Όταν πλησίασε αρκετά, διέκρινε τέσ-σερα μουλάρια. Οι καβαλλάρηδες φορού-

σαν τα συνθησιμένα άσπρα μπουρνούζια των Ιθαγενών που ταξιδεύουν.
—Σταμάτε!... τους φώναξε ο Μιστέρ. Είμαι φίλος!...

Αλλά τα μουλάρια δεν σταμάτησαν. Μία σφαίρα πέρασε σφυρίζοντας δίπλα στο Γάλλο. Ο νέος σκεφθηκε ότι θα είχε να κάνει με ληστές, ή πάντως με ανθρώ-πους που δεν είχαν εν τάξει τη συνείδησή τους. Θεώρησε περιττό να προσπαθήσει να τους σταματήσει. Όχι μόνον δεν θα του πρόσφεραν καμμία βοήθεια, αλλά θα του έπαιρναν ίσως και τα λίγα πράγματα που του άπομειναν...

Ήταν έτοιμος λοιπόν να γυρίσει πίσω, όταν του φάνηκε ότι άκουσε ένα έλαφρό βογγητό. Συγχρόνως, σφύριξε δεύτερη σφαίρα. Έπειτα άκουσθηκε μία πνιγμένη γυναικεία φωνή, που ζητούσε βοήθεια.

Ο Μιστέρ ανασκίρτησε ζωγρά, γιατί του είχε φανή ότι αναγνώρισε τη φωνή της Έλλην!

—Έλλην!... Έσεις είστε;... φώναξε με όλης του τής δύναμης.

Πρόσεξε ότι δυο απ' τους καβαλλάρηδες κρατούσαν το ένα μουλάρι απ' τα χαλινάρια. Έπομένως, ή άσπρη σιλουέττα, που βρισκόταν επάνω σ' αυτό, θα ήταν ή φυ-λακισμένη...

Ο Μιστέρ σημάδεψε άδίστακτα στο πόδι το μουλάρι εκείνο και πυροβόλησε. Το ζώο τινάχθηκε, έκαμε μερικά βήματα κι' έπε-σε. Αλλά ο άριστοτερος καβαλλάρης είχε προλάβει ν' αρπάξει την κοπέλλα πάνω απ' τη σέλλα και να την καθίσει στα καπούλια του δικού του μουλαριού.

—Σταμάτησε, αλλιώς πυροβολώ! ούρ-λισσε ο Γάλλος.

Τα ζώα πρέπει να ήταν πολύ κουρασμέ-να, γιατί δεν έννοούσαν να τρέξουν γρή-γορα, όσο κι' αν τα παρώτρυναν οι άνετα-τες. Ο Μιστέρ ξανάσημάδεψε και πυροβο-λήσε πάλι. Οι δυο άσπρες σιλουέττες, που βρισκότανσαν πάνω στο ίδιο μουλάρι, κυ-λιόθηκαν καταγής μαζί του.

Οι δυο άλλοι καβαλλάρηδες πήδησαν απ' τα ζώα τους, εξαπλώθηκαν κάτω, πίσω απ' τη μία άσπρη σιλουέττα, και περίμεναν καινούργια επίθεση.

Ο Μιστέρ μάντευε ότι χρησιμοποιούσαν για άσπίδα την Έλλην. Δεν μπορούσε λοι-πόν να πυροβολήσει, και μάλιστα με πιστό-λι, χωρίς τον κίνδυνο να πληγώσει την κο-πέλλα.

—Αποφάσισε άστραπιαία να τη παίζει ο-λα για όλα. Προσπονήθηκε ότι έπεφτε κι' αυτός κάτω. Ανασημάδεψε όμως άμεσα και, με τρία πηδηματά, βρέθηκε κοντά στους έχθρους του. Πυροβόλησε τον ένα απ' αυτούς, σημάδεύοντας τον στα πόδια, γιατί δεν επιθυμούσε να τον σκοτώσει. Πέ-ταξε έπειτα τα όπλα του κι' έπεσε πάνω στους δυο άλλους.

Έκείνοι δεν είχαν προλάβει να τον πυ-ροβολήσουν. Έρριξαν μία σφαίρα μόνον, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Ο Γάλλος βρισκόταν σε πλεονεκτική θέ-σι, αφού οι αντιπάλοι του ήταν πεσμένοι κάτω. Πρίν προφθάσουν να σηκωθούν, τους άρχισε οτις γροθιές κατακέφαλα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Η φίλια δύο γυναικών, συνήθως δη-μιουργείται από την κοινή έχθρα που έχουν για μία τρίτη.

★ Σ' ένα άνδρα με πολύ πνεύμα, αρ-μόζει μία γυναίκα με καρδιά: Είπε πολ-λά δύο πνεύματα μέσα σ' ένα στήσι.

★ Όταν κατηγορήτε γενικώς όλες τις γυναικείες, τότε όλες εξαγειριούνται έ-ναντίον σας. Όταν τις κατηγορήτε μία-μία, τότε όλες συμφωνούν μαζί σας.

★ Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με το χιόνι, που όταν λιγάκι λερωθεί, τότε μεταβάλλεται σε βόρβορο.

★ Όταν τα ώραία μάτια μίας γυναίκας σκεπάζονται από δάκρυα, τότε... ο άν-τρας άρχίζει να μη βλέπει καθαρά.

—Η πιο μεγάλη εκδήλωσι του έγωϊ-σμού είναι ή αυτοκτονία.

—Η πιο φρικτή τιμωρία για τον άν-θρωπο είναι να ζή χωρίς να θέλη.

—Σαρώσετε από μπροστά μου τα φαντάσματα των ευσεβών, για να σας γυνώριω το θού!

—Το πρώτο και πιο ίοχρυσό θεμέλιο της ζωής είναι ή επιθυμία.

—Κανείς δεν είναι έγωϊστής, χωρίς να είναι δειλός.

—Ο δειλός πάντοτε χτυπά εκ του ά-σφαλούς.

—Πολλές φορές θεωρούνται δειλοί εκείνοι που χρησιμοποιούν το θάρρος και την ανδρεία τους μόνο για τον έαυ-τό τους.

—Έκείνος που μπορεί να είναι ευτυ-χής και δεν θέλει, είναι ήρωας!

—Έσεις είστε, μίς Έλλην;... φώναξε συγχρόνως.

Η φωνή της νέας του φάνηκε μακρινή, πνιγμένη...

Αφού άφισε τους δυο άνδρες άναίσθη-τους, κτύπησε γύρω του κι' είδε ότι δεν είχε γελασθεί: Πραγματικά, βρισκόταν έ-κεί μία γυναίκα, ή Έλλην. Ένα πονί τυλιγμένο γύρω στο πρόσωπό της, χρι-σίμεινε για μάσκα και φινιέτρο. Το υπόλοι-πο σώμα της ήταν διπλωμένο μ' ένα πλατύ μπουρνούζι. Είχε το χέρι της δεμένο σφι-χτά. Κάτω απ' τα πόδια της ήταν στερεω-μένα δυο κοφτερά σανιδάκια, που την έμποδίζαν έντελώς να περπατήσει.

Ο Μιστέρ έσπευσε να την έλευθερώσει απ' τα δεσμά της. Συγχρόνως, της έλπι-γούσε ότι του είχε συμβή και της έκανε ερωτήσεις, στις οποίες εκείνη δεν είχε τη δύναμη ν' απαντήσει.

Αφού την βοήθησε να σταθεί επί τέλους όρθια, στήριξημένη απάνω του, έριξε γύ-ρω του μία ματιά κι' έβλεπε τα γέλοια, παρ' όλη τη σοβαρότητα της καταστάσεως, βλέποντας τον Άλφ να φάει τις τσέπες των τριών αντιπάλων του...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΚΑΡΑΒΑΝΙΟΥ

Αφού ξεκουράσθηκε λίγες στιγμές, ή Έλλην διηγήθηκε στο σύντροφό της ότι της είχε συμβή στην Αμπαλά.

—Πρέπει πρώτα να σας όμολογήσω κάτι, είπε. Δεν είχα σκοπό να μείνω σ' αυτή την πόλη, ενώ ο πατέρας μου και σεις θα γυρίζατε στα βουνά. Είχα αποφασίσει ν' αφήσω να ξεκινήσει ή αποστολή, εφ' όσον ο πατέρας μου δεν δεχόταν να με πάρει μαζί του, κι' έπειτα να φύγω κι' εγώ, πα-ρακολουθώντας το καραβάνι. Ανακοίνωσα μάλιστα το σχέδιό μου αυτό σ' ένα αξιω-ματικό γνωστό σας, τον σέρ Χόβαρντ, που έκαμε ότι μπορούσε για να με ιεριστή.

—Το έλπιζα!... ψιθύρισε ο Μιστέρ.

—Ναι, μου φάνερωσε ότι του είχατε άνα-θέσει να με προσέχει... Μου υπέδειξε ότι θα ήταν τρέλλα να ριφκινούναψ στα βουνά, μαζί με τέσσερες άγνωστους Ιθα-γενείς. Βλέποντας ότι έπέμενα, με πα-ρακάλεσε τότε να κάμω υπομονή μερικές ημέρες, για να ζητήσω μία άδεια από τους άνωτέρους του και να μπορέσω να με συ-νοδεύει.

Ο Γάλλος ένοιωσε ένα δάγκωμα ζήλειας στην καρδιά.

—Πολύ εύγενικός!... είπε με κάποια ειρωνεία.

—Μη τόν παρεξηγήτε. Ζάν! Είπε ο μό-νος αξιωματικός, που δεν μου έκαμε κόρ-τε.

—Α, ώστε οι συνάδελφοί του...

—Με πολιορκήσαν, μόλις έφυγε ο πα-τέρας μου! Ξερέτε ότι οι διακεκοσμένες λείπουν, σ' αυτά τα μέρη. Ένας μου πρότεινε να πάμε Ιππαρία, άλλος να παί-ζωμε τένις...

—Ας ξαναγυρίσω όμως στον σέρ Χόβαρντ... Έδεχόμθα την πρό-τασί του. Αλλά φαίνεται ότι οι υπηρέτες μου άκουσαν τις συνηνοήσεις μας...

Την ίδια νύχτα, παραβίοναν την κλειδαριά της κάμαρας μου, με άρπαξαν απ' το κρεβ-βάτι μου, με έδεσαν, με φιδώσαν, με άνε-βασαν σ' ένα μουλάρι και με πήραν μαζί τους...

Με το μπουρνούζι που μου είχαν φο-ρέσει, δεν μπορούσα να υποπτεύω τίποτε όποιος μάς έβλεπε. Κανείς δεν θα πρό-σεχε ότι τα χέρια μου ήταν δεμένα και το στόμα μου σκεπασμένο μ' ένα φινιέτρο. Δεν μπορούσα να αντιστάω, ούτε να φω-νάζω... Οι άπαγωγείς μου έμεναν άμλη-τοι... Ταξιδεύσαμε έτσι τρεις ημέρες με τα μουλάρια, δίχως σταθμό σκεδόν. Οι Ίνδοι δεν μιλούσαν μεταξύ τους... Α-δύνατον να φαντασθείτε πόσο υπέφερα απ' την απειλητική αυτή σιωπή! Μου έ-δινε την έντύπωση ότι βρισκόμουν στη διά-θεσι μίας υπεράνθρωπης και άδυσώπητης δύναμης!... Μία λέξι μόνον θα με άνα-κούφιζε... Κανείς όμως δεν μιλούσε!...

Σταματούσαμε για λίγο, σε μέρη έρη-μικά. Έκει, μου έδωσαν το φινιέτρο. Κι' ενώ ο ένας με κρατούσε ακίνητο, ο άλ-λος μου έβαζε τροφή στο στόμα... Όλες οι κινήσεις τους φαίνόντουσαν υπολογισμέ-νες, σαν μηχανικές. Έπειτα ξεκινούσαμε πάλι.

Είπε θαύμα πως βρέθηκε στο δρόμο σας! παρατήρησε ο Μιστέρ. Αλλά, ποιος έφείρε που θα σας πείνανε!...

—Οι άσπροι άρχισαν να βιάζην στον ύπνο του διαπεραστικής φωνής, που έφηνε-σαν τους δυο άλλους. Είχε έφιαλτες... Μεγαλωμένος στο ζεστό και εύφορο κάμ-πο, δεν μπορούσε να συνήθει στο άγριο πε-ριβάλλον του βουνού. Κρύωνε, για πρώτη φορά στη ζωή του και τα δόντια του χτυ-πούσαν σπασμωδικά...

Όταν τόν ξύπνησαν, θέλησε να φύγει τρέχοντας, να ξανακατέβη την πεδιάδα. Η Έλλην όμως τόν σκέπασε στοργικά και

ποιούς κινδύνους θα διατρέξετε... —Έλπιζω ότι δεν σκέπτεσθε καν να με πιάτε πίσω στην πόλη! διαμαρτυρήθηκε ή Έλλην ζωγρά. Ο σέρ Χόβαρντ με θεω-ρούσε Ικανή ν' αντιμετωπίσω κάθε κίνδυ-νο...

—Γιατί δεν ένοιωθε για σας ό,τι αισθά-νομαι ενώ... ψιθύρισε ο νέος, αυλογιμμέ-νος. Δεν άμφισβητώ την τόλη σας και την άντοχή σας στις περιπέτειες. Αλλά ή ζωή σας και ή έλευθερία σας μου είναι πολυτιμότερες από κάθε τι...

Ένας απ' τους άναίσθητους Ίνδους κι-νιόθηκε έλαφρά.

—Καιρός ν' άσχοληθούμε μ' αυτούς τους άνημπούς! πρόσθεσε ο Μιστέρ. Θα ίδου-με έπειτα τι θα κάμωμε.

Εστειλε τον Άλφ να του φέρη σκηνιά απ' τη σκηνή του. Τύλιξε σφιχτά ή αυτά τα χέρια και τα πόδια των Ίνδων και τους έδεσε στα γύρω δέντρα, μακριά τόν ένα απ' τόν άλλον. Έτσι δεμένοι και φιδωμέ-νοι, θα περίμεναν πολλές ημέρες για να τύχη να περάση κάποιος να τους έλευθε-ρώσει.

Ξέρω ότι το άσφαλεστο θα ήταν να τους σκετώσω, είπε ο Γάλλος. Δεν μ' άρε-σει όμως ή άμπατοχυσία... Ώστόσο, μόλις βρούην την έλευθερία τους, θα μάς κυνη-γήσουν άμέσως, για να μάς επιτεθούν...

—Όχι, μη τους σκετώσετε! παρακάλεσε ή Έλλην.

Ο Άλφς πλησίασε, την στιγμή εκείνη, και είπε στον κύριο του:

—Κύτταξε, «σακίμ», τι βρήκα στις τσέ-πες ενός απ' αυτούς τους ανθρώπους!

Και του έδειξε δυο-τρία κομμάτια περ-γαμνής, στην όποια ήταν σκεδιασμένα σκήματα περιγρα, σαν αυτά που ύπάρχαν στο μεταξωτό πανί του Τζών Μπέρντ.

Ο Μιστέρ τα εξέτασε για πολλή ώρα με προσοχή. Έπειτα έδωσε διαταγή να ξεκι-νήσουν.

Διέθεταν τώρα δυο γερά μουλάρια, γιατί ο Μιστέρ είχε σκετώσει τα δυο πληγωμένα. Δεν είχαν όμως καθόλου τρόφιμα: Οι άπα-γωγείς της Έλλην δεν ήταν έφωδιασμένοι με κανένα φαγώσιμο.

Είχε έμμενους. Ο άέρας ήταν δροσε-ρός και κατακάθαρος.

Τα μουλάρια άκολουθούσαν ένα μονο-πάτι άνηφορικό.

Ο Άλφς, που έρχόταν από πίσω, πονού-σε πατώντας στις πέτρες και στα κοφτερά χαλκία. Δεν έννοούσε ώστόσο να φορέση τα παπούτσια που του πρόσφερε ο Μιστέρ, γιατί θα του πληγώναν άκόμη περισσότερο τα πόδια.

Γρήγο το βράδυ, οι ταξιδιωτές δοκίμα-σαν μία άπεράντη άπογοήτευσι.

Δεν είχαν καμεί κανένα σταθμό, όλη την ημέρα, άκόμη και με τη μεσημεριανή ζέση, για να φθάσουν γρηγορώτερα το καραβάνι του Τζών Μπέρντ. Κι' ήταν βέ-βαιοι ότι θα είχαν προχωρήσει πολύ στο βουνό.

Όταν όμως κύτταξαν πίσω, έπειτα από τόσων ώρων κόπους, είδαν ότι ήταν ελάχι-στός ο δρόμος που είχαν διατρέξει. Έβλε-παν άκόμη την πεδιάδα κοντά τους τόσο ώστε διέκριναν και τα παραμικρότερα πράγματα.

Απεναντίας, το βουνό φαίνονταν πάντα μακρινό, πανύψηλο. Και το άπεράντο όρο-πέδιο, όπου βρισκότανσαν, ήταν αυτό μό-νο ένα δόλοκληρο βουνό...

Αυτή ή άπογοήτευσι περιμένει τόν άμά-θητο έξερευνητή των Ίμαλαίων: Όσο άνε-θαίνει, όσο προχωρεί, τόσο μακρότερο βλέπει τόν δρόμο εμπρός του. Πρέπει ν' ανεβή στο βουνό, που του φαίνόταν μικρό σκετικώς απ' την πεδιάδα, για να κατα-λάβη πόσο είναι πανύψηλο. Πρέπει να συ-νιθισει να μη μετρά πια τις ώρες με τις ημέρες, αλλά με τις βδομάδες... να γίνη υπομονητικός, να χάζη κάθε νευρικότητα, κάθε έξασψ.

Αλλά ο Μιστέρ και ή Έλλην ήταν άνη-πόνοιοι. Βιάζοντουσαν να φτάσουν το κα-ραβάνι, που δεν το έβλεπαν καν. Άρχιζε να τους κυριεύη άγωνία...

—Ας φάμε κι' άς κοιμηθούμε τώρα! είπε ο Γάλλος, προσπαθώντας να φανή ήρεμος. Μας μένουν μισκότα για τρεις ημέρες. Έλπιζω να βρούμε ως τότε κανένα χωριό και να εφοδιασθούμε με τρόφιμα.

Είχε έγκαταλείψει τη σκηνή του, για να μη παραφορτώη τα μουλάρια. Τυλιχθήκαν λοιπόν όλοι με κουβέρτες, άναγκασμένοι να κοιμηθούν στο ύπαιθρο, στο κρύο και στην ύγρασία.

Ο Άλφς άρχισε έσφα να βγάξη στον ύπνο του διαπεραστικές φωνές, που έφηνε-σαν τους δυο άλλους. Είχε έφιαλτες... Μεγαλωμένος στο ζεστό και εύφορο κάμ-πο, δεν μπορούσε να συνήθει στο άγριο πε-ριβάλλον του βουνού. Κρύωνε, για πρώτη φορά στη ζωή του και τα δόντια του χτυ-πούσαν σπασμωδικά...

Όταν τόν ξύπνησαν, θέλησε να φύγει τρέχοντας, να ξανακατέβη την πεδιάδα. Η Έλλην όμως τόν σκέπασε στοργικά και

τόν νανούρησε με γλυκόλογα, ως που ζα-ναποκοιμήθηκε.

Το άσπιναν αυτό περισσότερο άνησύ-χασε περισσότερο τόν Μιστέρ. Ώς τώρα, ο Άλφς του ήταν κόποιος. Νά όμως που άρχισε τώρα να τους νινεται βάρος, να τους δυσκολεύη άκόμη περισσότερο!...

Δεν είχαν όδηνό, δεν ήξεραν τα μέρη, δεν εύρισκαν κανένα ίχνος του καραβα-νίου...

Για να πάρη θάρρος, ο νέος σκέφθηκε τι ήταν πρό δυο μηνών: ένας κομικός τύ-πος, άδίστακτος απ' τη ζωή, άποφασί-σμένος ν' αυτοκτονήσει...

—Τώρα είμαι πολύ καλλίτερο! — σκέφθη-κε—. Έχω εύθυνη, είμαι προστάτης οι-κογενείας και παίζω ένα σπουδαίο ρόλο σε κάποιο άγνωστο δράμα!...

ΕΝΑ ΑΛΛΟΚΟΤΟ ΧΩΡΙΟ

Τις δυο επόμενες ημέρες, προχώρησαν όσο βιαστικότερα μπορούσαν, για να φτά-σουν σε μία κορυφή, όπου φαίνόταν ότι ύπρχε ένα χωριό.

Τα λίγα μπισκότα τους τελείωσαν. Ο Μιστέρ έπροσποίετο ότι είχε περισσότερα, για να πείρη την κοπέλλα να τρώη όταν πεινούσε. Αυτός όμως είχε περιορίσει τη μερίδα του.

Ευτυχώς ότι το νερό δεν τους έλειπε. Κάθε τόσο, συναντούσαν πηγές και ρυά-κια.

Το περιβάλλον ήταν πάντα άγριο. Άνε-θαιναν από το βουνό από μία πλευρά του, που ήταν γυμνή και δύσβατη. Ο Μιστέρ παρα-τήρησε ότι δεν ήταν αυτός ο συντομώτε-ρος δρόμος για όποιον ήθελε ν' ανεβή στο Έβερεστ, όπως ο Τζών Μπέρντ...

Πρός το τέλος της τρίτης ημέρας, είδαν από μακριά μία κατόικα, που τους κύττα-ξε να έρχωνται προς το μέρος της.

«Ένα άγριοκάσικο! Έπί τέλους, θα φάμε ύποφθιρα!» σκέφθηκε χαρούμενα ο Μιστέρ.

Πήδησε απ' το μουλάρι του και διευθύ-νηκε προς το ζώο, λέγοντας με το νου του:

«Κρίμα που δεν έχω ένα όπλο καλλίτερο απ' αυτή την παλιοκαρμπίνα του Ίν-δου!».

Για να μην άστοχήση ή σφαίρα του, θέ-λησε να πλησιάση όσο το δυνατόν περισ-σότερο την κατόικα. Έσφα να όμως την είδε να γυρίζει και να φύγει τρέχοντας προς την κορυφή. Την έκυνήγησε, βέβαια, αλλά πως να την φάσει, στο άνωμαλο έ-κείνο έδαφος, όπου το ζώο βρισκόταν στο στοιχείο του...

Ενώ λοιπόν ήταν έτοιμος να πυροβολή-ση στην τύχη, είδε την κατόικα να χάνεται σιγά-σιγά, όπως τα πλοία στον όρίζοντα. Αυτό έδειχνε ότι είχε φτάσει στην κορυφή κι' ότι έτρεχε τώρα σε έπίπεδο έδαφος ή κατέβαινε απ' την άλλη πλαγιά.

Ο νέος περίμενε να φτάσουν κοντά οι σύντροφοί του. Βίαιε τα μουλάρια να τα-χύουν το βήμα τους. Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκότουσαν στο μέρος όπου είχε καθή ή κατόικα.

—Θα φάμε επί τέλους! φώναξε τότε ο Άλφς, που δεν μπορούσε να ύποφθρη τα μπισκότα.

Είπε λοιπόν ήταν έτοιμος να πυροβολή-ση στην τύχη, είδε την κατόικα να χάνεται σιγά-σιγά, όπως τα πλοία στον όρίζοντα. Αυτό έδειχνε ότι είχε φτάσει στην κορυφή κι' ότι έτρεχε τώρα σε έπίπεδο έδαφος ή κατέβαινε απ' την άλλη πλαγιά.

Ο νέος περίμενε να φτάσουν κοντά οι σύντροφοί του. Βίαιε τα μουλάρια να τα-χύουν το βήμα τους. Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκότουσαν στο μέρος όπου είχε καθή ή κατόικα.

—Θα φάμε επί τέλους! φώναξε τότε ο Άλφς, που δεν μπορούσε να ύποφθρη τα μπισκότα.

Είπε λοιπόν ήταν έτοιμος να πυροβολή-ση στην τύχη, είδε την κατόικα να χάνεται σιγά-σιγά, όπως τα πλοία στον όρίζοντα. Αυτό έδειχνε ότι είχε φτάσει στην κορυφή κι' ότι έτρεχε τώρα σε έπίπεδο έδαφος ή κατέβαινε απ' την άλλη πλαγιά.

Ο νέος περίμενε να φτάσουν κοντά οι σύντροφοί του. Βίαιε τα μουλάρια να τα-χύουν το βήμα τους. Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκότουσαν στο μέρος όπου είχε καθή ή κατόικα.

—Θα φάμε επί τέλους! φώναξε τότε ο Άλφς, που δεν μπορούσε να ύποφθρη τα μπισκότα.

Είπε λοιπόν ήταν έτοιμος να πυροβολή-ση στην τύχη, είδε την κατόικα να χάνεται σιγά-σιγά, όπως τα πλοία στον όρίζοντα. Αυτό έδειχνε ότι είχε φτάσει στην κορυφή κι' ότι έτρεχε τώρα σε έπίπεδο έδαφος ή κατέβαινε απ' την άλλη πλαγιά.

Ο νέος περίμενε να φτάσουν κοντά οι σύντροφοί του. Βίαιε τα μουλάρια να τα-χύουν το βήμα τους. Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκότουσαν στο μέρος όπου είχε καθή ή κατόικα.

—Θα φάμε επί τέλους! φώναξε τότε ο Άλφς, που δεν μπορούσε να ύποφθρη τα μπισκότα.

Είπε λοιπόν ήταν έτοιμος να πυροβολή-ση στην τύχη, είδε την κατόικα να χάνεται σιγά-σιγά, όπως τα πλοία στον όρίζοντα. Αυτό έδειχνε ότι είχε φτάσει στην κορυφή κι' ότι έτρεχε τώρα σε έπίπεδο έδαφος ή κατέβαινε απ' την άλλη πλαγιά.

Ο νέος περίμενε να φτάσουν κοντά οι σύντροφοί του. Βίαιε τα μουλάρια να τα-χύουν το βήμα τους. Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκότουσαν στο μέρος όπου είχε καθή ή κατόικα.

—Θα φάμε επί τέλους! φώναξε τότε ο Άλφς, που δεν μπορούσε να ύποφθρη τα μπισκότα.

Είπε λοιπόν ήταν έτοιμος να πυροβολή-ση στην τύχη, είδε την κατόικα να χάνεται σιγά-σιγά, όπως τα πλοία στον όρίζοντα. Αυτό έδειχνε ότι είχε φτάσει στην κορυφή κι' ότι έτρεχε τώρα σε έπίπεδο έδαφος ή κατέβαινε απ' την άλλη πλαγιά.

Ο νέος περίμενε να φτάσουν κοντά οι σύντροφοί του. Βίαιε τα μουλάρια να τα-χύουν το βήμα τους. Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκότουσαν στο μέρος όπου είχε καθή ή κατόικα.

—Θα φάμε επί τέλους! φώναξε τότε ο Άλφς, που δεν μπορούσε να ύποφθρη τα μπισκότα.

Είπε λοιπόν ήταν έτοιμος να πυροβολή-ση στην τύχη, είδε την κατόικα να χάνεται σιγά-σιγά, όπως τα πλοία στον όρίζοντα. Αυτό έδειχνε ότι είχε φτάσει στην κορυφή κι' ότι έτρεχε τώρα σε έπίπεδο έδαφος ή κατέβαινε απ' την άλλη πλαγιά.

Ο νέος περίμενε να φτάσουν κοντά οι σύντροφοί του. Βίαιε τα μουλάρια να τα-χύουν το βήμα τους. Έπειτα από μερικά λεπτά, βρισκότουσαν στο μέρος όπου είχε καθή ή κατόικα.

—Θα φάμε επί τέλους! φώναξε τότε ο Άλφς, που δεν μπορούσε να ύποφθρη τα μπισκότα.

Είπε λοιπόν ήταν έτοιμος να πυροβολή-ση στην τύχη, είδε την κατόικα να χάνεται

Πουκάσω περισσότερο, όταν βρεθούμε μακριά απ' εδώ...

Προχώρησαν, ακολουθώντας το μονοπάτι. Όταν έφτασαν σε αρκετή απόσταση, διάλεξαν ένα μέρος ανοικτό, για ν' αποφυγούν κάθε ενδερό. Ο Άλφης έκοψε επιδεξία την κατοικία κι' άρχισε να ψήνει τα κομμάτια σε μια φωτιά από ξεροκλαδά.

Μερικές ημέρες πρωτιότερα, ο Μιστέρ δεν θα έβασε στο στόμα του τέτοιο φαγητό. Τώρα όμως το βρήκε υπέροχο, έπειτα από τα ξερά μπισκόττα...

Άφου χόρτασαν, τυλιχθηκαν όλοι με κουβέρτες και ξαπλώθηκαν στους βράχους.

Ήταν ευδιάθετοι. Ήξεραν ότι ακολουθούσαν σωστό δρόμο, αφού το χάλκινο κομμάτι έδειχνε ότι είχε περάσει απ' εκεί ο Μπρίντ. Θα κατέρχονταν να φτάσουν το κοράβι. Τρεις άνθρωποι προχωρούν πάντα γρηγορώτερα από πολλούς μαζί...

Δεν άργησαν ν' αποκοιμηθούν. Τα μουλάρια ήταν δεμένα. Ο Μιστέρ είχε δίπλα του την καραμπίνα και στη ζώνη του τα πιστόλια. Τι μπορούσε να φοβηθεί;... Θα είδε ασφαλεία ώρα να όνειρα, γιατί χαμογελούσε ευτυχισμένα στον ύπνο του... Κάποια στιγμή μάλιστα, άπλωσε τα χέρια του για ν' αγκαλιάσει μια φανταστική μορφή. Και μουρμούριζε ένα ενοχό...

Όταν ξύπνησε όμως, έδωσε μια φωνή λύσσα και θυμού.

Τα μουλάρια κι' η καραμπίνα είχαν χαθεί μυστηριωδώς!...

Οι κοιμισμένοι δεν είχαν ακούσει κανένα θόρυβο, ούτε το ελάχιστο γλύστρημα, μολονότι είχαν κολλημένα τ' αυτιά τους στη γη. Κι' όμως... δεν είχε απομείνει πια τίποτε για να άμυνθούν, για να ταξιδεύσουν γρήγορα, για να κυνηγηθούν και να τραφούν!... Τίποτε άλλο από δυο πιστόλια, σχεδόν άχρηστα γι' αυτούς τους σκοπούς.

Γύρισαν άμέσως στο χωριό εξαγριωμένοι. Οι θάγαυεις έδειξαν την ίδια απάθεια, την ίδια αδιαφορία. Δεν καταδέχθηκαν να τους κυττάσουν. Τους άφισαν να φέρουν όλες τις καλύδες. Άλλα πουθενά δεν βρέθηκαν τα μουλάρια κι' η καραμπίνα!

III. ΤΟ ΚΑΒΑΝΙ

— Ίσως είναι προτιμότερο να γυρίσουμε στην παιδιά και να εφοδιασθούμε με ό,τι μας λείπει! πρότεινε η Έλεεν, άπογορευμένα απ' τα αλληπάλληλα αυτά άτυχηματα. Δίκως ζώα, δίκως οδηγό, χωρίς άποσκευές, πώς θα μπορούσαμε να φτάσουμε το κοράβι, που έχει όλα τα μέσα και προχωρεί γρηγορώτερα;

Συγχρόνως συλλογιζόταν ότι, αν ήταν μόνι, θα συνέχισε άδιότακτα τον δρόμο της. Δεν ήθελε όμως να διακινδυνεύσει έτσι παράτολμα τη ζωή του συντρόφου της. Καταλάβαινε ότι ο Μιστέρ είχε ριχθεί σ' αυτή την περιπέτεια προ πάντων για χατήρι της.

— Αδύνατον να γυρίσουμε πίσω! δήλωσε ο Ζάν. Άς προχωρήσουμε! Τώρα που δεν έχουμε μουλάρια, θα μπορούμε να κόσουμε δρόμο μέσα απ' τους βράχους. Κι' επιπλέον θα βρούμε κάπου άλλους θάγαυεις, λιγώτερο μουγκούς κι' αφιλόξενους!

Μάντευε ότι οι κάτοικοι του χωριού είχαν κλέψει τα μουλάρια και την καραμπίνα. Δεν είχε όμως καμιά απόδειξη. Ήταν επικίνδυνον, λοιπόν να τα βάλι μ' αυτούς τους ανθρώπους που ήταν πιο πολλοί κι' ήξεραν καλά όλα τα κατόπια.

Ξαναπήραν λοιπόν το δρόμο του βουνού. Όταν νύκτωρ, σταμάτησαν και δειπνήσαν με το κρέας που τους είχε απομείνει.

Το μονοπάτι που ακολουθούσαν, φαινόταν ότι έκανε το γύρο του βουνού. Ίσως μάλιστα περνούσε πάνω απ' το χωριό.

— Δεν ξέρω αν άντέχετε ακόμη... είπε ο Μιστέρ. Προτείνω να κάνω μια μεγάλη δρόμο μας όλη τη νύχτα. Άν, όπως έλπιώ, τα κοράβι δεν έχει προσηνέσει πολύ, συστήστε στον πατέρα σας να φυλάξει απ' αυτόν τον Μονγκέντ, που θα του έτοιμασε ασφαλώς κανένα άσχημο κόλπο! Πιστεύω, θα πάψει να έχει εμπιστοσύνη σ' αυτόν τον τσαρλατάνο!

— Κι' εγώ το πιστεύω, άπάντησε η κοπέλα, άναστενάζοντας. Όπωςδήποτε, είμαι σύμφωνη να περπατήσουμε όλη τη νύχτα.

Μολονότι ήταν πεθαιμένος απ' την κόρη, ο Άλφης δεν θέλησε να ντροπιαστεί, να φανεί πάλι άδύνατος από μια γυναίκα... Έτσι, αφού ξεκουράστηκαν λίγο, ξεκίνησαν πάλι, άργα και προσφαιτικά, για να μη παραπατήσουν στο σκοτάδι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

ΙΩΑΝΝΑ ΒΕΜΠΕΡ ή δρ'καίνα του Παριού

Στα έγκληματικά χρονικά, ή περίπτωσης της Ιωάννας Βέμπερ είνε μοναδική στο είδος της. Ή στανική στή γυναίκα, με τη μύση ψυχής και τ' καθούσαν ένστικτα, πέρασε σάν άνεμος ολόθροον για ένα διάστημα πάνω από το Παρίσι, σκοπίζοντας γύρω της το θάνατο με μια αφάνταστη λύσσα... Και τα θύματά της ήταν πάντα παιδιάκια 3-7 χρόνων, πράγμα που έκανε να την έπονόμασούν αέζολοθρεύτρια τών μικρών άγγέλων.

Ή Ιωάννα Βέμπερ ήταν μια δυστυχισμένη μητέρα. Σε διάστημα λιγώτερο από δυο χρόνια είχε χάσει και τα τρία παιδιά της. Ο ιδιοκτήτης του τελευτάου από αυτά την είχε βυθίσει σε μια άνειπώτη λύπη και είνε πολύ πιθανόν ότι έκανε το λονικό της να σαλεύσει. Όστόσο, φαινόνταν τόσο ήρεμη, που κανείς δεν θα μπορούσε να όπικτευθί το παραμικρό.

Άλλά μέσα στην ψυχή της έβραζε ο πόθος της εκδίκησης. Όλος ο κόσμος ήταν έχθρός της. Άλλά περισσότερο ο μητέρας, που ήταν ευτυχισμένες κοντά στα παιδιά τους, ενώ αυτή είχε χάσει τα δικά της.

Τα πρώτα της θύματα, ή Ιωάννα Βέμπερ τα διδάξε άνάμεσα στην ίδια την οικογένειά της.

Ο άδελφός του συζύγου της είχε τρία παιδιά. Σε διάστημα είκοσι πέντε ημερών, δεν ύπληχε κανένα στη ζωή.

Τό ίδιο έγινε και με τα δυο παιδιά μιας εξαδέλφης της.

Λίγο καιρό άργότερα, μια μικρούλα δυο χρόνων και ένα μωρό 9 μηνών πέθαιναν στα γονάτα της.

Με αυτό τρόπο, οι έπιστήμονες που εξέτασαν τα θύματά της δεν κατάθωσαν ποτέ να διατυπώσουν μια όριστική γνώμη πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Ή Ιωάννα Βέμπερ πήγαινε συχνά στα συγγενικά και φιλικά της σπίτια. Έως ότου έφαινε την κατάλληλη ευκαιρία για να πραγματοποιήση τα κακούργα σχέδιά της.

Για τό σκοπό αυτό δεν χρησιμοποιούσε ούτε δηλητήριο ούτε κανένα όπλο. Μια εαφνική πίεση στο μέρος της καρδιάς, και αυτό ήταν όλο.

Στην περίπτωση της μικρής Ζεουστίν Βέμπερ ή μητέρα του θύματος ήταν υποσηνός. Άλλά τα πράγματα έγιναν με τόσο φυσικότητα, που δεν μπόρεσε να καταλάβη το παραμικρό.

Ή Ιωάννα κρατούσε τη Ζερμαίν στην άγκαλιά της. Σαφικά, ή μικρούλα έχλωμανε, οι άρτηριες του λαιμού της διογκώθηκαν σάν να πήγαιναν να σπάσουν και έγειρε το κεφάλι της πάνω στον ώμο της θείας της.

Ξάπλωσαν τότε το παιδί στο κρεβάτι και ή Ιωάννα προθυμοποιήθηκε να του κάνει μερικά έντριές, πράγμα που συντόμισε το θάνατό του.

Σε μια στιγμή, μια γειτόνισσα που είχε υπή μέσα στο δωμάτιο, πρόσεξε ότι ή Ιωάννα πίεζε με το χέρι της την καρδιά της μικρής.

— Βγάλτε, λοιπόν, το χέρι σας από εκεί, της φώναξε. Θα τό σκάσετε το παιδί!

— Κυτάζω να ιδώ αν χτυπή ή καρδιά του, άπάντησε ήρεμα ή Ιωάννα.

Άλλά κανείς δεν την όπικτευόταν ακόμη. Ή άποκαλύψις έγινε λίγο άργότερα. Ή Ιωάννα είχε άρχισι να μεθοκοπή στα καπη-

λειά και, κατά τό σύρσιμο, παραμόνευε τα παιδιάκια που τύναινε να βρίσκονται έξω από τα σπίτια τους. Έπεφτε τότε σάν λυσσαμένη πάνω τους και τα σκότωνε, σφίγγοντας τα χέρια της γύρω στο λαιμό τους.

Τέλος, την συνέλαβαν. Άλλά δέν ύπληχαν αλλικές άποδείξεις για την ένοχή της. Και τό δικαστήριο την άθώωσε. Ή άπόφασι αυτή έξώργισε τόσο τό κοινόν που παρακολουθούσε τη συνεδρίαση, ώστε λίγο έλειψε να την λυντάσουν καθώς έβγαίνε από την αίθουσα.

Λίγη ώρα άργότερα, ή Ιωάννα έπεφτε στο Σηκουάνα για να αυτοκτονή. Σώθηκε, όμως, χάρις στην έπέμδασι μερικών ψαράδων.

Από τη στιγμή έκείνη χάθηκαν τα ίχνη της.

Έπειτα από μερικούς μήνες, μια σειρά από άποτρόπαια έγκλήματα έτάρασαν την κοινωνία του Βιλλαντί. Τα θύματα ήταν και έδώ μικρά παιδιάκια. Ο έλληνηκής καταγωγής Ιατρός Παπάγλου, που άκούσε τό επάγγελμά του σ' αυτή την πόλι, διεπίστωσε ότι ο θάνατός των ήταν άποτέλεσμα στραγγαλισμού.

Εύρηκαν τότε σ' ένα μικρό σπίτικι, στην άκρη της πόλεως, μια γυναίκα που έμφανίζόταν με τό όνομα Μάρθα Μπλαίζ.

Ήταν ή Ιωάννα Βέμπερ.

Άλλά και τη φορά αυτή κατάθωσε να γλυτώσει από τα χέρια της δικαιοσύνης. Έως ότου οι άστυνομικοί άποφασίσουν τη σύλληψή της, είχε φύγει από τό Βιλλαντί.

Μερικές βδομάδες άργότερα, μια γυναίκα παρουσιάζονταν στο πανδοχείο του Κοιμενσύ. Έδωσε τό όνομα Λουίζα Μπανσερύ και ένοίκισε ένα δωμάτιο.

Ένα άπόγευμα, μερικές πνιγμένες φωνές άκούστηκαν από τό δωμάτιο αυτό. Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου και μερικοί πελάτες έπρεψαν άμέσως προς τό έκει. Και τότε αντίκρουσαν τό φοβερό όραμα.

Ή Λουίζα Μπανσερύ — που δέν ήταν άλλη από την Ιωάννα Βέμπερ — ήταν σκυμμένη πάνω σ' ένα παιδάκι ήλικίας 7 χρόνων, τό μικρό Μαρσέλ Πουαρό, που τότε προσελκύσει με τόπο μέσα στο δωμάτιο της και έσφιγγε με λύσσα τα χέρια της γύρω από τό λαιμό του.

Όταν ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου και οι άλλοι πελάται έπλησίασαν, τό παιδάκι ήταν νεκρό.

Αυτή τη φορά ή Ιωάννα είχε συλληφθί έπ' αυτοφώρ. Όμολόγησε, άλλωστε και όλα τα προηγούμενα έγκλήματά της.

Άλλ' ήταν γραφτό ότι θα έξέφυγε από τα χέρια της δικαιοσύνης. Οι καθηγητά Παρί και Λαλάν που την εξέτασαν άπεφάνθησαν ότι ήταν τρελλή. Έκλεισαν τότε την Ιωάννα σ' ένα κελλί του φρενοκομείου της Μαρσέι, όπου πέθανε έπειτα από λίγο καιρό. Κατά τό τελευτάό διάστημα, ή ζωή της είχε γίνει μαρτυρική. Ένόμιζε ότι έδρασε παντού φονιάματα που την κυνηγούσαν και πήγαιναν να την τινύουν... Αυτό ήταν τό τέλος της αέζολοθρεύτριας τών μικρών άγγέλων.

•••

Νέος πρωταθλητής του σκακιού

Ένα παιδί 14 ετών, ο Ισπανός Άρτουρίτο Πομάρι, θεωρείται ο μέλλων πρωταθλητής του σκακιού, που θα έπικρατί όλους τους προηγούμενους. Αυτή είνε ή γνώμη που σημερινού παγκοσμίου πρωταθλητού, του δόκτορος Άλέξη Άλέκιν, ο όποιος έπαιξε σκάκι με τό μικρό Άρτουρίτο.

Ο Άρτουρίτο έλαβε μέρος στον πρώτο διαγωνισμό σκακιού σέ ήλικία 11 ετών. Κατά τό δυο τελευτάα δυος χρόνια κούρασε τόσο τό μυαλό του, ώστε ο γιατρός του άπαγόρευσε να ξαναπαίξει σκάκι προτού τόν εξέταση ένας ειδικός ξένος νευρολόγος. Γι' αυτό τό λόγο, κλησι που του έστειλε ή βρετανική Όμοσπονδία Σκακιστών, για ένα μεγάλο διαγωνισμό που θα γίνει στην Άγγλια.

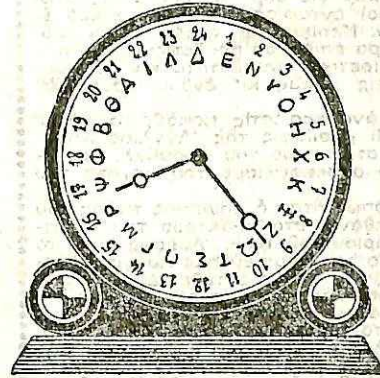
Ο Άρτουρίτο κατάγεται από μια φτωχή οικογένεια της Μαγιόρκας και είνε τό μόνο στήριγμα του σπιτιού του, γιατί ο πατέρας του έχει μείνει άνεργος. Τα γούστα του είνε τα ίδια με όλων τών συνομηλικών του: τού άρέσουν τα περιπετειώδη μυθιστορήματα, το ποδόσφαιρο και τό φούτ μπόλ. Μια μέρα — πρό 2 ετών — που νικήθηκε σέ μια παρτίδα σκακιού, έκλαψε κατόπιν σάν μικρό παιδί.

Όσο για τό σημερινό πρωταθλητή Άλέκιν, κατοικεί κι' αυτός στην Ισπανία απ' τό έτος 1943. Τελευταίως, στην Άλμερία, νίκησε σ' ένα διαγωνισμό σκακιού έξη αντίπαλους συγχρόνως. Σκοπεύει δέ να κάνει μια σειρά επιδείξεων στο Κάδιξ και στας Κανάριους νήσους, για να προημολογή για τους δύσκολους άγώνες του Λονδίνου. Θα μωρέσει άραγε να διατηρήσι τό πρωταθλημά του; Ή θα τό πάρη κάποιος άλλος, πριν ακόμη απ' τό μικρό Άρτουρίτο;

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ο μουσικός κώξ

Δυο Γερμανοί κατάσκοποι έδρασαν καθ' όλην την διάρκεια του πολέμου χρησιμοποιούντες στις συνεννοήσεις τους τό κάτωθι πρωτότυπο ρολόι, κάθε ώρα

του όποιου αντίστοιχούσε και μ' ένα γράμμα του αλφαβήτου.

Έπί πλέον όμως οι άριθμοί που έστελναν ο ένας στον άλλο, δέν ήταν κανονικά χωρισμένοι, αλλά έστέλλοντο καθ' ομάδας τών 5 ψηφίων.

Γνωρίζοντες όλα αυτά, και γνωρίζοντες έπί πλέον και σέ ποιό γράμμα αντίστοιχεί κάθε ώρα του ρολογιού, μπορείτε ν' άποκρυπτογραφήσετε τό κάτωθι κρυπτογράφημά τους:

13164 — 12465 — 52112 — 11324 — 15222 — 1221 — 32116 — 21742 — 34320 — 1121

Πρόβλημα

Ο Γιάρνους είνε δυο φορές μεγαλύτερος στην ήλικία από την άδελφή του Εόανγγελια και έξη φορές μεγαλύτερος από την άδελφή του Έλενίτσα.

Ύστερ από έξη χρόνια ή ήλικία της Εόανγγελιας θα είνε ίση με τα τρία τέταρτα της ήλικίας του Γιάρνους, ή δέ ήλικία της Έλενίτσας θα είνε ίση με τα δυο τρίτα της ήλικίας της Εόανγγελιας. Ποιά ήλικία έχουν και οι τρεις;

Μωσαϊκόν

Ήρα, Θέμις και Έκάτη, Περσφόνη και Έστία, Άν όπ' όλες πάρησιν κάτω, Σχηματίζεις άλλη μία.

Αίνιγμα

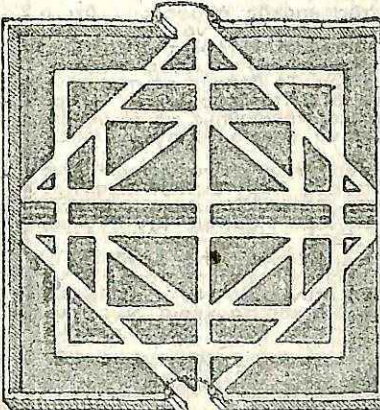
Τί πνευματική τροφή, άν τους στήγους μου διαδάξησι; Τί στομαχική τροφή, άν σόν πιάτο σου με βάξεις.

Φωνηεντόλιπον

κε - φν - κ - γδρς.

Άστεία τυπογραφικά λάθη

1) Ο όλος είνε σών. 2) Ή ώρα είνε μουσικόν έργονον. 3) Ο κόλαξ πετά. Μπορείτε να τό βρήτε;

Λαβύρινθος

Προσπαθήστε, μπαίνοντας από τη μία είσοδο του πάρκου αυτό, να βγείτε από την άλλη, αφού προηγουμένως περάσετε και από μόνη φορά απ' όλους τους διαδρόμους του.

Άκροστιχίς 22 αντιθέτων

Νά εύρεθούν οι αντίθετες τών παρακάτω λέξεων λέξεις, όπως ώστε βολιμένες όπως είνε στη σειρά ν' άποτελούν με τ' άρχικά τους άκροστιχίδα με τό όνομα πόλεως της Έλλάδος: Γέρων — Κακία — Βάθος — Στενός — Μαύρος — Άνίκανος — Μέρος — Ήμέρα

Λέξεις προς όλες τις κατευδύνσεις

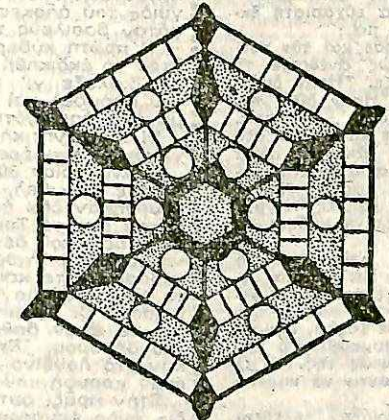
Τό παγινίδι αυτό είνε ένας νέος και διασκεδαστικός τύπος σταυρολέξου. Στη λύσι του δέν διαφέρει καθόλου από τόν ήδη γνωστό σας τύπο. Ύπάρχουν όμως κάτι μικρολεπτομέρειες που πρέπει να προσέξετε.

Όπως δείχνουν τα τετραγωνίδια, μια λέξις πέντε γραμμάτων θα τοποθετηθί σέ κάθε έξωτερική πλευρά του εξαγώνου.

Έξη άλλες λέξεις έκ πέντε έπίσης γραμμάτων θα τοποθετηθούν στις προοριζόμενες γι' αυτές θέσεις του έσωτερικού μικρότερου εξαγώνου.

Έξη νέες λέξεις, έκ τεσσάρων γραμμάτων αυτές θα σχηματισθούν καθέως προς τό κέντρον, με τα κεντρικά γράμματα τών προηγούμενων και τους βοηθητικούς κύκλους.

Τέλος, τα γράμματα τών κυκλίσκων,

διαθεζόμενα κατά σειράν θα άποτελέσουν κι' αυτά δυο λέξεις από έξη γράμματα ή κοθεμία.

Και τώρα, νά ή σημασία τών διαφόρων λέξεων.

Α) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΞΑΓΩΝΟΥ

- 1) Άπολύτως άπαραίτητη στόν άνθρωπο για να ζήσι.
- 2) Φρέσκο.
- 3) Την νομίζομε αιώνα, αλλά όπως όλα είνε κι' αυτή έφήμερη.
- 4) Τό όπλο ενός μικρού φτερωτού θεού.
- 5) Θα τό βρήτε όπως δήποτε στην περιοχή τών ματιών μας... κομψής κυρίας.
- 6) Μίγμα μετάλλων.

Β) ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΕΞΑΓΩΝΟΥ:

- 1) Συνένωσις πολλών όμοειδών επιχειρήσεων.
- 2) Μικρό κίτρινο λουλουδάκι με έξαιρετική άρωμα.
- 3) Κάτι τό πολύ ευχάριστο στην όσφρησι.
- 4) Τό... ενός νέου πολέμου άπειλεί την άνθρωπότητα.
- 5) Νησι που θα ξαναγίνει έλληνικό.
- 6) Άν έξαγνέ εύκολα, είνε μια έπιδείξις ότι δέν την έχετε.

Γ) ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ:

- 1) Δημιούργημα της φαντασίας μας έν ώρα ύπνου (καθαρ).
- 2) Στην πόλι αυτή της Ιταλίας υπάρχει ένας πύργος περίφημος για την παράξενη οτάσι του.
- 3) Δέν είνε κοντά μας, βρίσκεται μακριά.
- 4) Περιφωμένος μουσουργός.
- 5) Οι γυναίκες την παρακολουθούν πάντα με ένδιαφέρον.
- 6) Αντιπρόσωπος του ίσχυροφύλου.

Δ) ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΚΥΚΛΙΣΚΩΝ:

- 1) (Τών πρώτων προς τα έξω): Παίδας (μικρής ήλικίας (καθαρ).
- 2) (Τών μέσων, κοντά στο κέντρο): Περιφωμένος μουσικός όπλο τών συμμάχων, για τό όποιο έγινε λόγος και τώρα, έν κιστό είρηνης.

Οί περιφημότεροι ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΑΙ

Συλλογαι γραμματοσήμων τεραστίας αξίας

Μια απ' τις μεγαλύτερες πωλήσεις γραμματοσήμων πρόκειται να γίνει προσεχώς στη Νέα Ύορκ. Θα βγη στόν πλειστηριασμό ή συλλογή του Ρουζβέλτ, άποτελούμενη από 150 λευκώματα συνοδευόμενα κι από χειρογράφες σημειώσεις. Ή συλλογή αυτή μετεφέρθη στη Νέα Ύορκ με θωρακισμένο αυτοκίνητο, για λόγους ασφαλείας, γιατί ή αξία της υπολογίζεται σέ 1 εκατομμύριο δολάρια.

Ο Ρουζβέλτ άρχισε να μαζεύει γραμματοσήμα άπ' ότου ήταν 7 ετών. Έτσι, σχημάτισε μια συλλογή από 35.000 «κομμάτια», κι' απέκτησε τον τίτλο του «φιλοτελιστού Νο 1 τών Ν.Υ.μ. Πολιτειών». Άκομη και στίς δυσκολότερες στιγμές του πολιτικού σταδίου του, ακόμη και στίς τραγικότερες φάσεις του πολέμου, διέθετε πάντα τό λιγώτερο μισό ώρα την ημέρα, για να ξεασκώ εξετάζοντας με τό φρενό τα γραμματοσήμα που λαμβάνε από ολόκληρο τον κόσμο. Όλες οι κρατικές ύπηρεσίες του έστελναν τους φακέλους που έφθοναν απ' τό έξωτερικό.

Διαλεγε τα γραμματοσήμα που του έλειπαν και παρέδιδε τα υπόλοιπα στην «Επιτροπή γραμματοσήμων για τους τραυματίες», απ' την όποια πλούτιζαν τις συλλογές τους οι πληγμένοι στρατιώτες και ναύτες.

Είχε ειδικότητα στα τοπικά γραμματοσήμα του Μαρρόκου, και τελευταίως στούς φακέλους που ταχυδρομούσαν οι στρατιώτες απ' τα διάφορα μέρη.

Άλλά ο Πρόεδρος Ρουζβέλτ δέν ήταν ο μόνος διάσημος φιλοτελιστής.

Μια μέρα, ο κ. Αρθούρος Μωρύ, διευθυντής του αρχαιότερου γαλλικού καταστήματος γραμματοσήμων, δέχθηκε την έπίσκεψη ενός φίλου μελαχρινού κυρίου, με μικρό μουστακάκι και μ' άριστοκρατικό ύφος. Ο έπισκέπτης αύτός τόν ευχαρίστησε γιατί του είχε στείλει, όπως κάθε έτος, τόν κατάλογο του καταστήματος, και τόν παρεκάλεσε να συνεχισι και στό μέλλον την τακτική άποστολή του. Τέλος, έδωσε τη διευθυνσι του: «Κόμης του Τολέδου — Μαρρίτην». Ήταν ο βασιλεύς Άλφόνσος ΙΓ' της Ισπανίας, μανιόδης κι' αυτός φιλοτελιστής.

Ένας άλλος πρώην έστερμένος και φίλος τών γραμματοσήμων είνε ο Κάρολος της Ρουμανίας, είδικευμένος σά ρουμανικά γραμματοσήμα δίχως δόντια. Είπε έπίσης περίφημη ή συλλογή του πρίγκιπος τού Μονακό. Άλλά κι' ο βασιλεύς της Άγγλιας μαζεύει με πάθος γραμματοσήμα. Λέγεται ότι ή συλλογή του είνε ή πολυτιμώτερη του κόσμου. Έχει αναθέσει όμως σ' ένα ιδιαίτερο γραμματέα του να φροντίζη γι' αυτήν.

Ο Νεγκούν Χαϊέ Σαλασί άσχολεται με τα γραμματοσήμα, αλλά μ' ένα τρόπο πιο «έμπορικό». Συμμενα με μια παλαιά συνθήκη τών βασιλέων της Αιθιοπίας, αναθέτει την εκτύπωση των γραμματοσήμων της χώρας του σέ διάφορους ξένους οίκους, έπειτα τα άποστέλει απ' την κυκλοφορία σέ λίγους μήνες και άφινει στόν κατασκευαστή τους, ως πληρωμή για την εκτύπωση, όλες τις άπουλτες ποσότητες καθώς και τα κλισι για να τυπώσι όσα θέλει ακόμη!

Ποιές χώρες του κόσμου έχουν τους περισσότερους φιλοτελιστές; Την πρώτη θέση κρατούν οι Ή.ν.μ. Πολιτείες μαζί με τόν Καναδά (1 εκατομμύριο). Άκολουθούν κατά σειράν ή Γερμανία (440.000), ή Μεγάλη Βρετανία (363.000) κι' ή Γαλλία (300.000).

Στη Γαλλία έχει γίνει ή μεγαλύτερη ως τώρα πώλησις γραμματοσήμων: Απ' τό 1921 ως τό 1925, πουλήθηκε ή συλλογή του βαρώνου Θερράρι αντί συνολικού ποσού 26.289.834 φράγκων. Ή συλλογή αυτή περιείχε πολλά «κομμάτια», που άνήκαν προηγουμένως στόν Άρθούρο ντε Ρότσιλντ, τόν πρώτο μεγάλο συλλέκτη του κόσμου. Τό διαμάντι της ήταν τό γραμματοσήμο τού 1 σεντί της άγγλικής Γουίαντας, εκδόσεως 1856, που δέν υπάρχει παρά μόνο σέ ένα αντίτυπο. Τόν Άπριλιο του 1922, τό πολύτιμο αυτό χρωματιστό χαρτάκι πουλήθηκε 352.500 φράγκα.

Σήμερα θα ήταν άδύνατον να ξαναδημιουργηθί μια συλλογή σάν τού βαρώνου Θερράρι, έστω κι' αν διατεθούν ολόκληρα δισεκατομμύρια, γιατί δέν μπορούν να ξαναβρεθούν όλα τα γραμματοσήμα που την άποτελούσαν.

Στό Μουσείο Καραναβαλέ της Γαλλίας φυλάσσεται ό... πρόγονος του γραμματοσήμου: μια χαρτινή ταβίνα, με την όποια πριγγιζόν οι Παρισινοί τα γράμματα που έστελναν ταχυδρομικά. Ή ταβίνα αυτή έδειχνε ότι είχαν πληρωθί απ' τόν άποστολέα τα ταχυδρομικά τέλη. Δέν έχει δέ διασωθί, παρά μόνον μια τέτοια, στό γαλλικό μουσείο.

Του έλ' αξαν όλο τό αίμα

Σ' ένα νοσοκομείο της αυστραλιανής πόλεως Πέρθ είχε γεννηθί ένα μωρό, που φαινόταν πως δέν θα μπορούσε να ζήσι. Όστόσο ένας γιατρός άποφάσισε να έπικειρήσιν να τό σώσι, με μια ταλπηρή και πρωτότυπη έγχειρσι. Ένα τέταρτο μόνο μετά τη γέννησι, τού έκαμε μια τομή στίς δυο άρτηριές του «μυαλικού λώρου», άδειασε γρήγορα τό αίμα του και τό άντικατέστησε άμέσως με άλλο, προσεχόμενον από ένα αίμοδοτό. Έτσι τό μωρό σώθηκε.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ μέ το μαύρο ντόμινο

Ήταν απόλυτα εύτυχημένη η Ναντίν: Είχε αρραβωνιαστεί με τον άνθρωπο που αγαπούσε κι' είχε αποκτήσει κι' άλλο μπορούσε να ποδηγήσει. Ήταν όμως, συνέχισε, που ήρθε να ταράξει την ησυχία κι' αρμονική ζωή της. Σ' ένα κονσέρτο της, καθώς έπαιζε πρόσεξε ένα κύριο ως 30 ετών καθισμένο στα πρώτα βενεζιάνικα. Ήταν του της προκάλεσε μια ακαθόριστη κακοδιαθεσία. Είχε πρόσφατο κατάχλωμο, μάτια μαύρα κι' ένα σαρκαστικό μορφασμό στα χείλη. Ή έπιση, διαπεραστική ματιά του, καρφωμένη επάνω της, την έξενευσσε τόσο ώστε χάλασε λίγο το παίξιμό της. Όταν τελείωσε και σηκώθηκε για να ευχαριστήσει το κοινό που τη χειροκροτούσε, αντίκρισε και πάλι τα μάτια του ανθρώπου εκείνου κι' ένιωθε την ίδια δυσάρεστη εντύπωση...

Στα παρασκήνια, την περιέμεναν ο αρραβωνιαστικός της Φίλιπ, οι συγγενείς της, οι φίλοι της. Καθώς δεχόταν, εύτυχημένη, τα συγχαρητήριά τους, είδε να προχωρή προς το μέρος της ο κύριος του θεωρείου. Τον συνόδευσε μια παλαιά συμπαθήτρια της Ναντίν, η Στάσα. Τον έφερε, προσφώνη, για να τον συστήσει στη νέα πιανίστρια. Ο Φίλιπ άρπαξε άμεσως απ' το μπράτσο τη Ναντίν και την έπιασε μαζί του, με κάποια πρόφαση. Όταν βρέθηκαν μόνοι, της εξομολογήθηκε ότι το είχε κάνει για να μην την άφισε να γνωρίσει κάποιον κόμη Μόρσκι.

—Α, μπας ήταν ο ψηλός και χλωμός κύριος, με τα μαύρα μάτια; φώναξε η νέα.

—Ακριβώς! Τον πρόσεξε λοιπόν; Είπε επικίνδυνος τύπος! Λένε ότι έχει ακακό μάτι, ότι σκοπεύει με τις απόκρυφες επιστήμες, ότι έξιμαλσε παντρεμένες γυναίκες με άμεμπτη ήθικη κι' έπειτα τις εγκατέλειψε, σωστά; Κουρέλια... Μια απ' αυτές μάλιστα, κλειστή και κατόπι από φρενοκομείο...

—Πρέπει λοιπόν να πιστεύουμε ότι υπάρχουν άνθρωποι που έχουν τη δύναμη να υποδουλώνουν το κορμί, τη θέληση, την καρδιά και την ψυχή άλλων πλασμάτων... Θα ήταν τρομερό αυτό! —Και όμως η επίσημη παραδέχεται τα φαινόμενα που υπνωτισμού... Έν πάση περιπτώσει, κι' αν ακόμη δεν άφισθύνουν αυτές οι διαδόσεις, ο Μόρσκι είναι ένας άνθρωπος στυγατισμένος. Πρέπει επομένως να τον αποφεύγεις... Είδα ότι ήταν μαζί με τη φίλη σου Στάσα. Ταίριασμένη γνωριμία!... Η Στάσα ήταν μια κοπέλλα φοβερά άγρια, ύπουλη, με μοχθήκη καρδιά. Σχολάζει στους κύκλους των «Ψυχικών Επιστημών». Εκεί πρέπει να είχε γνωρίσει τον Μόρσκι.

Την άλλη μέρα επισκέφθηκε τη Ναντίν. Κι' έφερε επίδεξια, την κοδένα στο «φίλο της κόμητας Μόρσκι», που ποδοδού ζωγρά να κόμη τη γνωριμία της ώρας πιανίστας. Η Ναντίν χρησιμοποίησε κάθε πρόφαση, για να αποφύγει αυτή τη γνωριμία. Άλλα η Στάσα επέμενε, τόσο αυτή την ημέρα όσο και τις επόμενες. Έδωσε με τρόπο στη Ναντίν να καταλάβει ότι ο κόμης την είχε αγαπήσει. Εκείνη πειράχτηκε, της υπενθύμισε πως ήταν αρραβωνιασμένη, και κατέληξε να της πη κατηγόρημα:

—Ο προστατισμένος σου υού έχει έμπνευση μια βαθιά αποστοργή! Η Στάσα κατάλαβε πως θα ήταν άνοηλο να επιμείνει περισσότερο. Ωστόσο ο Μόρσκι πρέπει να είχε κυριεύσει από ένα πάθος άσυγκράτητο, γιατί αναζητούσε κάθε ευκαιρία για να πλησιάσει τη Ναντίν. Ο Φίλιπ το είχε αντιλάβει, κι' ο θυμός του δα έξασπρε επί τέλους σ' ένα σκάνδαλο, αν η Ναντίν δεν ελάμβανε έξωφρα μια πρόσκληση απ' τη θεία της Πάουλα.

Η θεία της κοπέλας ήταν άρρωστη και την καλούσε να περάσει λίγο καιρό στη βίλλα της, στη Νίκαια, για να της κρατήσει συντροφιά. Πρόσθετε ότι, αν τη συνόδευσε κι' ο αρραβωνιαστικός της, θα την ευχαριστούσε πολύ να τον φέρει τις δουλειές του στο Παρίσι, συνηθισμένη όμως της Ναντίν να κόμη αὐ-

γνωρίση. Ο Φίλιπ δεν μπορούσε ν' αὐτό τὸ ταξίδι, για να ξεσκαστεί και να αλλάξει περιβάλλον.

Η Ναντίν έφτασε στη Νίκαια τις ημέρες της 'Αποκοπής. —Τι κρίμα που δεν ήρθε μαζί σου ο Φίλιπ! της είπε η θεία της με λύπη. Μου τὸν έχεις επαινέσει τόσο πολύ στα γράμματά σου, ὥστε ἀνυπομονούσα νὰ τὸν γνωρίσω...

Κι' η' επιθυμία της φάνηκε ξεφανκιά ότι θα ικανοποιητο. Γιατί η' Ναντίν έλασε ένα τηλεγράφημα: «Περιμένε ἀποφύγε ευχάριστη ἐκπληξί. Με φίλα, Φίλιπ».

—Ποιά άλλη ἐκπληξί μπορεί νὰ σοὺ κάνει, παρὰ νάρθη ἐδῶ δίχως νὰ τὸν περιμένεις; εἶπε η' θεία.

Τὸ βράδυ, ο καιρός ήταν ξακουστικά γλυκύς. Κατὰ τις 8 φάνηκε στὸ δρόμο μιά συντροφιά ἀπὸ μουσικούς.

Ήταν ὅλοι μεταμφιεσμένοι καὶ κρατοῦσαν πολυχρώμα φαναράκια. Μπήκαν στὸ πάρκο καὶ στάθηκαν κάτω ἀπ' τὴν βεράντα τῆς βίλλας. Ἐκείνος ποὺ φαίνονταν ἀρχηγὸς τους, φορούσε μαῦρο ντόμινο καὶ βελούδινη μάσκα.

—Περιέργοι! μουρμούρισε ἡ γρηθὴ θεία. Δὲν ἀναγινώζω κανένα.

—Ὅταν τελειώσαν τὸ μουσικὸ κομμάτι τους, τοὺς εἶπε φιλοφρονητικά: —Σὰς ευχαριστοῦμαι!... Θὰ θέλαμε ὅμως πολὺ νὰ μάθουμε μετὰ πούους ἔχομε νὰ κάνουμε...

Ο ἄνθρωπος μετὰ τὸ μαῦρο ντόμινο χαμογέλασε παρῆνενα κι' ἀπάντησε: —Δὲν περιμένει μιά ευχάριστη ἐκπληξί γι' ἀποφύγε κυρίες μου!

Η' Ναντίν ἀνασκήρτησε καὶ τὸν κύτταξε προσεκτικά, καθὼς ἀνέδρανε τὴ σκάλια καὶ τὴν πλησίαζε. Ήταν δυνατὰ νὰ εἶνε ὁ Φίλιπ; Ήταν δικά του αὐτὰ τὰ φλογερά μάτια;... Ξεφανκιά, τῆς φάνηκε σὰν νὰ σὺναι καὶ μέσα στὸ κεφάλι της. Ἐβλεπε, ἀκούε, ἄλλα σὰν ὁ Φίλιπ. —Ἡ μάτια ἐκείνη, κατὰ ἀπ' τὴν βελούδινη μάσκα, τὴν ἔκαινε... Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγμὲς ὁμιλίας, μιά ἀπόλυτη γαλήνη χύθηκε σ' ὅλο τὸς τὸ εἶναι...

Ο ἄνθρωπος μετὰ τὸ μαῦρο ντόμινο ἔβγαλε τὴ μάσκα του. Μὰ βέβαια, ἦταν ὁ Φίλιπ!... Πῶς εἶχε ἀμνησθήσει γι' αὐτό!

Η' θεία Πάουλα ἔμεινε ψυχρή, σὰν νὰ μὴ τῆς ἐνέπνευσε πολλὴ συμπάθεια ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἀνέψιγος της... Ο' Φίλιπ προσκάλεσε τὴ Ναντίν νὰ κἀνουν μαζί ἕναν περίπατο.

Ἀνέβηκαν σ' ἕνα μεγάλο, κλειστὸ ἀποκλίνον, ποὺ περιέμενε ἔξω ἀπ' τὸ πάρκο. Μιά γυναίκα μεταμφιεσμένη κάθισε ἀντίκρου τους. Η' Ναντίν εἶδε στὸ δαχτυλὸ τῆς ἕνα κόμμημα ποὺ τὸ ἤξερε καλά: ἕνα δαχτυλίδι τῆς Στάσας. Ὡστόσο ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν ἀφίσσε τελείως ἀδιόφορη. Ήταν βυθισμένη σ' ἕνα εἶδος ψυχικῆς νάρκης.

Τὸ ἀποκλίνον ἔτρεξε γιὰ λίγη ὥρα μέσα στὴ νύχτα... Ἐξάφνα, ἕνα δευτέρω ἀποκλίνον τὸ προσπέρασε, τοῦ φραξε τὸ δρόμο καὶ τὸ ἀνέγκασε νὰ σταματήσει. Ἐνας ἀντρας πῆδησε ἔξω...

Ἀκούστηκαν φωνές, βλαστήμιες, θόρυθος πάλης... Κι' ἡ Ναντίν ἐννοῖα ἀπότομα τὴν ἐντύπωση εἰς ξαναγύριζε στὴν κανονικὴ ζωὴ. Τὸ μυαλὸ της ἐξεδόλανε. Εἶδε τότε, πεσμένο στὴ μέση τοῦ δρόμου, ἀναίσθητο, τὸν ἄνθρωπο μετὰ τὸ μαῦρο ντόμινο. Δὲν ἦταν ὁ Φίλιπ, ἀλλὰ ὁ Μόρσκι! Ο' πραγματικὸς Φίλιπ, φορώντας ταξιδιωτικὸ κοστούμι, εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά του τὴ Ναντίν καὶ τῆς ἔλεγε:

—Μη φοδῶσαι, ἀγάπη μου! Ἐφθασα ἐκείνος... Σάθηκε!

Ήταν ἀληθινὰ σατανικὸ τὸ σχέδιο τοῦ Μόρσκι. Εἶχε μάθει ἀπ' τὴ Στάσα τὸ ταξίδι τῆς Ναντίν. Τῆς εἶχε στείλει τότε τὸ ψευτικὸ τηλεγράφημα κι' εἶχε παρουσιάσει αὐτὸς, στὴ θέσι τοῦ Φίλιπ, ντυμένος μετὰ τὸ μαῦρο ντόμινο. Τοῦ ἀκούσαν νὰ τὴν πλησιάζει, νὰ τὴν κυττάζει μιά φορὰ ἀπὸ κοντὰ, μετὰ τὸν προεπὶ τὸν βλέμμα, γιὰ νὰ τὴν υποτάξει στὴ θελήσι του καὶ νὰ τῆς ἐπιβάλει νὰ πιστεύει πῶς ἔβλεπε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της...

Εὐτυχῶς, ὁ Φίλιπ ἔτυχε νὰ μάθει τὴν ἀναχώρησι τοῦ Μόρσκι γιὰ τὴ Νίκαια. Ἐνα προαίσθημα τὸν ἔσπρωξε νὰ φύγῃ ἀμέσως κι' αὐτὸς, μετὰ τὸ ἀποκλίνον του. Κι' ἔφτασε στὴ βίλλα τῆς θείας Πάουλας, τὴν στιγμήν ποὺ ἀπεμακρύνετο τὸ ἀποκλίνον τοῦ Μόρσκι...

Στὴν πάλιν του μετὰ τὸν ἀπαγωγὴ τῆς Ναντίν, τὸν εἶχε πληγώσει σθεναρὰ. «Ὁσο γιὰ τὴ Στάσα καὶ τοὺς ἄλλους συνεισάρχους τοῦ Μόρσκι, εἶχαν σπεῦσει νὰ ἐξαφανισθοῦν». Ο' Φίλιπ προτίμησε γιὰ διαφόρους λόγους ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο, καὶ φρόντισε μόνον νὰ ἀπελαθῇ ἀπ' τὴ Γαλλία ὁ Μόρσκι.

ΝΕΒΕΡ - ΣΕΒΕΡΕΝ

Μακάβριες ἐκδικήσεις

Τι ὄφισταντο τὰ πτώματα τῶν ἑθρῶν

Στὰ χρονικά τῆς παλαιότερης ἀγγλικῆς ἱστορίας εἶνε πολὺ συχνὲς οἱ περιπτώσεις ἀλλοτρίων τραγικῶν ἐκδικήσεων, ποὺ εἶχαν γιὰ θύματα τοὺς τὰ... πτώματα πεθαμένων καὶ ἐνταφιασμένων ἀπὸ καιρὸ ἑχθρῶν ἢ ἀντιπάλων. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς πῆσαν, μάλιστα, τὸν χαρακτῆρα ἐπισημοῦ πράξεως καὶ ἐπανηγυρίστηκαν με ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα καὶ με πρωτοφανεῖς ἐκδηλώσεις καράς κι' ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ.

Ἡ τραγικότερη ἀνάμεσα στὶς μακάβριες αὐτὲς ἐκδικήσεις εἶνε τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Καρόλου τοῦ 2ου πάνω τὸ νεκρὸ τοῦ Κρόμβελ, ποὺ ἐπρωτοστάτισε στὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ πατέρα του Καρόλου τοῦ 1ου.

Ο' «Προστάτης»—ὅπως ἦταν ὁ ἐπίσημος τίτλος τοῦ Κρόμβελ—εἶχε πεθάνει στὸ ἀνάκτορο τοῦ Οὐάιτχαλ στις 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1658. Ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό του, τὸ σῶμα του ταριχεύθηκε καὶ μεταφέρθηκε στὸ Λονδίνο, ὅπου ἔμεινε ἐκτεθειμένο ἐπὶ δυὸ μῆνες σὲ λαϊκὸ προσκύνημα μέσα ἀπὸ μιά ἀπὸ τὶς αἰθούσες τοῦ ἀνακτόρου Σόμερσετ. Ἡ αἰθούσα αὕτη ἦταν ντυμένη ἀπὸ τὸ ταβάνι ὡς τὸ πάτωμα με μαῦρο βελούδο καὶ χίλια κερία ἐκαφαν ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ νεκρὸ.

Ἡ κηδεία τοῦ Κρόμβελ ἐγίνε στις 23 Νοεμβρίου με μεγάλη ἐπισημότητα.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, τὸ πολίτευμα ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσῃ ἀπὸ τὸν Κρόμβελ εἶχαν ἀναστραφῇ καὶ οἱ γιὸς τοῦ ἀποκεφαλισθέντος Καρόλου τοῦ 1ου στὴν βασιλεία τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ πρώτη κυβερνητικὴ πράξις τοῦ νέου βασιλέως ἦταν νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του. Ἐδιαλέξε γι' αὐτὸ τὴν ἐπείγουσάν των γενεθλίων τοῦ Κρόμβελ καὶ ἔδωκε ἐντολὴ νὰ πανηγυρισθῇ με μεγάλη ἐπισημότητα ἡ ἐκδικήσις ποὺ σχεδιάζε.

Ἡ κυβερνητικὴ πράξις ποὺ μνημονεύει αὐτὸ τὸ γεγονός ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἰανουαρίου 30 τοῦ ἔτους 1661. Οἱ σκελετοὶ τοῦ Ὀλιδιέ Κρόμβελ, τοῦ Ἀϊρετὸν καὶ τοῦ Μπραντσοῦ ἐσῶνθηκαν ἔξω ἀπὸ τὰ φερέτρα τους καὶ μεταφέρθηκαν ἔως τὸ Τούμπουρν. Ἐκεῖ ἐκτεθειθήκαν ἀπὸ τὰ κλαδιά τοῦ δένδρου μετὰ τρεῖς ρίξες καὶ ἐβέναν σ' αὐτὴ τὴ θέσι ὡς τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Τὸς κατέβησαν τότε καὶ ἐγίνε ὁ ἀποκεφαλισμὸς των ἀπὸ τὸ δῆμο τοῦ Λονδίνου, σύμφωνα με τὴ νόμιμη διαδικασία. Οἱ βρώμικοι σκελετοὶ ἐνταφιάθηκαν κατόπιν σὲ ἕναν βαθὺ λάκκο ποὺ ἀνοίχθηκε στὴ ρίζα τοῦ δένδρου. Ἐπειτα, τὰ κρανία τους μεταφέρθηκαν στὸ Λονδίνο καὶ καρφώθηκαν πάνω σὲ στύλους στὴν κορυφὴ τοῦ Οὐεστμίνστερ-χάλλου».

Στὴν πράξι αὕτη εἶνε προστετημένη μιά ἀπόδειξις ἐνὸς ἐργάτου, ὀνόματι Τζῶν Λιούις, ποὺ ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἐλαβα σήμερα ἀπὸ τὸν ἐντιμωτάτο Νόρφολκ δεκαπέντε σελλίνια γιὰ νὰ βγάλω τοὺς σκελετοὺς τοῦ Κρόμβελ, τοῦ Ἀϊρετὸν καὶ τοῦ Μπραντσοῦ ἀπὸ τὰ φερέτρα τους».

Στὴν ἀνατριχιαστικὴ αὕτη τελετὴ εἶχε παρῆσι ὁ βασιλεὺς, τὸ κοινοβούλιον καὶ μεγάλου πληθὸς κόμμου, ποὺ ἐξέσπασε σὲ οὐρανοληκτικὴς ζωτικωνγές ὅταν ἐγίνε ὁ «ἀποχονισμὸς» τοῦ Κρόμβελ.

Ο' Προστάτης, μετὰ τὴν καρατόμησι τοῦ Καρόλου τοῦ 1ου εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸν τάφο του καὶ εἶχε σπῶσει στὰ χέρια του τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ βασιλέως, θέλοντας νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦταν πραγματικὰ ἀποχωρισμένο ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα.

Τὴν ἴδια πράξι ἔκαμε τῶρα καὶ ὁ Κάρολος ὁ 2ος. Μετὰ τὸν «ἀποκεφαλισμό», πῆρε στὰ χέρια του τὸ κρανίον τοῦ Κρόμβελ, σὰν νὰ ἠθέλε νὰ διαπιστώσῃ τὸ θάνατό του ὅπως ὁ Προστάτης εἶχε κάνει γιὰ τὸν πατέρα του...

Ἀλλὰ τὸ κρανίον αὐτὸ ἦταν πραγματικὰ τοῦ Κρόμβελ! Ἡ μήπως ἦταν τοῦ Καρόλου τοῦ 1ου, ποὺ οἱ γιὸς του τὸν εἶχε ἀπαχονίσει καὶ ἀποκεφαλίσῃ γιὰ δευτέρω φορὰ;

Μερικοὶ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν ὅτι ὁ γιὸς τοῦ Κρόμβελ εἶχε διατάξει νὰ μεταφέρουν τὸν νεκρὸ τοῦ πατέρα του στὸν τάφο τοῦ Καρόλου τοῦ 1ου καὶ ἀντίστροφα, προσηλυτισμένους τὴν ἐκδικήσι τοῦ Καρόλου τοῦ 2ου. Τὸ βέβαιον, πάντως, ὅτι τὸ κρανίον τοῦ Κρόμβελ ἦταν ἀποχωρισμένο ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα καὶ χρειάσθηκε νὰ τὸ συνδέσουν με σύρματα, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ «ἀπαχονισμὸς».

Μιά ἄλλη ὀχι λιγώτερον τραγικὴ περιπτῶσις εἶνε ἡ ἐκδικήσις τοῦ βασιλέως Χάρντεκνυτ ἐναντίον τοῦ νεκροῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Χάραλντ, ποὺ εἶχε σφετερισθῇ γιὰ ἕνα σύντομον διάστημα τὸν ἀγγλικὸ θρόνον, κατὰ τὸ ἔτος 1040.

Ο' Χάρντεκνυτ, μόλις ἐφθασε στὸ Λονδίνο, ἐπείτα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του, διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἀμέσως στὸν τάφο του, ποὺ ἔρχισε νὰ τὸν ἀνοίγῃ με τὰ ἴδια του τὰ χέρια, χωρὶς νὰ περιμένῃ τοὺς ἐργάτες ποὺ εἶχαν εἰδοποιηθῇ νὰ ἔλθουν.

Ἐπειτα μετέφεραν τὸ σκελετὸ πάνω σὲ μιά μεγάλη ἐξέδρα καὶ ἐκεῖ ἐγίνε ἡ «τύφλωσις» καὶ ὁ «ἀποκεφαλισμὸς» του.

Στὸ τέλος, τὰ ὀστά τοῦ Χάραλντ πετάχθηκαν στὸν Τάμεσι καὶ τότε μόνον ὁ Χάρντεκνυτ ἀποφάσισε νὰ διευθυνηθῇ στὸ ἀνάκτορο του, ὅπου τὸν περιέμεναν οἱ σὺλικοι καὶ ὁ ἄλλοι μενιστάνες τοῦ βασιλείου του. Μερικὲς ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις θ' ἀναφέρουμε σ' ἕνα ἄλλο φύλλο.

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΕΣ ἀποδράσεις καταδίκων

Ὡς ποῦ φθάνει ἡ ἀνθρώπινη ὑπομονή

Τὸν περασμένο χειμῶνα, 25 Ναζήδες ἐξαφανίσθηκαν μυστηριωδῶς ἀπὸ ἕνα στρατοπέδο αἰχμαλώτων πολέμου, στὴν Ἀριζόνα τῆς Ἀμερικῆς. Δὲν εἶχαν κόψει τὰ συρματοπλέγματα, οὔτε εἶχαν σκοτώσει τοὺς φρουροὺς. Εἶχαν σκάσει λοιπὸν καμμιὰ ὀπνόνιο, γιὰ νὰ δραπέτευσουν; Μὰ ὁ διοικητὴς τοῦ στρατοπέδου τὸ θεωροῦσε ἀδύνατον, γιατί τὸ ἔδαφος ἦταν σκληρὸ κι' οἱ αἰχμαλῶτες δὲν διέθεταν ἐργαλεῖα. Κι' ὁμῶς, μιά λεπτομερὴς ἐρευνὰ ἀπεκάλυψε τὴν ὑπαρξί μιάς ὑπόγειας στοᾶς, μήκους 60 μέτρων! Δίχως νὰ ἔχουν ἐργαλεῖα οἱ Ναζήδες εἶχαν καταφέρει ὠστόσο νὰ κοινοποιήσουν 50 κυδίκια μετὰ βράχου καὶ νὰ ἐξαφανίσουν σιγά-σιγά ὅλην αὕτη τὴ σκηνή ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τοὺς προσδώσῃ, ρίχνοντας τὴν μέσα στοὺς βόθρους τοῦ στρατοπέδου. Ἀλλὰ δὲν ἐχάρηκαν γιὰ πολὺ τὴν ἐλευθερία τους, γιατί τοὺς ξανάπιασαν.

Ἡ μυθιστορηματικὴ αὕτη ἀπόδρασις θύμιζε μιά ἀνάλογη ἀπόπειρα δραπέτευσης τεσσάρων βαρυνοντιῶν ἀπ' τῆς παλῆς φυλακῆς τῆς Γιούμα. Οἱ φυλακὲς αὐτὲς βρισκότανον στὴν Ἀριζόνα. Ὡς ὅτου ἐγκατελείθησαν, τὸ 1909, ἐθεοροῦντο ὡς ἀσφαλτέστερες καὶ συγχρόνως ὡς γροφικώτερες ὅλης τῆς Ἀμερικῆς. Τὰ κελιά τους ἦσαν σκοτεινὰ, σπηλιές, σκαμμένες σ' ἕνα λόφο ἀπὸ σκληρὸ γρανίτη, κι' εἶχαν βαρεῖς σιδερένιες πόρτες. Τὰ ἐξωτερικὰ πανύψηλα τεῖχη τους τὶς ἀπειμόνωναν ἀπ' τὸν ὑπόλοιπο κόσμον. Κι' ἂν ὅμως κατάρθωνε κανεὶς καταδίκος νὰ δραπέτευσῃ, θὰ πρεπε κατόπι νὰ διασπασθῇ μιά γωνιὰ ἀμμόβει ἔρημου 150 μιλίων—ὅπου ἔχουν γυρισθῇ διάφορες ταῖνες ποὺ παριστάνουν δῆθεν τὴ Σαχάρα. Ἡ θερμοκρασία στὴν ἔρημο αὕτη φθάνει συχνά τοὺς 50-60 βαθμοὺς, καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε σταγὼν νεροῦ. Ἐπὶ πλέον, πάνω στὰ τεῖχη τῶν φυλακῶν περιπολοῦσαν διαρκῶς ἐνοπλοὶ φύλακες, καὶ σ' ἕνα πύργο ἦταν στημένη ἕνα ἀπ' τὰ πρωτόγονα πολυβόλα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τέλος οἱ ἔνοχθοι αὐτοὶ τῆς περιφέρειας ἤξεραν ὅτι θάπρεσαν γενναῖα ἀμειψί, ἂν ἐπῆσαν κι' ἐφθάναν στὶς φυλακὲς ὅποιον ὑπόπτο συναντούσαν.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ τεράστια ἐμπόδια δὲν ἐφόδισαν τοὺς τέσσερες βαρυνοντινές. Μὲ τὰ κατάλια τους καὶ μετὰ τὰ νύχια τους ἔσκαψαν τὸ βράχο. Δούλευαν τὴ νύχτα, μετὰ βάρδιας, καὶ τὸ πρῶτ ἐβγαζαν ἔξω κρυφὰ τὴ σκηνή μέσα στὸ γύρισμα τῶν παντελόνιων τους. Ἀφοῦ ἐργάστηκαν ἔτσι ἐπὶ 5 ὁλόκληρα χρόνια, ἡ ὀπνεῖα στοῦ τοὺς κατέληξε σ' ἕνα σημειο τοῦ ἐδάφους, ἔξω ἀπ' τὶς φυλακὲς. Περιέμεναν τότε μιά σκοτεινὴ νύχτα, γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξουν ἐντελῶς καὶ νὰ βγῶν ὅλοι μέσα ἀπ' αὕτην.

Ἀπ' τὴ συγκίνησι ὅμως τῆς προσεχέως ἀπελευθερώσεως τους, ὁ ἕνας ἔπαθε νευρικὴ κρίσι ἀπ' τὴ χαρὰ του κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ φωνάζει. Οἱ δεσμοφύλακες ὑποψιάσθηκαν, ἔκαμαν μιά ἐρευνὰ κι' ἀνεκάλυψαν τὴ στοά.

Ἐνας ἄλλος φυλακισμένος τῆς Γιούμα μεταχειρίσθηκε διαφορετικὸ σύστημα. Καθὼς ἔσκαβε μιά μέρα ἔξω ἀπ' τὰ τεῖχη τῶν φυλακῶν, σταμά-

τησε ἔξωφρα καὶ πῆρε ἀπὸ κάτω μιά μικρὴ πέτρα. Ὁ δεσμοφύλακας Ὁ Μπρίεν, ποὺ τὸν ἐπιτηροῦσε, τὸν ρώτησε με περιέργεια:

—Τί εἶν' αὐτό;

—Χρυσάφι! Χρυσάφι! Ὁ Ὁ Μπρίεν πῆγε ἀμέσως κοντὰ, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν πολυτιμὴ πέτρα—ἦταν ἡ ἐπιχή ποὺ βρισκόταν χρυσάφι σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἀμερικῆς. Ἀμέσως τότε ὁ κατάδικος τοῦ ἀρπάξε τὸ ὅπλο του κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ γεωτονικὸ ποτάμι. Τὸ πολυθόλο τοῦ πύργου γάλως μετὰ τὶς σφαῖρες του τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ὅπου εἶχε βουτήσῃ ὁ Πάντος. Ἀλλὰ ὁ κατάδικος γλύτωσε.

Ἄλλοτε πάλι, εἶχαν σταλῇ στὶς φυλακὲς αὐτὲς δυὸ ἐπικίνδυνον κακοῦργοι. Γιὰ νὰ μὴ δραπέτευσουν, τοὺς εἶχαν περάσει στὸ πόδι μιά ἀλυσίδα μετὰ μιά σιδερένια μπάλα 25 ὀκάδων, ποὺ τὴν ἔφεραν πίσω τους ὅπου κι' ἂν πῆγαιναν. Μιά μέρα, ἐνῶ εὐόλυναν στὴν γειτονικὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, σταμάτησε κοντὰ τους μιά ἀρμηχανή, καὶ κατέβηκαν γιὰ λίγους ἀπ' αὐτὴν οἱ μηχανικοὶ κι' ὁ θερμοστάτης. Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ, οἱ κατάδικοι σκαρφάλασαν στὴ μηχανή, κι' ὁ ἕνας τους, ποὺ εἶχε τὶς ἀπαιτούμενες γνώσεις, τὴν ἔβαλε σὲ κίνησι. Πρὶν συνελθῶν οἱ δεσμοφύλακες ἀπ' τὴν ἐκπληξί τους, οἱ

δραπέται βρισκότανον κι' ὅλας μακρὰ. Μὰ τὰ ἐργαλεῖα τῆς μηχανῆς, ἔκοψαν τὶς ἀλυσίδες τῶν ποδῶν τους.

Ἀπείχαν μόνον 15 χιλιόμετρα ἀπ' τὰ πρῶτα βουνά, ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ βροῦν ἀβήθονες κρυφῶνες, νερὸ καὶ κυνήγι, ὅταν ἔξωφρα ἡ ἀρμηχανὴ σταμάτησε. Εἶχε τελειώσει τὸ νερὸ τῆς! Οἱ κατάδικοι ἀποφάσισαν νὰ κἀνουν τὸν ὑπόλοιπο δρόμον μετὰ τὰ πόδια. Μόλις ὅμως κατέβηκαν ἀπ' τὴ μηχανή καὶ ἔβλεψαν νὰ περπατήσουν, σκόνταψαν κι' ἔπεσαν. Δὲν μπορούσαν νὰ κἀνουν οὔτε βῆμα, ἔπειτα ἀπ' τὰ 10 γρόνια ποὺ εἶχαν περάσει μετὰ τὴ βαρεῖα μπάλα δεμένη στὰ πόδια, καὶ τοὺς ξανάπιασαν.

Μιά ἀπόπειρα ὁμοειδῆς δραπέτευσως τῶν φυλακισμένων τῆς Γιούμα μεταβλήθηκε χάρις σὲ μιά γυναίκα: τὴν κ. Ἰνγκάλλς, σύζυγο τοῦ ἐπιστάτου τῶν φυλακῶν. Ἐνα μεσημέρι, μερικὸι βαρυνοντινὲς σκότωσαν ἔξωφρα ἕνα φρουρὸ, πῆραν τὸ ὅπλο του καὶ χτύπησαν μ' αὐτὸ τὸν πολυθόλο τῶν πύργων.

Οἱ κατάδικοι ὤρμησαν τότε, γιὰ νὰ σπᾶσουν τὴν πόρτα τῶν φυλακῶν. Εἶχαν γινεῖ τώρα τόσο πολλοί, ὥστε οἱ δεσμοφύλακες δὲν μπορούσαν νὰ τοὺς καταβάλουν. Ἡ κ. Ἰνγκάλλς μαγεύρεται, ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἀκούοντας τὸ θόρυβο, κούταξε σπ' τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας. Ὅταν εἶδε τί συμβαίνει, ἔτρεξε ἀμέσως ν' ἀνέβῃ στὸν ἀδειανὸ πύργο. Οἱ κατάδικοι τὴν πυροβόλησαν, ἀλλὰ δὲν τὴν πέτυχαν. Καί, σὲ λίγα λεπτά, τὸ πολυθόλο εἶχε στρώσει με κορμὴ τὴν αὐτὴ τῶν φυλακῶν. Ἡ ἀπόπειρα τῆς δραπέτευσως εἶχε μεταωθῇ.

Πῶς ζῇ ὁ Γκάντι

Ἰσως οἱ ταραχές ποὺ ἐξερράγησαν τὴν προηγούμενη βδομάδα στὰς Ἰνδίας νὰ ὠφείλοντο σ

ΤΑ ΚΟΥΛΟΥΜΑ

Η νηστεία της Σαρακοστής και τα μαρτυρία του λαού

Τα παλινά καλά χρόνια, όταν η ζωή ήταν άνετη και υπήρχαν ειρήνη επί της γης και άφθονια των αγαθών, η γιορτή της Κεφαλαίας Δευτέρας, τη περίφημη Κουλούμα, ήταν για τους Αθηναίους το κορυφαίο του γλεντιού και συγχρόνως ο αποκαρτερισμός των αποκαρτετικών διασκεδάσεων με κρασοκατάλυση και χορούς.

Το πρωί της Κεφαλαίας Δευτέρας η αγορά των Αθηνών ήταν κατασπασμένη. Όλη η προσοχή των περιηγητών μεταφερόταν στα μπαλκόνια και στα μαγαζιά. Κρεμύδια, σκερδα, σαλατικά, ταματάκια, τουρσιά, χαλδάρες, ό,τι έλπιζαν οι άνθρωποι, ό,τι μπορούσαν κανείς, άθηναι δηλαδή σαρακοστήσινη παντοφάρμα.

Οι Αθηναίοι ξεκινούσαν συν γυναιξί και τέκνοι στην έσοχη. Στους στύλους του Όλυμπος Διός συγκεντρώνονταν ο πιο πολύς κόσμος, οι περισσότεροι μάλιστα μασκοκαρμένοι ακόμα, αλλά χωρίς προσηπία.

Πιπίδες, βολιά, σαντούρια, γέμιζαν τον αέρα με τις μακροβρυτές μελωδίες τους. Τα νταούλια βροντούσαν έκτακτικα. Οι εορταστές έτρωγαν καθισμένοι σταυροπόδι στη χλόη ή έκορευαν χειροποιήσιμοι.

Στα παλαιότερα χρόνια έφταναν κατά τό μεσημέρι στους στύλους και οι πρώτοι βασιλείς, ο Θωών και η Αμαλία και καίριετούσαν το λαό που γλεντούσε.

Γλέντι, τρελλά, θορυβώδεστος αποκαρτερισμός της Αποκαρτείας, τρελή υποδοχή της Αγίας Τεσσαροστής. Νηστεία αusterή επί σαραντά ημέρες.

Όπως όμως αναφέρει η Ιστορία, για να επιβληθεί στο λαό η νηστεία αυτή, η Εκκλησία αναγκάστηκε να λάβει σκληρά, απάνθρωπα μέτρα. Γιατί ο λαός δεν έννοουσε να νηστεύει επί σαραντά ημέρες.

Στις αρχές λοιπόν του δού αιώνα, στα 1513, ο επίσκοπος των Παρισίων Στέφανος ντε Πορρες εξώριζε το ποινικό του να μη τρώει τη Σαρακοστή ούτε κρέας, ούτε γάλα, ούτε τυρί, ούτε αυγά, ορίζεται όμως πως οι πιστοί δεν έννοουσαν να συμμορφωθούν με τις υποδείξεις του γιαντί ύστερ από λίγον καιρό ο λειτουργός του Ύψιστου αναγκάστηκε να βάλει μεγάλο πρόστιμο σε κάποιον που παρέβη τη διαταγή του. Με τη πάροδο του χρόνου η Εκκλησία βλέποντας πως τα λόγια της πήγαιναν χαμένα και πως ο κόσμος προτιμούσε να πληρώνη πρόστιμο παρά να νηστεύει σαραντά μέρες γραμμη απόφασις να λάβει άλλα μέτρα πειο σοδάρω.

Ο ποιος λοιπόν δεν νηστεύει τον έδεναν στη πόρτα της εκκλησίας της ενόριος του και του μελάνιαζαν το πλευρά στο έζυλο. Ο ποιητής μάλιστα Κλημης Μορώ κινδύνεψε να πάθει κάτι πολύ δυσάρεστο, να τον κάψουν δηλαδή ζωντανό, γιατί τον έπιασαν να τρώει λαδί τη Σαρακοστή!

Κατά τα μέσα του 16ου αιώνα ο εκλέκτωρ της Βαυαρίας αποκεφάλισε έξη αριστοκράτες του Μονάχου, επειδή είχαν φάει κρέας την Παρασκευή.

Τα χρόνια του Μεσαίωνα είνε γεμάτα από τιμωρίες και θανατικές εκτελέσεις ανθρώπων που παρέβησαν τη σαρακοστή. Με την ίδια αυστηρότητα έτιμωρούντο και οι χαράπιδες που πουλούσαν κρέας.

Επί βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ' η νηστεία της Σαρακοστής έπρεπε κατά τρόπο υποδειγματικό. Ήταν τότε η εποχή της κωνινικής υποκρισίας και οι άρχοντες ήθελαν να δώσουν στο λαό την εντύπωση πως ακολουθούσαν τις διατάξεις της Εκκλησίας και πως ήσαν άγιοι άνθρωποι.

Εννοείται τώρα πως νηστευαν μονάχα οι λαϊκές τάξεις, τρομοκρατημένες από τα μέτρα της κυβερνήσεως, γιατί οι άρχοντες και οι ευγενείς που δεν είχαν να φοβηθούν τίποτε μπορούσαν να φάνε κρυφά κρέας χωρίς να τιμωρηθούν.

Από τα 1657, κάθε χρόνο, μόλις πλησίαζε η Σαρακοστή έβγαιναν διάφορες ρευότα κι αυτή η εμφάνιση κραδός οωας, τριγυρίζον στις λαϊκές συνοικίες και φρόντιζαν να μαθαίνουν ποιάς χοσάπης πουλούσε κρέας κρυφά, για να τον προδώνουν στην αστυνομία.

Στις 22 θεβρουαρίου 1653 ο διοικητής της Τουλούζης, έβγαλε ένα διάταγμα διά του οποίου απαγορευόταν κατά τη διάρκεια της σαρακοστής η κατασκευή γλυκισημάτων!...

Η αστυνομία δεν σεβόταν τίποτε προκειμένου να πιάσει έναν παραβάτη. Το οικογενειακό δούλο είχε καταργηθεί. Οι αστυνομικοί είχαν το δικαίωμα να μπαίνουν στα σπίτια, από τα άριστοκρατικά ως τα λαϊκά, και να κάνουν έρευνα για να ανακαλύψουν μαγειρεμένο κρέας.

ΤΟ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΔ' ΕΙΧΕ ΔΩΣΕΙ ΠΡΩΤΟΣ ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ. ΜΑΖΙ ΤΟΥ ΝΗΣΤΕΥΑΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΥΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΡΙΑΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΣ. ΝΗΣΤΕΥΑΝ ΩΜΟΣ ΜΟΝΑΧΑ, ΟΤΟ ΦΑΝΤΟ, ΟΧΙ ΚΑΙ ΟΤΟΝ ΕΡΩΤΑ. ΚΑΙ ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ ΨΩΓΙΑΖΑΝ ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΩΣ.

Αυστηρή επίσης από κεφάλαιο της νηστείας ήταν και η εννοουμένη του Λουδοβίκου ΙΔ', η θρυλική κυρία ντε Μοντε-δίκον ΙΔ', η οποία έδινε τις ημέρες της Σαρακοστής έτρωγε λίγα δρμία έερδ ψωμί! Για να μη φαν μάλιστα περισσότερο ζυγίσε τη μερίδα του ψωμιού από τό πρωί.

Επί Λουδοβίκου ΙΕ', οι ίδιες διατάξεις εξακολουθούσαν να ισχύουν με τόση μάλιστα αυστηρότητα, ώστε στα 1726 η πρεμιέρα της όπερας του Μπρασάκ (Ηρώ και Λεονόρος) ανεδήλωσε γιστί συνέπεσε άφ' ενός μόν να είνε σαρακοστή και άφ' έτέρου το έργο απαιτούσε να γίνη μία θυσία άλνυού επί σκηνής. Η αστυνομία λοιπόν δεν επέτρεψε εμφάνισι του άπαγορευμένου υ αυτού ζώου σε ημέρες νηστείας!...

Εν τω μεταξύ είχε άρχισει να γίνεται γνωστή η σοκολάτα. Στην άρχη η Εκκλησία και το κράτος δεν της πολυέδωσαν σημασία. Αργότερα όμως βλέποντας πόσο την αγαπούσε ο λαός σκέφθηκαν πως άφου η σοκολάτα προσέζει τόση ευχαρίστησι, έπρεπε να καταργηθεί κατά τις ημέρες της Σαρακοστής. Είνε άδύνατον να φαντασθεί κανείς τι θόρυβος και τι φασαρία και τι συζητήσεις έγιναν τότε γύρω από το ζήτημα αυτό, άν δηλαδή η σοκολάτα είνε νησιόσιμη ή όχι.

Ο Πάπας Παύλος Ε' άφου ήπιε κάμποσα φυτζάνια σοκολάτας και... μελέτησε καλά το ζήτημα άπεράνη πώς η σοκολάτα δεν προκαλεί την ψυχική διασφορά των χριστιανών. Την ίδια γνώμη είχε και ο πάπας Γρηγόριος ΙΓ'.

Υπήρχε όμως μεγάλη αντίδρασις εκ μέρους πολλών άλλων κληρικών. Τους άντιρροήσας όμως αυτούς τους άπειστώμενς ο σοφός Ισπανός ιερέας θωμάς Χουρνάντο, ο οποίος τύπωσε στα 1642 ένα όγκυόδη τόμο με τον τίτλο:

«Περί του άν η σοκολάτα είνε ποτόν νησιόσιμον» και, στο όποιο εξετάζει τόσο σοδάρω αυτό ζήτημα βασιζόμενος σε κυρία του... Αριστοτέλους, του Αριστοφάνους, του Αγίου Αυγουστίνου και άλλων των εκκλησιαστικών πατέρων!...

Πάσο πειό ευτυχισμένοι είνεσθε σήμερα. Στερούμεθα χίλια δυο πράγματα, αλλά γλυτώσαμε από τους καλονήρους.

Ο Πάπας Παύλος Ε' άφου ήπιε κάμποσα φυτζάνια σοκολάτας και... μελέτησε καλά το ζήτημα άπεράνη πώς η σοκολάτα δεν προκαλεί την ψυχική διασφορά των χριστιανών. Την ίδια γνώμη είχε και ο πάπας Γρηγόριος ΙΓ'.

Υπήρχε όμως μεγάλη αντίδρασις εκ μέρους πολλών άλλων κληρικών. Τους άντιρροήσας όμως αυτούς τους άπειστώμενς ο σοφός Ισπανός ιερέας θωμάς Χουρνάντο, ο οποίος τύπωσε στα 1642 ένα όγκυόδη τόμο με τον τίτλο:

«Περί του άν η σοκολάτα είνε ποτόν νησιόσιμον» και, στο όποιο εξετάζει τόσο σοδάρω αυτό ζήτημα βασιζόμενος σε κυρία του... Αριστοτέλους, του Αριστοφάνους, του Αγίου Αυγουστίνου και άλλων των εκκλησιαστικών πατέρων!...

Πάσο πειό ευτυχισμένοι είνεσθε σήμερα. Στερούμεθα χίλια δυο πράγματα, αλλά γλυτώσαμε από τους καλονήρους.

Ο Πάπας Παύλος Ε' άφου ήπιε κάμποσα φυτζάνια σοκολάτας και... μελέτησε καλά το ζήτημα άπεράνη πώς η σοκολάτα δεν προκαλεί την ψυχική διασφορά των χριστιανών. Την ίδια γνώμη είχε και ο πάπας Γρηγόριος ΙΓ'.

Υπήρχε όμως μεγάλη αντίδρασις εκ μέρους πολλών άλλων κληρικών. Τους άντιρροήσας όμως αυτούς τους άπειστώμενς ο σοφός Ισπανός ιερέας θωμάς Χουρνάντο, ο οποίος τύπωσε στα 1642 ένα όγκυόδη τόμο με τον τίτλο:

«Περί του άν η σοκολάτα είνε ποτόν νησιόσιμον» και, στο όποιο εξετάζει τόσο σοδάρω αυτό ζήτημα βασιζόμενος σε κυρία του... Αριστοτέλους, του Αριστοφάνους, του Αγίου Αυγουστίνου και άλλων των εκκλησιαστικών πατέρων!...

Πάσο πειό ευτυχισμένοι είνεσθε σήμερα. Στερούμεθα χίλια δυο πράγματα, αλλά γλυτώσαμε από τους καλονήρους.

Ο Πάπας Παύλος Ε' άφου ήπιε κάμποσα φυτζάνια σοκολάτας και... μελέτησε καλά το ζήτημα άπεράνη πώς η σοκολάτα δεν προκαλεί την ψυχική διασφορά των χριστιανών. Την ίδια γνώμη είχε και ο πάπας Γρηγόριος ΙΓ'.

Υπήρχε όμως μεγάλη αντίδρασις εκ μέρους πολλών άλλων κληρικών. Τους άντιρροήσας όμως αυτούς τους άπειστώμενς ο σοφός Ισπανός ιερέας θωμάς Χουρνάντο, ο οποίος τύπωσε στα 1642 ένα όγκυόδη τόμο με τον τίτλο:

«Περί του άν η σοκολάτα είνε ποτόν νησιόσιμον» και, στο όποιο εξετάζει τόσο σοδάρω αυτό ζήτημα βασιζόμενος σε κυρία του... Αριστοτέλους, του Αριστοφάνους, του Αγίου Αυγουστίνου και άλλων των εκκλησιαστικών πατέρων!...

Πάσο πειό ευτυχισμένοι είνεσθε σήμερα. Στερούμεθα χίλια δυο πράγματα, αλλά γλυτώσαμε από τους καλονήρους.

Ο Πάπας Παύλος Ε' άφου ήπιε κάμποσα φυτζάνια σοκολάτας και... μελέτησε καλά το ζήτημα άπεράνη πώς η σοκολάτα δεν προκαλεί την ψυχική διασφορά των χριστιανών. Την ίδια γνώμη είχε και ο πάπας Γρηγόριος ΙΓ'.

Υπήρχε όμως μεγάλη αντίδρασις εκ μέρους πολλών άλλων κληρικών. Τους άντιρροήσας όμως αυτούς τους άπειστώμενς ο σοφός Ισπανός ιερέας θωμάς Χουρνάντο, ο οποίος τύπωσε στα 1642 ένα όγκυόδη τόμο με τον τίτλο:

«Περί του άν η σοκολάτα είνε ποτόν νησιόσιμον» και, στο όποιο εξετάζει τόσο σοδάρω αυτό ζήτημα βασιζόμενος σε κυρία του... Αριστοτέλους, του Αριστοφάνους, του Αγίου Αυγουστίνου και άλλων των εκκλησιαστικών πατέρων!...

Πάσο πειό ευτυχισμένοι είνεσθε σήμερα. Στερούμεθα χίλια δυο πράγματα, αλλά γλυτώσαμε από τους καλονήρους.

Ο Πάπας Παύλος Ε' άφου ήπιε κάμποσα φυτζάνια σοκολάτας και... μελέτησε καλά το ζήτημα άπεράνη πώς η σοκολάτα δεν προκαλεί την ψυχική διασφορά των χριστιανών. Την ίδια γνώμη είχε και ο πάπας Γρηγόριος ΙΓ'.

Υπήρχε όμως μεγάλη αντίδρασις εκ μέρους πολλών άλλων κληρικών. Τους άντιρροήσας όμως αυτούς τους άπειστώμενς ο σοφός Ισπανός ιερέας θωμάς Χουρνάντο, ο οποίος τύπωσε στα 1642 ένα όγκυόδη τόμο με τον τίτλο:

ΤΑ ΠΙΟ ΚΩΜΙΚΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Μία περίεργη συλλογή

Στο Παρίσι πέθανε τελευταία ένας μαυιδης συλλέκτης επισκεπτηριών, όνόματι Ορνοβάλι.

Από τα διασκεδαστικώτερα δείγματα της συλλογής του είνε και τα ακόλουθα:

ΠΩΛ ΜΑΡΤΙΝΕ

γραφειοκράτης έν διαθεσιμότητι έπειτα από ένα άδικον νόμον

ΠΙΕΡ ΛΕΝΤΟΥ

χρηύσας για τρίτη φορά

ΜΟΡΙΣ ΛΟΥΝΤΙΟΝ

θύμα της έκτροχιάσεως του Σαιν-Λεονάρ

ΚΛΕΜΑΝ ΒΕΡΠΥ

άνθρωπιότης φιλόσοφος

ανάκαλύψας την άνυπαρξίαν

όλων των θεών

ΑΛΟΡΕΝΤ ΜΠΑΡΖΙΝΕ

εφεδρος άκαδημαϊκός άξιωματικός

Ο Κορ και η Κα ΤΥΡΕΛ

της έρίππου χωροφυλακής

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΩΝΤΟ

Ιστορικός σαλινγκής της καταλήψεως του

Μαλακώφ (1855, Κριμαία)

εικονιζόμενος εις τό μουσειον των Βερ-

σαλλίων (πίνας του Υδόν)

έπιλοχίας έν άποστρατείω

•••

Πάθημα έρωτευμ-νης

Στην Τακόμα, της πολιτείας Ουάσιγκτων, μία έρωτευμένη Αμερικανίδα ρίχθηκε στην άγκαλιά ενός άρσενου πόλημου, όνόματι Πατρίκ Ο Μάλλεϋ, την ώρα που αυτός έκτελούσε την υπηρεσία του σ' ένα κεντρικό δρόμο και τον φίλασε, ψιθυρίζοντας του λόγια άγάπης.

Ο Αμερικανός πόλημος άκουσε την έκμυστηρεύσι της, της υποσχέθηκε ότι θα σκεπτόταν πάλιν σ' αυτό το ζήτημα και, πιστός στο καθήκον του, της υπέβαλε ένα πρόστιμο 15 δολλαρίων γία άνάρμοστη συμπεριφορά!

Ο Αμερικανός πόλημος άκουσε την έκμυστηρεύσι της, της υποσχέθηκε ότι θα σκεπτόταν πάλιν σ' αυτό το ζήτημα και, πιστός στο καθήκον του, της υπέβαλε ένα πρόστιμο 15 δολλαρίων γία άνάρμοστη συμπεριφορά!

Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΦΥΛΟΝ

Οι πρόοδοι της έπ σήμης για την περ πο ησι του δέρματος

Είνε γεγονός ότι από των άρχαιοτάτων χρόνων η περιποίηση του δέρματος και μάλιστα από δερμάτος του προσώπου άποτελούσε μία από τις κυριώτερες φροντίδες του ανθρώπου.

Κατά την αρχαιότητα το «φτιασίδι» το παρασκευάζαν με... ανθρώπινο σάλιο που το πρόσφεραν θεοταυινδές, τις όποιες υπέβαλαν προς τότο σε ειδική διαίτα με άρισμένες άρωματικές οσείες.

Αλλά καλλονικά περιείχαν κόπρο κροκοδείλου. Υπήρχε επίσης συνήθεια στο νερό με το όποιο έπλεναν το πρόσωπο να ρίχνουν νεάριο.

Ποικιλία κρεμών ήταν τότε στην ημερησία διαταγή, για την περιποίησι του προσώπου. Η ώρα της Αλύπτου βασιλείας Κλεομένης που ήσχολετο και με την Ιατρική, τόνον έδινε στην ύγιεινη του προσώπου σημασία, ώστε συνέγραψε σχετικό περ καλλονικών συγγράμμα.

Από τα χρόνια εκείνα ως σήμερα πολλές σχετικές μελέτες και συγγράμματα έχουν γραφεί, ώστε κατά τα τελευταία χρόνια η κοσμητική του προσώπου με τα της ύγιεινης του δέρματος άποτελούν έναιον επίσημον κλάδο μεγάλης σημασίας. Και είνε φυσικό αυτό, γιατί το πρόσωπο είνε έκτεθειμένο περισσότερο από τα άλλα μέρη του σώματος στις επιδράσεις της ατμοσφαιρας, των ήλιακών α-

κτίνων, του κρύου ή της θερμότητας, της υγρασίας ή της υστερίας, της σκόνης, καθώς και στους κινδύνους των μικροβίων κλπ. Ακόμη και η σωματική και ψυχική του άνθρώπου κατάστασις - ή άσφαλτος και μη φυσολογική φυσική - γίνονται άφορη με το πέρασμα του χρόνου να χαραχθούν στο πρόσωπο οι άνεπιθύμητες ρυτίδες.

Είνε δηλαδή γεγονός ότι το πρόσωπο γεννάει νωρίτερα από το άλλο σώμα και δεν είνε λίγες οι κυρίες που πολλές φορές μπρός στον καθρέφτη τους θυμήθηκαν τη φράσι του Μαρσέλ Πρεβό:

«Αχ, γιατί τα γυράτια ν' άρχίζουν από το πρόσωπο!», «Όστε η καλή διατήρησι του προσώπου είνε ζήτημα περιποίησης και τελείας ύγιειας του δέρματος».

Μεταξύ των διαφόρων κρεμών καλλονής εκείνη που θα έπρεπε να είναι στην προφύλαξι του δέρματος και στην εξαφάνισι των έπ' αυτού όλεβρών συνεπειών, τόσον των έσωτερικών όσον και των έξωτερικών (ρυτίδων, σκασμάτων, πανάδων, έξανθημάτων, ιμμυκτιών κλπ.), θα ήταν άναμφέως η μεγαλυτέρως αξίας, η πλέον σωτηρία. Και η κρέμα αυτή υπάρχει ευτυχώς σήμερα.

Κατόπιν πολυετών έρευνών και πειραμάτων τα ύγιεινα καλλονικά έργαστήρια του Οίκου J. Meirap, έθεσαν σε

κυκλοφορία την Λανολίνη Meirap, η οποία λόγω της συνθέσεώς της συγκεινώνει τα πλέον επιθυμητά λαυολινικά κρέμας και άποτελεί το ιδεώδες καλλονικό του προσώπου, των χειρών και γενικώς της επιδερμίδος.

Η Λανολίνη Μελάν περιείχει λαυολίνη, την οποία μεταχειρίζονται στις συνταγές των οφθαλμολόγων και καλύπτουν οί περισσότεροι και καλότεροι δερματολόγοι το κόσμημα, λίπος φαλαίνης, βαζελίνη και γλυκερίνη των όποιων η άποτελεσματικότητα είνε γνωστή και άναμφισήτητος για την περιποίησι του δέρματος.

Τοιουτοτρόπως η Λανολίνη Ζ. Μελάν που περιείχει και άλλα ακόμη συστατικά άποτελεί το άριστον και τρώπανός τα πλέον άγνόν καλλονικών του προσώπου και των χειρών.

Προκειμένου να κάμει χρήση της Λανολίνης Μελάν φροντίστε να είνε το Οίκου Ζ. Μελάν, γιατί λόγω της έπιτυχίας αυτής κυκλοφορούν στο εμπόριο πολλές όδες άπομιμήσεις ζητησες το πρόσμο κουτακι της Λανολίνης «J. Meirap» Σωκράτους 73 - Τηλ. 52.558.

Γενικός Αντιπρόσωπος Π. ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

Σωκράτους 73 Τηλ. 52-558

Τα έτη του Φρήμον χάνονται από τότε. Ο Μπέρντ όμως γύρισε στον τόπο του και ίδρυσε μία τράπεζα κι ένα μεγάλο κατάστημα σιδηρικών. Οι κληρονόμοι του ζούν ακόμη και δεν δέχονται να τους κάμη κανείς κομμένα για κρυμμένους θησαυρούς. Έν τούτοις, καθώς βεβαιώνει ο εντόπιος, διατηρούν στο σπίτι τους για ένθύμιο μερικά άρχαία χρυσά νομίσματα...

ΟΙ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Άπεγνωσμένες προσπάθειες για την άνεύρεσί τους

Στις άμώδεις όχθες του ποταμού Σιουδέν της άμερικανικής πολιτείας Φλόριντα, σε μικρή άπόστασι άπ' τη θάλασσα, υπάρχει μία έρημη τοποθεσία όπου πιστεύεται ότι βρίσκονται μυθώδεις θησαυροί, κρυμμένοι άπ' τον άρχιπειρατή Ζάν Λαφίτ. Έχουν γίνει ως τώρα πολλές προσπάθειες για την άνεύρεσί τους, μέσα στα τελευταία 60 χρόνια. Έχουν έρθευη περισσότερα από 200.000 δολάρια. Αυτόκιονες, άπόπειρες φάντασ και δηλητηριάσεων, συμπλοκές αλυταίρες, ήταν τ' άποτελέσματα αυτού του τρελλού κυνηγιού θησαυρών, που έχει μείνει άκαρπο ως τώρα.

Η πρώτη πράξι του δρμάτος άρχισε το Μάρτιο του 1888. Ένας άγνωστος γέρος, με προφορά ξενική, παρουσίασθηκε τότε στο γευσιτικό χωριό Σιελφάντ, άγόρασε διάφορα έργαλεία, μουλάρι και ένα μεγάλο κλειστό άμάξι.

Την άλλη μέρα, ήρθε και δεύτερος ξένος. Κι' ο δυο μαζί ξεκίνησαν για τον ποταμό Σιουδέν. Κανείς δεν ήξερε τι πήγαιναν να κάμουν εκεί.

Σε λίγο καιρό, ο πρώτος γύρισε στο χωριό, φέροντας το σύντροφό του άρρωστο βρεθεί από κακοήγη έλονοσία. Την ίδια νύχτα, ο δεύτερος ξένος πέθανε. Ο άλλος φάνηκε ότι είχε πάθει μία τρέλλα άπ' το χάσιμο του συντρόφου του. Μιλούσε άσυνάρτητα, κάνοντας λόγο συχνά για ένα παλιό και πολύτιμο χάρτι που είχε στην κατοχή του. Κα νελ όμως άπ' τους χαρικούς δεν έδωσε σημασία στα λόγια του.

Έννα χρόνια αργότερα, το 1897, ο άγνωστος αυτός γέρος βρέθηκε στη Γεωργία και ζήτησε φιλοξενία στο γεωγραφικό κοσμήτο «Εμμετ Μπέρντ». Ήταν άρρωστος, με δυνατό πυρετό. Ο γιατρός που τον εξέτασε, διέγνωσε πνευμονία. Πρίν πεθάνει, ο άγνωστος θέλησε ν' άποδείξει την εύγνωμοσύνη του στον Μπέρντ. Και του έδωσε τον περιήμο χάρτι, μαζί με λεπτομερείς οδηγίες για να βρή κάποιο κρυμμένο θησαυρό.

Ο Μπέρντ κι' ο έπιστάτης του Φρήμαν έφυγαν άμέσως για το Σιελφάντ. Εκεί προσέλαβαν ένα έργατή, τον Τζος Κοόρρυ, κι άρχισαν τις άνασκαφές στο σημείο που υπέδεικνε ο παλιός χάρτης, άνάμεσα σε τρεις τεραστιες βελανιδιές. Ο Μπέρντ λάσωνε όλα τα μέτρα του, για να μην πλησιάζει κανείς ξένος.

Άφου άνοιξαν στην άμμο μία τρύπα βάθος 4 μέτρων, οι άξινες τους συνήντησαν ένα σκληρό και όγκυόδες άντικείμενο. Όσο όμως προσπαθούσαν να το βγάλουν, αυτό βούλιαζε πιδ πολύ στην ύγρη και μαλακή άμμο. Μπόρεσαν πάντως να εξακριβώσουν ότι είχε ένα σκληρό περίβλημα, σαν τσιμεντένιο, κι' ότι ήταν 60 πόντους πλατύ και 120 πόντους μακρύ.

Επιχειρήσαν να το τραβήξουν έξω με σιδερένιους γάντζους και μη σχοινιά, περασμένα σ' ένα τριπόδο στμημένο πάνω άπ' την τρύπα. Δυο μουλάρια τραβούσαν τα σχοινιά. Το τσιμεντένιο κιβώτιο άρχισε να βγαίνει άπ' την άμμο... Ξαφνικά όμως το σχοινί έσπασε και το κιβώτιο έσανεβούλιαξε και χάθηκε!

Τώρα είχε βυθισθί σε βάθος 8 μέτρων, όπου είχε καθίσει πάνω σ' ένα στερεό πέτρωμα. Ο Μπέρντ κι' οι άνθρωποι του έκαμαν καινούργιες έγκαταστάσεις και έσανάρχισαν την έργασία. Όταν πλησίασαν πιδ στο τέλος, ο Μπέρντ άποκάκρυνε τον Κοόρρυ και συνέχισε το σκάκιμο με τον έπιστάτη του.

Κανείς δεν έμαθε ποτέ τί άκριβώς άνακάλυψαν εκεί μέσα... Πάντως, σε λίγες μέρες μάζωσαν τα πράγματά τους κι' έφυγαν. Ο Κοόρρυ πήγε τότε στον τόπο των άνασκαφών και βρήκε ένα κομμάτι άπ' το παλιό κλειδαριά.

Τα έτη του Φρήμον χάνονται από τότε. Ο Μπέρντ όμως γύρισε στον τόπο του και ίδρυσε μία τράπεζα κι ένα μεγάλο κατάστημα σιδηρικών. Οι κληρονόμοι του ζούν ακόμη και δεν δέχονται να τους κάμη κανείς κομμένα για κρυμμένους θησαυρούς. Έν τούτοις, καθώς βεβαιώνει ο εντόπιος, διατηρούν στο σπίτι τους για ένθύμιο μερικά άρχαία χρυσά νομίσματα...

Έκτος όμως άπ' το κιβώτιο που άνακάλυψε ο Μπέρντ, άπρηξαν και πολλοί άλλοι θησαυροί στο ίδιο μέρος. Αρκετά χρόνια αργότερα, δυο φαρδές βρήκαν εκεί κοντά κάτι που το νόμισαν για φωλιά με άπολιωμένα αυγά γελώνας. Τα πέταξαν μακριά, στο βαθύ νερό. Αλλά ένα άπ' αυτά, το τελευταίο, ξέφυγε άπ' τα χέρια τους, έπεσε κάτω, έσπασε... και φάνηκε ένα άραιο διαμάντι, τριγυρισμένο από έξη λάσπη! Δυστυχώς, οι φαρδές δεν μπόρεσαν να ξαναερευνή το υπόλοιπο «αυγό». Και το μοναδικό αυτό διαμάντι σπάζει τώρα μία κυρία της γεγονικής πόλεως Όρλάντο.

Στα έπόμενα χρόνια, έγιναν άλλες μικρές προσπάθειες άνεύρεσως των θησαυρών, οι όποιες άπέτυχαν όλες. Το 1923, άρχισε άνασκαφές κάποιος Χέρμπερτ Νέλσον, πλούσιος κτηματίας, με την καθοδήγησι ενός καινούργιου μηχανήματος, που φανέρον την ύπαρξι μετάνων κρυμμένων μέσα στη γή. Τώρα χρησιμοποιήθηκαν μηχανικοί, πολυέσδες, έγκαταστάσεις, ειδικά έργαλεία, άντλίες... Διάφορες όμως πλημύρες, καταιγίδες κι' άλλα άτυχήματα κατέστρεψαν τρεις φορές τα τεχνικά έργα, τη στιγμή που πλησίαζαν πιδ στην έπιτυχία. Άφου ο Νέλσον έδωσε όλα του τα χρήματα, βρήκε μερικούς φίλους του κεφαλαιοχόους, συνέστησε μία εταιρεία και συνέχισε τις έργασίες, δοκιμάζοντας κάθε φορά διαφορετικές μεθόδους.

Αύτες με ειδικά σκάφονδρα βυθισθηκαν στην ύγρη άμμο, καθάρισαν τη θέσι ενός κιβωτίου - όμοιου μ' εκείνο που είχε βρή άλλοτε ο Μπέρντ - και προετοίμασαν την άνέλκυσή του.

Θάλεγε ώστόσο κανείς ότι κάποια ύπερφυσική δύναμις φύλαγε τους θησαυρούς και δεν επέτρεπε να βγούν άπ' την κρυπή τους! Άλλοτε η τύχη κι' άλλοτε η μοιρία των στοιχείων της φύσεως, έξακολουθούσαν να ματαιώνουν τις προσπάθειες των μηχανικών, να καταστρέφουν τις έγκαταστάσεις τους.

Οι δύο κινδύνουσαν έπανελιγμένως να βρουν θάνατο φρικτό, και παρατηρήσαν ένας-ένας άπ' την έπικίνδυνη αυτή δουλειά.

Οι συνταίριοι, που είχαν μαζεuthί επί τόπου, έκνευρισμένοι άπ' αυτές τις άποτυχίες άρχισαν να μάλάνουν μεταξύ τους. Ένας άπ' τους βρήκε μία μέρα 14 φυσιγγία δυναμίτιδος χωμένα κάτω άπ' την καλύβα του, για να τον τινάξουν στον αέρα. Άλλος δέχθηκε μερικές σφαίρες, καθώς γύριζε από μία περιόδεα του. Τρίτος μοίρασε στους συντρόφους του γλυκίσματα δηλητηριώμενα με άρσενικό, εύτυχώς όχι άρκετό ώστε να τους σκότωθ. Τέταρτος έστησε για σάφαλα μία άπρόσιτη καλύβα πάνω σ' ένα δέντρο πανύψηλο...

Η δυσπιστία κι' η καχυποψία τους βασάνισαν μέρα και νύχτα. Κι' ο θησαυρός δεν βρισκόταν ακόμη...

Δυο άπ' τους συνταίριους αυτοκτόνησαν, γιατί είχαν χάσει όλη την περιουσία στις άνασκαφές. Η εταιρεία διελύθη σιγά-σιγά. Κι' όμως ο θησαυρός ύπρηξε, δίχως άλλο, γιατί δυο δοκιμαστικές γεωτρήσεις με ειδικά τρυπάνια έφεραν στην έπιφάνεια μερικά ψήγματα χρυσού!

Τώρα, μία μεγάλη εταιρεία της Νέας Υόρκης πρόκειται να επαναλάβει τις έργασίες, με όλα τα νεώτερα τεχνικά μέσα. Με ειδικές βυθορόρους θα σκάψει ένα μικρό λιμανάκι σ' όλοκληρη έκτεινή την περιοχή της όχθης του ποταμού, ως ότου βρή επί τέλους κάποιον θησαυρό. Όλη η άμμος που θα βγαίνει με τα μηχανήματα, θα περνά από κατάλληλα κόσκινα, για την πιθανότητα να περιείχη χρυσά νομίσματα χωμένα άπ' κιβώτια που κατεστράφησαν με τον καιρό. Ο έπιχειρηματίας Σάνφορντ Κοόρρυ, ο όποιος άπ' διεύθυνε το τεράστιο αυτό έργο, είνε βέβαιος ότι οι σύγχρονες μηχανικές τελειοποιήσεις θα του έπιτρέψουν να θριαμβέυει εκεί όπου άπέτυχαν τόσο άλλοι.

ΤΖΩΝ ΜΑΛΟΝΕ'Υ

•••

89

'Η μυστηριώδης Λάμψις

Τεχνάσματα κατασκευών

—Ποι πάτε;... φώναζε ακόμα μία φορά.

—Αλλά ο άνθρωπος που στεκόταν εμπρός μου, με τα χέρια σηκωμένα, κατάχλωμος απ' τον τρόμο, δεν έβγαζε μιλά. 'Η έπιμονη αυτή σιωπής του μ' έξενετριζε. Μουρμούριζα πάλι τον σκανδαλισμό του πιστολιού, που κρατούσα από μισή ώρα γυρισμένο προς το στήθος του... Εύτυχώς, έφτασαν τη στιγμή εκείνη δυο χωροφύλακες.

—Φυλάξετε αυτόν τον άνθρωπο! Τους είπα με άνακουφισ.

Η σκηνή αυτή συνέβαινε το βράδυ της 23ης Νοεμβρίου 1917, κοντά στο Τάρμπ, δηλαδή στα Κάτω Πυρηνάια, απ' όπου περνούσαν σ' όλο τον πόλεμο οι κατασκόποι μεταξύ Γαλλίας και 'Ισπανίας. Πραγματικά, το άγριο περιβάλλον κι οι συχνές και τρυμερές θέσεις καταναύων σκεδόν άδυνατη την επίδεση σ' αυτή την περιοχή. 'Ωστόσο, έχοντας όριζόμενες θητικές πληροφορίες, έφτασα σ' αυτή την κοιλάδα του Δάντη, κι αφού παραμόνευα για πολύ, κατάφερα επί τέλους να πιάσω τον άνθρωπο που κρατούσαν τώρα οι χωροφύλακες. Σκόπευα να τον ψάξω άμεσα, πριν καταρθείσει να πέσει, δίνοντας τον ένοχο σπινθηρίδιο στο χέρι του. Μ' έμπόδιζε όμως το βαθύ σκοτάδι. Εύτυχώς, μέσα στο σκοτάδι που κρατούσε στους ώμους του αυτός ο άνθρωπος, υπήρχαν ένα φανάρι κι ένα κέρι μισοκαμμένο. Έξασφαλίστα έτσι λίγο φως κι άρχισα την έρευνα.

Έξαφνα, κυττάζοντας τυχαίως τον άγνωστο, είδα τα μάτια του κορμωμένου επίμονα στο άναμμένο φανάρι, που κρατούσε ψηλά ένας χωροφύλακας. Κυττάζα κι' εγώ αυτό το φανάρι. Στην αρχή δεν διεκρίνα τίποτε το ξεχωριστό. Έπειτα όμως πρόσεξα ότι το κέρι του τρεμόσβηνε, μοιχονότι τα καντινιμένα τζάκια του φαναριού το προσφύλαγαν έντελως απ' τον άνεμο.

Το έμπνευμά μου με είχε διδάξει να προσέχω και τις παραμικρότερες ακόμα λεπτομέρειες. Προσέβλεπα λοιπόν να βρω μία ελπίδα του φαινομένου που παρατήρησα. Έμεινα για λίγο αμήλιος, σκεπτικός. 'Ησαν οι τοίχοι πιά να ξαναχρυσόνη την έρευνα, όταν συνέβη ξαφνικά κάτι ανεξήγητο: το φανάρι πέταξε για λίγες στιγμές μία ζωήρη λάμψη!

Ο χωροφύλακας που το κρατούσε φοβήθηκε ίσως καμιά έκρηξη και το άρισε να πέσει απ' τα χέρια του. Συγχρόνως ο άγνωστος, έπωφελούμενος απ' τη γενική σύγχυση, έφευγε απ' τον άλλο χωροφύλακα κι' έτρεξε προς το κοντινό δάσος. 'Ηταν αδύνατον να τον κυνηγήσω, με έκει μέσα, με τέτοιο σκοτάδι! Απρό, λοιπόν, ριζώσα στην τύχη μερικώς πυροβολισμούς, γυρίσασα πίσω απ' τον φανάρη, απ' το οποίο έβγαίνα μία παράξενη, άκαθόριστη μυρωδιά, που μου θύμιζε το καμμένο κέρι...

Η περιπέτεια αυτή ένευ στενή σχέση μ' ένα απ' τα σπουδαιότερα στρατιωτικά μυστικά του καιρού εκείνου. Το 1917, οι τεχνικές ύπηρεσίες των συμμάχων δοκίμασαν μία καινούργια έφευρή: το «ατμοπρισκόπιον», ένα όργανο που θα έπρεπε στα όποια να αβλέπων χωρίς το κοινό

περισκόπιο. Αντί για το συνηθισμένο σάλινα, υπήρχε ένα σύμμα συνδεδεμένο μ' ένα είδος δίσκου που έπλεε άόρατος πάνω στα κύματα. Ο δίσκος αυτός περιείχε ένα είδος «φωτοηλεκτρικού κύτταρου», το οποίο μεταβίβαζε τις εικόνες με ηλεκτρικό σήμα ως το έσωτερικό του ύποδρυχλου.

Κάποια μέρα, έφτασε μία έπιστημονική άποστολή σ' ένα γαλλικό ναύσταθμο, όπου δοκιμαζόταν το καινούργιο μηχανήμα. 'Ανάμεσα όμως στους πραγματικούς έπιστημονικούς, μυρίσθηκα ένα τύπο μάλλον ύποπτο. Τον παροικούθησα... και δεν ανακάλυψα τίποτε. Θυμώμενος ώστόσο ότι τον είχα ξαναδεί κι' άλλους, πρό έτών, άνακατέμεινα σε μία ιστορία κατασκοπείας.

Μερικές μέρες άργότερα, είδα τον κύριο αυτό να συνηνοήται μ' ένα λαθρέμπορο των Πυρηνάιων. Έξαλα τότε να επιβλέψουν το λαθρέμπορο. Καί, στις 23 Νοεμβρίου, τον έπιασα καθώς περνούσε το βουνό.

Αυστηρώς, κατάφερα, όπως είπαμε, να μου έφωγν. 'Ωστόσο η παράξενη μυρωδιά του φαναριού του δεν έφωγνε απ' τη μύτη μου... Σκεπτόμην, βασάνισα το μυαλό μου και κατάρθησα επί τέλους να την άναγνωρίσω: 'Ηταν μυρωδιά καμμένου ζελατίνης!

Δεν έδυσκολεύθηκα πιά πολύ να συνδυάσω όλα αυτά τα στοιχεία και να βγάλω το συμπέρασμά μου. 'Οταν έπιασα κι' άνεκρίνα τον ψευτο-έπιστημονα, άποβείχθηκε ότι δεν είχα γελασθεί. Ο κατασκόπος φορούσε

Κατά τους τελευταίους μήνες του πολέμου, χρησιμοποιήθηκαν σε μεγάλη κλίμακα απ' τους Συμμάχους όβιδες και βόμβες, που εύρισκαν μόνες το στόχο τους, οδηγούμεναι απ' το φως, τη θερμότητα ή το μαγνητισμό.

Μία απ' αυτές ήταν η βόμβα «φέλιξ», που έκινε το σύστημα ρουκέτας κι' είχε προορισμένο στη μύτη της ένα μηχανισμό τόσο εύσθητο, ώστε το έπριεζε ακόμη κι' η θερμότης του ανθρώπινου σώματος από πολλές δεκάδες μέτρα μακριά. Με τέτοιες βόμβες μπορούν να χτυπηθούν με ασφάλεια εργοστάσια, έχυρικά βλήματα ή αεροπλάνα, μεγάλες πόλεις, και γενικά κάθε τι που έκπέμπε θερμότητα.

Ευφύεστες επίσης ήταν οι πυραυλοκίνητες βόμβες, που «έβλεπαν» κάθε φως, χάρις σ' ένα «φωτοηλεκτρικό κύτταρο», και πηγαιναν να πέσουν κατ' ευθείαν επάνω του. Ένας κατασκόπος, που θα ήθελε να προκαλέσει το βομβαρδισμό ενός στόχου, δεν θα είχε παρά ν' ανάψει ένα δυνατό φως, π.χ. μία φωτιά, στην κατάλληλη στιγμή. Τα ίδια βλήματα, με μία κατάλληλη ρυθμική, ένεργούσαν αντίθετως, χτυπούσαν δηλαδή ένα σκοτεινό στόχο πάνω σ' ένα φωτεινό πεδίο.

Τα μαγνητικά βλήματα προσελκύοντο από κάθε μεγάλο μετάλλιο όγκο, πλοίο, γέφυρα ή τάνκ.

Το περίφημο «ράνταρ», ή «έκπτι αίσθησις των στρατιωτικών», έπαιζε σημαντικό ρόλο στην τεχνική των καταβυθνομένων βλημάτων. Μία νέα ιδέα χρησιμοποίησής του στην αντιαεροπορική άμυνα έινε η έξής: Ένα αεροπλάνο, με πιλότο ή με αυτόματα μηχανήματα πιλοταρίσματος, θα περιπολού σε μία όριζόμενη περιοχή της στρατοσφαιρας. Μόλις το ράνταρ του αντήλφθη την παρουσία ενός έχυρικού βλήματος, θα έσπευδονίζετα αυτομάτως μία βόμβα-ρουκέτα, η όποια θα το χτυπάει και θα το καταστρέφει στον άέρα.

Πώς θα καταβυθνεται αυτή η βόμβα-ρουκέτα προς το στόχο της; Υπάρχουν δυο τρόποι: Είτε ακολουθώντας τις ηλεκτρικές δέσμες του ράνταρ του αεροπλάνου, όπως το τράινο ακούλουθι τις γραμμές του, είτε έχοντας κι' αυτή στη μύτη της ένα ιδιαίτερο ράνταρ. Τέτοια βλήματα έφωδισμένα με ράνταρ χρησιμοποιήθηκαν ήδη επανειλημμένως κατά τον πόλεμο. Όταν η άγγλική 'Ιντέλλίτζενς Σέρβις πληροφορήθηκε, στα τέλη του 1943, ότι οι Γερμανοί θα χρησιμοποιούσαν «ιπτάμενες βόμβες»

στο χέρι του ένα όραίο χρώμα σ' ορολόακι, που ήταν στην πραγματικότητα φωτογραφική μηχανή! Έπροσποείτο λοιπόν ότι κύταζε την ώρα... και φωτογράφιζε το «πλητερισκόπιο». Έπειτα έκρυψε το φωτογραφικό φίλμ μέσα σ' ένα κοφινό κέρι, το οποίο παρέδωσε στο λαθρέμπορο, για να το περάσει στην 'Ισπανία. Δεν μπορούσε, βέβαια, να προβλέψει ότι θα πιάναμε τον άνθρωπο του... πρό πάντων δέ ότι θ' άναβασε το κέρι, και θα καίγονταν έτσι το φίλμ!

Π. ΚΕΛΕΡ

•••

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεωργίου Μυτιληναίου, Αγίου 'Ιωάννη, Σπάρτης.—Το ποιήμα σας έχει αρκετή συγκίνηση, αλλά γενικά έινε άτεχνο. Έξακολουθήστε να γράφετε, γιατί φαίνεται ότι έχετε ταλέντο. Χ. Χριστοφορίδης, Θεονίκην.—Το σταυρόλεξό σας λαυθάσμένο. Γ. Σπυριδούλου, Πάτρας.—Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.θα δημοσιεύσουμε προσεχώς σχετικό άναγνώμα. Ξ. Ξ. Γκάμπαρο, Νέαν Σμύρνη.—Καλό σχετικό το διήγημά σας, αλλά δυστυχώς λόγω έλλειψης χώρου δεν δημοσιεύουμε ακόμη συνεργασία των άναγνωστών μας. Μ. Χ. Α. Τεκτονίδης, Θεονίκην.—Την ίδια άπάντησι δίνουμε και σ' εσάς. Ε. Ξ. Α. Κ. Α. λ. η. ν. Θεονίκην.—Το διήγημά σας όχι και τόσο καλό. (Κ. Σ. Α. λ. η. ν.)—Ευχαριστούμε για τις ευχές σας και τα καλά σας λόγια. 'Ο χώρος δεν μας έπιτρέπει την δημοσίευση συνεργασίας.

Οι νέες βόμβες-ρομπότ

Τα σατανικά όπλα του πολέμου

την έναρξη της νέας

σεως, οι Άγγλοι κατάρωσαν να καταστρέφουν τα 75% των ιαπωνικών βομβών που έφθαναν απ' τη Γαλλία. Τρεις μήνες άργότερα, τον 'Οκτώβριο του 1944, χρησιμοποιήθηκαν τέτοιες όβιδες και στον πόλεμο της έζρας. Το σωματικό πυροβολικό άπόκτησε έτσι μία τρομακτική άποτελεσματικότητα, που συντέριψε το ήθος του έχυρού και άνέτρεψε τους στρατηγικούς ύπολογισμούς του φόν Ρούντστεντ. Επίσης στον πόλεμο του Ειρηνικού χρησιμοποιήθηκαν πολύ τέτοιες όβιδες απ' το άμερικανικό ναυτικό.

Ένας άλλος τύπος βλημάτων δεν είχαν το ράνταρ επάνω τους, αλλά ώδηγούντο από μηχανήματα αυτού του είδους, τα οποία έχειρίζοντο κατάσκοποι στο έχυρικό έδαφος.

Υπήρχαν κατόπιν τα βλήματα («Νυκτερίδες»), που ώδηγούντο μέσα στο σκοτάδι ή την άμυλη από δέυτατους ήχους, μη άκουστούς απ' το ανθρώπινο αυτί. Οι ήχοι αυτοί παρήγοντο απ' το βλήμα, κι' όταν συναντούσαν ένα έμπόδιο, γυρίζαν πίσω κι' έκαναν το βλήμα να κατευθυνθή προς αυτό άκριβώς το έμπόδιο. Έινε ο ίδιος τρόπος, με τον όποιο πετούν με ασφάλεια οι νυκτερίδες μέσα στο σκοτάδι κι' αντήλμβάνονται τα έμπόδια έγκαίρως ώστε να μη χτυπούν επάνω τους.

Άλλα βλήματα ήταν έφωδισμένα με μικρούς πομπούς τηλεοράσεως, χάρις στους όποιους ο χειριστής μπορούσε να βλέπει από μακριά τη θέση τους σε κάθε στιγμή και να τα διεύθυνε με ηλεκτρικά κύματα προς τον στόχο, που διεκρίνετο στην όθόνη του τηλεοπτικού δέκτου. Με το ίδιο σύστημα διεύθυνοντο από μακριά αεροπλάνα χωρίς πιλότο.

Ο πόλεμος έχει τελειώσει τώρα, αλλά οι έπιστημονικές έρευνες για την τελειοποίηση αυτών των βλημάτων συνεχίζονται — όπως άκριβώς συνεχίστηκαν μετά τον πρώτο πόλεμο — οι πρόσδοι του άτελεστάτου τότε βομβαρδιστικού αεροπλάνου. Οι έρευνες αυτές άπαιτούν βέβαια μεγάλες δαπάνες. Τα νέα βλήματα όμως, αυτά καθ' έαυτά, έινε ένα όπλο φθινότατο, το φθινότατο απ' όλα χρησιμοποιήσε ποτέ ή άνθρωπότητα, άναλόγως με τα άποτελέσματά του. Πρόκειται λοιπόν δικώς άμφιβολία να φέρουν μία πραγματική επανάσταση, μία ριζική άλλαγή στις πολεμικές θεωρίες και στη στρατηγική τακτική.

'Αλλόκοτα άτυχήματα

Αν έχες τύχη διάβαινε...

Στην τελευταία συνεδρίαση του άμερικανικού «Συνεδρίου 'Εθνικής Άσφαλείας», έγινε, όπως συνήθως, μία άνασκόπηση των παραέξων άτυχημάτων που είχαν συμβεί στο διάστημα του 1945. Ένα απ' αυτά έτυχε σε κάποιον κυνηγό. Καθώς κρατούσε το όπλο του, μία άγριόπια τον έχτύπησε στο χέρι, το δακτύλο του πίεσε άθελα τη σκανδαλή και... πληγώθηκε στο γόνατο!

Στη Νέα 'Υόρκη, οι ήλικές άκτίνες, περνώντας μέσα από μία μπουκάλια με νερό, που βρισκόταν πάνω σ' ένα καμινάκι, έβαλαν φωτιά στο πάτωμα του άποκινύτου. Άλλα ή ζέστη της φωτιάς έσπασε κατόπιν τη μπουκάλια, και το νερό χύθηκε κι' έσβυσε τη φωτιά. Το πιο περίεργο έινε ότι, τον ίδιο χρόνο, συνέβη και στην πόλη Μείν ένα όμοιο άκριβώς περιστατικό.

Έπειδή είχε σπάσει ένα εξάρτημα της μηχανής που έτλανε τα πιάτα της, ή κ. 'Ιζιτ, στη Μιννεάπολις, έψαξε να βρή κάτι για να το άντικαταστήσει πρόχειρα. Έξω απ' το σπίτι της, είδε κάτι τι, που της φάνηκε κατάλληλο στο μέγεθος. Το πήρε λοιπόν, για να το έφαρμόσει στη μηχανή. Μόλις όμως το χτύπησε μ' ένα σφυρί, το πράγμα αυτό έσκασε και την τινάζε μακριά. 'Ηταν ένα φυσίγγιο δυναμιτικού!

Κάποιας έργατης, στην Καλιφόρνια, έπεσε πάνω σε ένα έσωτερικό τοίχο, όταν έξαφνα έπεσε ένα κομμάτι σοβάς απ' το ύψος του τετάρτου πατώματος και τον χτύπησε στο κεφάλι. Γρεμισόθηκε τότε στο όριο, όπου τον παρέσυρε μία περαστική μοτοσυκέττα. Κι' όμως, παρ' όλα αυτά τα άλλεπάλληλα άτυχήματα, δεν έπαψε τίποτε το σοβάρι!

Ένα άτυχε έργο έινε, μία χειμωνιάτικη νύχτα πάνω σ' ένα φανάρι του δρόμου, στο Σασκάτοβαν. 'Ο σφαιρικός αέρας έσπασε το κεφάλι του φαναριού, και τα αλυσίδια του, και θα πέθαινε άσφαλώς απ' τη φοβερή παγωνιά, αν ή σύγκρουσις δεν είχε θέσει σε λειτουργία ένα ειδοποιητήριο σήμα για την πυρκαγιά, προσαρμυμένο στο σήμα. Σε λίγο, έφτασαν επί τόπου οι πυροσβέστες, και τον έσωσαν.

'Αμερικάνικα κόλπα

Οι περιττές φλυαρίες μου προξένουν πάντοτε μία άκατανίκητη άντιπάθεια. 'Ιδιαίτερας συγχάνομαι τις άνοστες κοινοτυπίες που λέγονται μεταξύ συνταξιδιωτών. Γι' αυτό διάβασα μ' ευχαρίστηση την είδησι του έξυπνου και εύχαριστου τρόπου που βρήκαν οι 'Αμερικανοί για ν' άποφύγουν τις συζητήσεις με τους όχηλους τύπους στα ταξίδια τους. Έινε άπλοστοτατος και άποτελεσματικός! Κρεμάστε στο στήθος σας μία έπιγραφή με τη λέξη «κωφάλαος»!

Η ιδέα αυτή ήταν ύπεροχη. Την έλλη μέρα θα πηγαινα να περάσω δικτά ήμέρες στο μεγάλο χτήμα του φίλου μου Ρουμπλέρ που βρίσκεται στα περίχωρα της 'Ορλεάνης. Κατά τη διάρκεια λοιπόν του ταξιδιού μου θα δοκίμαζα τη μέθοδο αυτή.

Έπληρα την άμαξοστοιχία για την 'Ορλεάνη. Μέσα στο βαγόνι ήμουν στην άρχή μόνος. Έχάρηκα πολύ για την άνέκπιστη αυτή έδυγία και κήδησα άναστακτικά σε μία γωνία. Έξαφνα όμως ή πόρτα άνοιξε και ώρμησε μέσα μία γυναίκα. Άυσπεσέθηκα και προσοιήθηκα ότι διάβαζε με προσοχή μία έφημερίδα. 'Η άνεπιθύμητη σύντροφός μου ήταν μία κυρία καλοντυμένη, 40 περίπου χρόνων, αλλά πολύ καλά διατηρημένη.

Συγγνώμη, κύριε, μου είπε άμέσως, μήπως έχετε τι ώρα έινε; 'Ο ήλιθος όδηγός του άυτόκινήτου έκανε μία ώρα για να με φέρη στο σταθμό. Θα ήμουν φαίνεται μεθυσμένος!...

Μπροστά στον κίνδυνο μίας άκατάσχετης φλυαρίας, σκέφθηκα ότι ήρθε πιά ή στιγμή να καταφύγω στο κόλπο μου. Έσγχαλα από την τσέπη μου μία μικρή έπιγραφή και την έδειξα στην κυρία.

Έκείνη την κύταξε προσεχτικά και μου είπε:

—Τι κρίμα! Με συγχωρείτε... Κι' εγώ συνέχισα το διάβασμά μου, κατενθουσιασμένος. Στις σταθμό του Μαρνι άνέθηκε στο διαμέρισμά μας μία άλλη συνταξιδιώτισσα, που άσφαλώς είχε ραντεβό με την άνεπιθύμητη σύντροφό μου.

Η νεοφερμένη ήταν μία όραία και δροσερή νέα. 'Η δυο γυναικές άγκαλιάστηκαν και φίληθηκαν. Έπειτα ή νέα άρχισε να μιλή χαμηλόφωνα, για να μη την άκούσω. 'Η κυρία όμως την καθυσόχασε.

—Άγαπητή μου 'Ελσα, της έλεπε, μην άναυγής γι' αυτόν εκεί. Έινε κωφάλαος!... Μήπως ελεύθερα σάν να είμαστε μόνες.

Η νέα μ' έκύτταξε με κάποιο δισταγμό κι' έπειτα έξακολουθήσαν την κουβέντα τους. Έξαφνα όμως άκουσα την κυρία να προφέρει το όνομά μου. Είπε με πέποινα:

—Και τώρα πρέπει να γυρίσω στο σπίτι, γιατί ο άνδρας μου είχε την άτυχή έμπνευσι να προσκαλέσει για μερικές ήμέρες κάποιον ήλιθο γιατρό... τον Λενουάρ. Καταλαβαίνεις ότι μου έινε αδύνατον να λείψω από το σπίτι, έφ' όσον περιμένουμε ξένο...

Ώστε βρισκόμουν μπροστά στην κυρία Ρουμπλέρ, την άξιότιμη σύζυγο του φίλου μου, και στην άνηψιά του. Τι θα συνέβαινε τώρα, όταν ή κυρία θ' άνακάλυπτε ότι ο ήθην κωφάλαος της άμαξοστοιχίας ήταν ο άνεπιθύμητος γιατρός Λενουάρ;

Η περιπέτεια αυτή με διασκέδαζε! Θα ήμν άφανα να συνεχισθί, κι' έπειτα, στην 'Ορλεάνη, θα έδινε τις άπαραιτήτες έξηγήσεις...

Έν τώ μεταξύ οι δυο κυρίες έξακολουθούσαν τη συζήτησή τους. Για μία στιγμή ή κυρία Ρουμπλέρ, σπρηχθηκε στο παράθυρο. Και σε μία άπότομη στροφή της άμαξοστοιχίας, έχασε την

ισορροπία της και παρέ λίγο να πέσει στην... άγκαλιά μου! Σε λίγο άρχισε πάλι τη συζήτησι με μεγάλη νευρικότητα και φώναξε:

—Μου πήραν την τσάντα μου!... 'Όταν άνέβηκα στο βαγόνι την κρατούσα στο χέρι. Είχα μέσα 3.000 φράγκα και το είσιτήριό μου. Θα την πήρε το ύποπτο αυτό ύποκείμενο, όταν έσκυφα έξω από το παράθυρο.

Συγχρόνως γύρισε κι' έβειξε έμένα. —Είμαι βέβαια, συνέχισε, ότι μου την έκλεψε αυτός και θα τον καταγγέλω στον έπόμενο σταθμό!

Για ν' άποφύγω τη νέα αυτή συμφορά, έτοιμάσθηκα να κατεβώ μόλις θα σταματούσε το τράινο.

—Θέλετε βέβαια να φύγετε, μου φώναξε ή κυρία και μου έκλεισε το παράθυρο.

Ευχρόνως έσκυψε από το παράθυρο κι' άρχισε να ούρλιαζή κυριολεκτικάς.

Όταν ένεφανίσθη ένας άστυνομικός του είπε:

—'Ο άνθρωπος αυτός μου έκλεψε την τσάντα μου. Θα την βρήτε επάνω του. Περιέχει 3.000 φράγκα και το είσιτήριό μου. Τα άρχικά μου έινε Τ. Ρ.

—Τι έχετε να πείτε κύριε; με ρώτησε ο άστυνομικός, βέβαιος ότι ήμουν εγώ ο κλέφτης.

—Άπλοστοτατα, ότι είπε ψέμματα! του άπάντησα. Δεν ξέρω που βρίσκεται ή τσάντα της κυρίας. Πάντως εγώ είμαι τίμιος άνθρωπος...

—Ω, Θεέ μου! φώναξε ή κυρία Ρουμπλέρ κατάπληκτη. Ώστε δεν είστε κωφάλαος; Κύριε άστυνομι, ο άνθρωπος αυτός περνά για κωφάλαος! Έινε ληστής έξ άπαγγέματος. Να τον πιάσετε!...

Ο άστυνομικός με κύταξε καλά στα μάτια και με διετάξε να τον ακολουθήσω στο τμήμα. Παρακάλεσε και την κυρία να με συνοδεύει για να ύπογράψι τη σχετική μήνισι.

Όταν όμως σηκώθηκα, σκούνηπα σε κάποιο άντικείμενο. 'Ηταν ή «κλεμμένη» τσάντα! Τη σήκωσα για να την δώσω στην κυρία.

Άρρησε τις έξηπνάδες, μου είπε ειρωνικά ο άστυνομικός! Άλλοι αυτά τα παιχνίδια. 'Ολοι έινεσαι οι ίδιοι!...

—Θέλα, έλεγε ή άνηψιά, ή τσάντα σας σάς έπιασε. 'Ο κύριος έινε άθώος...

Η κυρία Ρουμπλέρ μέτρησε τα χρήματα, τα βρήκε σωστά και κάπως στενοχωρημένη έθλωσε, ότι ίσως να έπρόκειτο περί παρεξηγήσεως.

—Γιατί όμως προσποιείται τον κωφάλαο; ρώτησε γεμάτη άπορία ή θεία άμελική.

Ο άστυνομικός έφυγε, συνιστώντας μου να μη ξανακάνω παρόμοια άσέτα. Όταν ή άμαξοστοιχία έφθασε στην 'Ορλεάνη, κατέβηκα γρήγορα, για να το στρίψω, όταν έξαφνα έπιασε... στην άγκαλιά μου το Ρουμπλέρ.

—Καλώς τον! μου είπε δλόχαρος. Μα... που τρέχει τόσο βιαστικά!

Το άπάντησα ότι ήθην ένα τηλεοάφημα μ' άνακαλούσε στο Παρίσι, αλλά δεν με πείσπε και μου ζήτησε να το δειξω. 'Ισχυρίστηκε ότι το είχα χάσει.

—Λενουάρ! έφώναξε ο φίλος μου, τί σημαίνουν όλα αυτά;

Τη στιγμή εκείνη κατέφθασαν ή άνηψιά του. Μας κύταξε κατάπληκτη, μόντεψε περί τίνος έπρόκειτο κι' άρχισε να γελά άκόρητα.

—Θέε, έλεπε, όταν τέλος κατάρωσες να συγκρατήθι, συνέβη μία παρεξήγησι, που θα είχε σοβάρα άποτελέσματα, αν ο κ. Λενουάρ δεν είχε την έξυπνάδα να μη την πάει τραγικά.

—Ας πηγαίνουμε, έλεπε ο Ρουμπλέρ. Στο δρόμο θα μου τα διηγηθήτε όλα αυτά!...

Δίτσασα λίγο, αλλά κατόπιν πήρα άμέσως θάρρος. 'Ενοιώσα ότι ήμουν ήλικος να ύπομεινω 50 ρέις, για να μην άποκαταστήσω άμέσως μία τόσο χαριτωμένη άνηψια. Άκολουθήσα, λοιπόν, το φίλο μου στο χτήμα του, χαίρετσα την τρομερή, θεία και... έμεινα στο χτήμα επί δέκα ήμέρες.

Όσο για την άνηψιά έγινεμα τόσο φίλοι, ώστε την άλλη βδομάδα έδημοσιεύθη στις έφημερίδες ή έξής άγγελία: «'Ελσα Μερλίε—δόκτωρ Πάλ Λενουάρ, έμνηστεύθησαν».

ΖΑΚ ΡΑΜΠΩ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★'Οποιος κλαίει με το τίποτα, χάνει στο τέλος τα μάτια του.

(Τουρκική)

★Το χρήμα μοιάζει με τον σκαντζόχοιρο, τον όποιον μπορείς να σπυλάς, αλλά εινε δύσκολο να τον κρατήσεις στα χέρια σου.

(Ρουμανική)

ΠΙΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μία τελευταία νύχτα καρναβαλιού

—Μαρίνα, μη με περιμένεις... Θ' άργήσω να γυρίσω... θρόνισες να έχρη βάλε; Λίγα φρούτα, μία μπουκάλια σαμπάνια και δυο ποτήρια στο τραπέζακι της καμαράς μου, είπε ή Νίτσα στην ύπρετριά της. 'Η Μαρίνα, μία γεροντοκόρη χαμηλώς το κεφάλι της, έκανε να πη κάτι, με μετάνοιως.

—'Η κυρία της βγήκε άδούρα, όπως είχε μπή κι' έκλεισε πίσω της την πόρτα.

Εσβυσε τα φώτα, άνέβηκε τα πέντε σκαλοπάτια και μπήκε στο δωμάτιό της. Είκοσι χρόνια τώρα το είχε για κρεβατοκάμαρά της. Είκοσι χρόνια! Κι' έτσι γινόταν κάθε χρόνο... Τα ίδια λόγια έλεγε, ή ίδια μοναξιά την θανάτωνε μέσα σ' αυτό το ίδιο δωμάτιο. Κυττάθηκε στον καθρέφτη, έπειτα κύταξε μία φωτογραφία που βρισκόταν κρεμασμένη δίπλα.

Πώς ήταν τότε... πριν από είκοσι χρόνια... πώς ήταν τώρα, όπως τις έδειχνε ο καθρέφτης!

Τότε... Τι θλιβερές άναμνήσεις!... 'Η Μαρίνα έαπλώσε σε μία πολυθρόνα που βρισκόταν δίπλα στο κρεβάτι της και ψιθύρισε:—Τότε...

Ο νους φτερουγίσει από παλιά κι' ένας άναστεναγμός φύσκωσε το στήθος της.

Τότε... 'Ηταν και πάλι μία νύχτα καρναβαλιού... Κι' αυτή άστραψε από νεύματα ή έμορφη. Τι όνειρεμένα χρόνια!... Τι εύτυχιοι μένοι καιροί!...

Η Νίτσα ήταν θετή κόρη ενός πολύ πλούσιου βιομήχανου που πέθανε και της άφησε όλη του την περιουσία.

Και μία τρελλή νύχτα καρναβαλιού, με μία δαντελλένια μαύρη εφορμωστή τουαλέττα που έδειχνε όλες τις χάρες του κορμιού της, με μία μαύρη μισή μάσκα στο πρόσωπο είπε όπως και τώρα στην ύπρετρία:

—Θέλω να βρω φρούτα και μία μπουκάλια σαμπάνια στην καμαρά μου όταν θα γυρίσω... Μη με περιμένεις... Θ' άργήσω...

Κι' άργησε πολύ να γυρίσει ή Νίτσα. Δεν γύρισε όμως μόνη της. Κάποιος τη συνώδευε, γιατί το πρωί που μπήκε στο δωμάτιο είδε τα φρούτα φαγωμένα κι' απτή για ένα στο τραπέζι, δυο ποτήρια στην καμαρά της κυρίας της.

Είκοσι χρόνια πέρασαν. Και μέσα στα είκοσι αυτά χρόνια δεν παντρεύτηκε ή Νίτσα. Ώστόσο κάθε χρόνο, την τελευταία Κυριακή του καρναβαλιού, φορούσε την ίδια δαντελλένια μαύρη τουαλέττα και τη μισή μαύρη μάσκα, κι' έφευγε για να ξαναγυρίσει οπτι της άργα τη νύχτα.

Γύριζε όμως πάντα μόνη! 'Ετρωγε ένα από τα φρούτα, έπινε όλη τη σαμπάνια κι' έπειτα από λίγο όλο το σπίτι άνηπκούσε από τα κλάματα της, από το σπαρτακτικό θρήνο της άπειλίας της.

Ναι, είκοσι όλόκληρα χρόνια περίμενε κάθε χρόνο να ξαναβρή εκείνον που συνάντησε κι' αγάπησε την πρώτη εκείνη νύχτα του καρναβαλιού. Και τα χρόνια περνούσαν κι' ο καιρός χάραζε άμειλικτος στο πρόσωπό της τις ρυτίδες και βαθούλωναν τα τριανταφυλλένια άλλοτε μάγουλά της.

Και το κορμί της, το λυγρό της κορμί, το αγαλματένιο, το γεμάτο ζήλευτες χάρες, σούρνε έλυνε, κυρτωνόταν όπως το δέντρο που το δέρνει ο άνεμος, ή σκληρή βαρυχειμνιά.

Κι' όμως πάντα έλπιζε, πάντα έλπιζε. Πέριμενε την άγια ήμερα που θα ξανσυναντούσε, τον ώραίο νέο που της είχε φλογίσει την καρδιά. Κι' ή ήμερα αυτή ή μάλλον ή νύχτα αυτή θα ήταν μία νύχτα τρελλού καρναβαλιού.

★

Όμοια με θλιβερό φάντασμα τριγυρίζει μέσα στο σπίτι ή Μαρίνα. Γυρίζει από δωμάτιο σε δωμάτιο, σάν ν' άποζητάει κάτι αλάνια χαμένο...

Άναψε όλα τα φώτα, άνοιξε τα παράθυρα, μπήκε και βγήκε δυο-τρεις φορές στην καμαρά της Νίτσας. Γιατί άργούσε τόσο ή κυρία της;

Το ρολόγι του σαλονιού χτύπησε τέσσερες. —Θέε μου ξημέρωσε! Ψυθούρισε και σταυροκοπήταν. Κάτι θα της έχη συμβεί, Θεέ μου, γιατί άργεί τόσο!...

Κι' ή ώρα περνούσε όσην έξαφνα έν' άμάξι σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού.

Η Μαρίνα έτρεξε στο παράθυρο.

Δυο κύριοι κατέβασαν μία γυναίκα, δορούσε δαντελλένια μαύρη τουαλέττα.

—'Ηταν ή κυρία της!

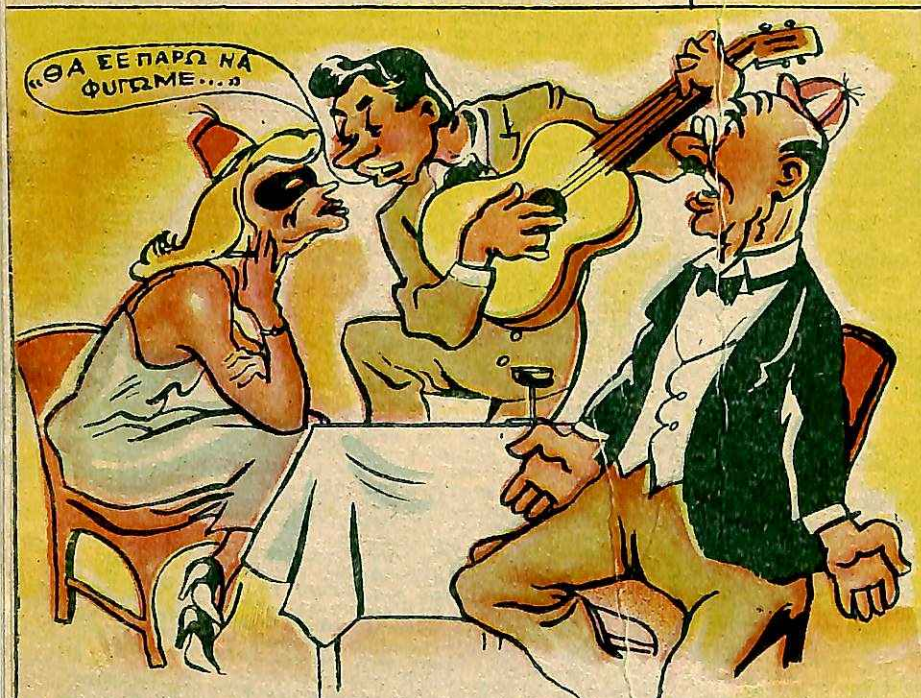
<

- Δεν αρέω, βάλλω ότι έχετε καλή στενογραφία,
μά, δυστυχώς, δεν θα το πιστέψει η γυναίκα μου !..

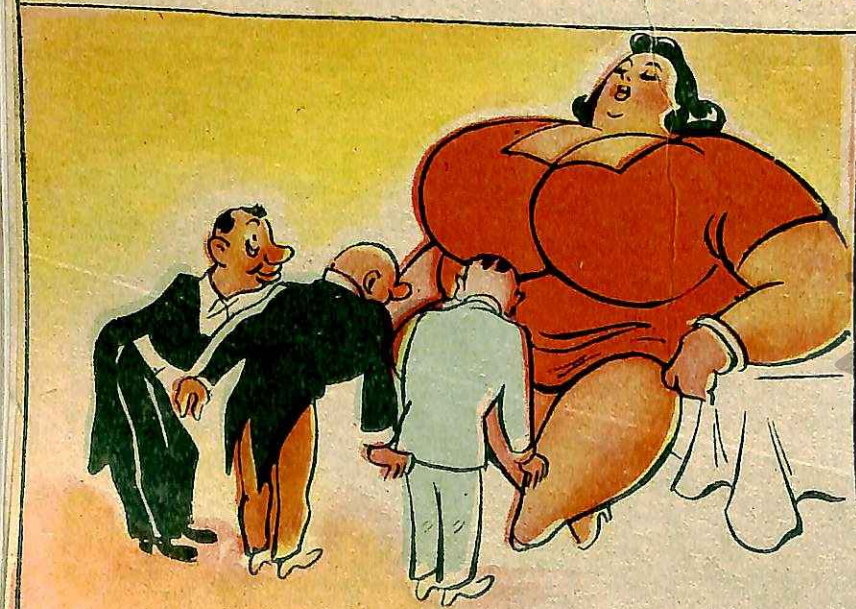
‘Η σύζυγος. - ‘Αδύνατον να με πείσεις πως τέτοια
υστιρίδιον μοιράζανε χθές στο χορό!

‘Ο σύζυγος. - Τι τό ήες και δεν τό κάνεις, μωρέ παιδί μου;..

ΣΤΟ "ΜΠΑΛ ΝΤΕ ΤΕΤ",
- Τι παριετάνει αυτός ό ανεμόμυλος;
- Μά μου φαίνεται τόν... Παπανδρέου!

- Χορεύετε, κυρία μου;

- Ευχαρίστως!..